DARCY LOWELL

întâlnire înşelătoare

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Deschizând ochii odată cu primele raze de soare, Willow descoperi că ploaia torenţială din seara trecută se transformase într-o burniţă fină. Avea destule scuze să se întoarcă la obişnuita alergare de dimineaţă. Condiţiile meteorologice fuseseră de la început împotriva obiceiului ei, iar nimeni în toate minţile nu se trezea la o oră atât de înaintată. Oricum, asta era prima zi a vacanţei ei. Nu că s-ar duce undeva... nu-şi permitea să se mai ducă nicăieri acum.

îşi alungă din minte gândurile despre starea financiară şi, închizând ochii, se pregăti să mai lenevească încă o jumătate de oră.

Cu toate acestea, conştiinţa ei, cea care o forţase în urmă cu o lună să ia decizia să fie mai sportivă, n-o lăsă nici de această dată să se răsfeţe. Zece minute mai târziu, îmbrăcată într-un trening roz, deschise uşa casei şi păşi pe stradă, simţindu-se mai trează cu fiecare pas pe care-l făcea.

Era bucuroasă că făcuse efortul, în timp ce trecea în liniște pe lângă casele cu perdelele încă ne trase. începuse să iubească această singurătate, chiar dacă se gândea din când în când că este destul de ciudat, dacă era să se gândească la cât de singură se simţise de la moartea doamnei Gemmil.

Se simţi întristată gândindu-se la ea, dar îşi spuse că era firesc să simtă lipsa bătrânei care fusese pentru ea mai mult o mamă, decât proprietara casei în care stătea cu chirie, în această perioadă de adaptare.

Gândurile i se întoarseră înapoi cu patru ani, când se mutase în casa vecinei lor. Doamna Gemmil se simţea bine atunci, iar Willow tocmai terminase liceul de secretariat şi începuse să lucreze la Laffard Fine Porcelain. Părinţii ei divorţaseră de mult, iar ea locuia cu mama ei, care era bucuroasă că-l vedeau foarte rar pe bărbatul care, până de curând, plătise chiria şi le întreţinuse pe amândouă.

Daphne Cavendish era o femeie atrăgătoare şi din când în când un bărbat sau altul venea s-o scoată în oraş. Dar, la un moment dat, Bruce Humphreys venise acasă în concediu, din Hong Kong şi era tot timpul la ele. Mama ei părea deodată o adolescentă, iar Willow îşi dăduse foarte repede seama că bărbatul putea să-şi dorească s-o ia pe mama ei cu el, la întoarcerea în Hong Kong. Mai mult decât atât, s-ar putea ca ea să fie foarte dornică să plece.

Când Daphne sosise acasă cu inelul de logodnă pe deget şi o anunţase că se va căsători în curând, Willow îşi dăduse seama că bănuielile ei se dovedeau

adevărate, dar că speranţele de a ajunge la Hong Kong nu erau deloc întemeiate. Profitând că fiica ei era la serviciu, unde învăţa cât de mari sunt diferenţele între ce înveţi să faci şi ce trebuie să faci cu adevărat, femeia profitase şi vorbise cu vecina lor. Când ajunsese acasă, Willow aflase că totul era deja aranjat. Mama ei îi explicase că n-avea nici o intenţie să facă prelungirea contractului de închiriere pentru casă, care urma să expire.

- Da, nu cred că vrem casă şi aici, şi în Hong Kong, fusese Willow de acord, crezând că mama ei voia să-i spună că va merge cu ei.

- îmi pare bine că eşti de acord cu mine, zâmbise mama ei.

încă zâmbea când începuse să-i explice că doamna Gemmil
fusese de acord s-o primească în calitate de „oaspete plătitor“.

- Ai. ai aranjat să trăiesc la doamna Gemmil? întrebase ea, copleşită de această veste. De ce nu pot rămâne aici?

Tânăra se străduia cu greu să accepte faptul că mama ei nu avea nici un loc pentru ea în noua căsnicie şi că se părea că va fi nevoită să se mute cu o femeie care, chiar dacă era foarte drăguţă, pentru cei şaptesprezece ani ai lui Willow, părea incredibil de bătrână.

- Ti-am explicat deja de ce, pentru că renunţ la această casă. în plus, nu-mi place ideea să locuieşti singură. .

- Pot să mă descurc, încercase Willow să găsească o soluţie, fără să fie impresionată prea tare că mama ei nu era chiar neinteresată de soarta ei. Chiar pot..

- Oricum, o întrerupsese mama ei, chiar dacă agenţia imobiliară ar permite unei fete de şaptesprezece ani să semneze un nou contract de închiriere, lucru de care mă îndoiesc, mai ales că tatăl tău nu-ţi mai plăteşte pensie alimentară pentru c-ai început să lucrezi, sunt sigură că nu ţi-ai putea permite să plăteşti chiria din salariul tău.

La această replică, nu mai avea ce răspunde. Salariul ei de începător era modest.

Acesta a fost momentul care a declanşat schimbarea din viaţa lui Willow. Chiar de a doua zi, a început să dea telefoane la agenţii imobiliare şi să se intereseze cât ar trebui să plătească pentru un apartament. A fost umilitor şl a trebuit să se declare învinsă. Viziunea ei de a avea o carieră şi un apartament propriu a pierit repede în faţa realităţii: chiar şi cel mai mic apartament pe care-l descoperise depăşea cu mult posibilităţile ei.

Aşa că, îşi continuă Willow firul gândurilor, mama ei se căsătorise şi plecase în Hong Kong, iar ea se mutase la doamna Gemmill.

La început, se gândise că, o dată cu trecerea timpului, va creşte şi salariul ei şi se va putea muta într-un alt apartament. Dar doamna Gemmill se dovedise adorabilă şi, chiar dacă ajunsese la un moment să-şi permită să se mute, nici nu se mai gândea la acest

lucru. Mai mult, când gazda ei începuse să aibă probleme cu picioarele, cumpărase o maşină şi se bucuraseră împreună de multe călătorii plăcute.

Era aceeaşi maşină care era responsabilă acum de starea ei proastă. Vinerea trecută, cu o zi înainte de plecarea în vacanţă, maşina cedase. îşi promisese această vacanţă, pentru că, deşi o îngrijise pe doamna Gemmill cu dragoste şi dăruire, era epuizată de nopţile pierdute şi de oboseala produsă de emoţia permanentă şi de teama că inevitabilul se va întâmpla.

Niciodată Willow nu mai voia să treacă prin clipele în care teama devenise trista realitate. Nu mai voia nici să se gândească la rudele gazdei ei, pe care nu le mai văzuse niciodată, dar care apăruseră imediat să pretindă moştenirea.

Dezgustată de avariţia lor, voise să se mute cât mai repede. Nu acceptase imediat oferta agenţilor imobiliari pentru o căsuţă în Surrey, foarte aproape de Hampshire, unde locuise până atunci. Ideea de a conduce zilnic douăzeci de mile până la serviciu nu era foarte atrăgătoare, dar, poate pentru că se simţea deja disperată, plecase să vadă căsuţa.

La vederea ei, farmecul satului Stanton Verney, un pic demodat şi încântător, o cucerise imediat, iar drumul cu maşina îi păruse un preţ prea mic de plătit pentru privilegiul de a locui acolo.

Mutatul îi consumase toate economiile. Trebuise să mai cumpere mobilă şi tot felul de mărunţişuri, nimicuri la prima vedere, dar care costaseră mai mult decât îşi închipuise. Din fericire, avusese banii păstraţi pentru

vacanţă, la care era nevoită să renunţe.

Reparaţia pentru maşină, care alesese tocmai această clipă să se strice, consumase chiar şi ultimii bani. Cu gândul la maşina pe care urma s-o ia a doua zi de la service, Willow ajunse la zona verde de la marginea satului. Voia să facă o singură tură, să se întoarcă acasă şi să-şi schimbe hainele ude, iar apoi să facă un duş fierbinte.

Chiar dacă nu era decât de o lună în micul sat, ştia deja pasiunea locuitorilor pentru zona lor verde, păzită cu sfinţenie. Continuă să alege pe marginea drumului, nedorind să atingă iarba. Se gândea în continuare la maşina ei, care se oprise în mijlocul drumului şi pe care trebuise s-o împingă împreună cu nişte tineri amabili până la service.

Deodată, se opri şocată. Cineva parcase maşina chiar pe zona verde de care locuitorii din sat erau foarte mândri!

Cu imaginea locuitorilor satului formând un comitet de linşare pentru nesăbuitul şofer, Willow se apropie.

Era chiar mai rău! Cu cât se apropia mai mult, cu atât vedea mai clar cât de distrus era spaţiul verde de cauciucurile maşinii. Era foarte clar că maşina ieşise de pe şosea la un viraj şi se oprise după câţiva metri buni.

Of, Doamne, cineva va avea probleme! Abia atunci ochii ei părăsiră urmele de cauciucuri şi se îndreptară spre interiorul maşinii. Se opri, brusc. Corpul unui bărbat era aplecat peste volan!

Nescăpând din ochi corpul aparent lipsit de viaţă, tânăra se apropie şi aruncă o privire în interiorul

maşinii. Bărbatul blond părea nevătămat, dar nu dădea vreun semn de viaţă. Nu era vizibilă nici o rană. Se întrebă dacă nu cumva necunoscutul alesese satul Stanton Verney ca fiind cel mai bun loc pentru a se sinucide.

înspăimântată la acest gând, Willow ridică pumnul şi bătu tare în geamul maşinii. Cum nu primi nici un răspuns, îşi spuse că nu-i rămânea decât să deschidă portiera şi să spere că nu va cădea la picioarele ei, mort.

Cu mâna deja pe mânerul portierei, observă două lucruri, aproape instantaneu. Primul, era o mişcare slabă a braţului bărbatului. Al doilea, o sticlă de scotch, goală, care zăcea pe scaunul din dreapta.

Era beat! Nu era mort, ci era foarte beat!

Păşi înapoi, uşurată. Fusese gata să cheme salvarea sau poliţia, orice era de făcut când cineva are probleme. Şi dacă ar fi fost rănit, ar fi făcut orice să-l ajute. Dar, când bărbatul mişcă din nou, părând să-şi revină din aburii alcoolului, Willow decise că poate să se descurce şi singur. Se întoarse pe călcâie şi-şi urmă traseul stabilit.

Dar pe drumul spre marginea satului, pentru a încheia turul, descoperi că, deşi fusese capabilă să-l lase să se descurce singur, nu putea să nu se întrebe cât va dura până când îşi va reveni.

Se gândi din nou la ce se va întâmpla când se vor trezi sătenii. dacă nu începuseră deja să se trezească. Era un mare scandal dacă un locuitor al satului scăpa din greşeală o hârtie pe spaţiul verde, iar aceste urme

de cauciucuri erau un adevărat dezastru!. Sătenii vor aduce poliţia lângă maşină imediat, chiar înainte să-şi revină.

Nehotărâtă să plece, alese să mai facă o tură în jurul spaţiului verde.

La această a doua tură, îşi imagină că bărbatul blond tocmai avusese o ceartă cu soţia, băuse ceva şi acum, dacă va veni poliţia, îşi va pierde cu siguranţă permisul de conducere. Probabil avea şi vreo doi copii.

Willow aruncă o privire spre maşină şi descoperi că era nouă, nu avea decât un an de la fabricaţie. Ceea ce însemna, din punctul ei de vedere, că avea un venit ridicat. Dacă îşi pierdea permisul de conducere, poate risca să-şi piardă şi slujba.

Nehotărâtă, tânăra se apropie de maşină. Îşi aduse aminte că, săptămâna trecută, când avusese probleme cu maşina, doi tineri îi veniseră în ajutor. Fusese foarte recunoscătoare, chiar dacă nu arătau ca nişte oameni de încredere. Aşa că aparenţele nu contează. Ce dacă bărbatul din maşină e un beţiv? Poate să fie bună cu el. O dată ce hotărârea era luată, timpul era foarte important. Deschise repede portiera, dar se dădu un pas înapoi, izbită de mirosul de alcool. Făcându-şi curaj, se întinse şi-i puse bărbatului mâna pe umăr.

- Trezeşte-te! strigă ea, mişcându-l.

încercările ei erau inutile, dar bărbatul părea să fie cât de cât conştient. Dându-şi seama că timpul nu e de partea lor, hotărî să urce în maşină şi să-l ajute. El păru să înţeleagă ce vrea de la el, dar nu fu de prea mare ajutor. Cu chiu, cu vai se strecură la volan, epuizată de

efortul de a-l mişca. Spre bucuria ei, maşina nu părea blocată în pământul mâlos. Dădu uşor cu spatele, iar în clipa în care ajunse pe asfalt, ştiu şi încotro se va îndrepta. Casa ei era singura soluţie, mai ales că garajul era liber.

Ajunsă acasă, îşi spuse că era mai bine să-şi conducă oaspetele în casă înainte de a ascunde maşina în garaj, departe de ochii suspicioşi ai vecinilor. Era îngrozită la gândul de a-l căra singură, dar bărbatul părea să-şi revină, pentru că deschisese ochii înjectaţi, fixând-o cu o privire cenuşie. înţelegea că trebuie s-o urmeze, deşi nu putea încă să vorbească. Ajunsă în interior, susţinându-l cu greu, îl lăsă să cadă pe canapeaua din sufragerie, având timp să-i mai aşeze doar o pernă sub cap. Fugi repede afară să ascundă maşina în garaj. La întoarcere, bărbatul era tot inconştient, aşa că îl lăsă din nou, urcând la etaj pentru o baie foarte scurtă. Cu toate că nu lipsise foarte mult, la întoarcere bărbatul părea să-şi fi revenit surprinzător, astfel încât putea să stea în poziţie şezândă. Ochii lui înroşiţi o fixau întrebător.

- Ca răspuns pentru prima şi cea mai evidentă întrebare, spuse ea, văzând că el n-avea destulă energie să vorbească, te afli în satul Stanton Verney, în casa mea şi tocmai te-am salvat de la o soartă mai rea decât moartea.

Sclipirea de recunoaştere din privirea lui la auzul numelui satului o făcu să creadă că, chiar dacă nu-l mai văzuse niciodată, putea foarte bine să fie un localnic.

- Locuieşti aici? îl întrebă ea, dar nu primi nici un

răspuns. Sunt Willow Cavendish, adăugă zâmbind, apoi făcu un pas spre bucătărie. O să-ţi fac o cafea.

Era aproape în bucătărie, când o voce răguşită, dar cultivată o ajunse din urmă:

- Ai cumva o aspirină?

Willow dizolvă două aspirine într-un pahar de apă şi i-l dădu, apoi, după ce clătină din cap la vederea tremurului mâinilor lui, se întoarse în bucătărie. Cafeaua neagră părea cea mai bună soluţie. Hotărî să bea şi ea o cafea şi se întoarse cu tava în sufragerie. Bărbatul părea să se simtă mult mai bine, pentru că spuse imediat când o văzu, de parcă l-ar fi întrebat chiar atunci unde locuieşte:

- Locuiesc în Comberfort.

Comerfort era o localitate la şase kilometri depărtare, îşi aminti ea, în timp ce-i întindea ceaşca de cafea. Uimită de privirea lui nefericită, deşi nu credea că se simţea prea bine, cu durerea de cap şi starea de mahmureală, încercă să facă o glumă:

- Ei, ai ajuns pe aproape.

El nu zâmbi, aşa cum spera s-o facă. Părea un bărbat inofensiv, în jur de douăzeci de ani. Willow îl urmări cu privirea în timp ce îşi bea cafeaua, făcând câte o grimasă la fiecare mişcare şi exclamând:

- Oh, Doamne! Capul meu!

- Aspirina îşi va face efectul curând, îl încurajă ea. Totuşi, nu mă miră că te simţi destul de rău, dacă acea sticlă era plină când ai început... Era o sticlă goală de scotch lângă tine, răspunse ea privirii lui întrebătoare.

Bărbatul o privi câteva clipe în tăcere.

- Unde eram? întrebă el într-un sfârşit.

- în maşină. iar maşina era pe zona verde a oraşului. Care este o zonă interzisă, adăugă ea. Ai făcut ceva stricăciuni. Societatea pentru Prezervarea Spaţiului Verde te-ar fi linşat, dacă te-ar fi găsit acolo.

- Aşadar, o soartă mai rea decât moartea? murmură el, dând semne că-i revine şi inteligenţa. Când ea dădu din cap, el întinse ceaşca, spunând rugător: Mai pot primi o ceaşcă?

O jumătate de oră mai târziu, era deja mult mai bine. Cu toate acestea, tânărul, care aflase că se numea Noel Kilbane arăta la fel de trist şi de nefericit. îi mulţumise pentru că-i venise în ajutor şi-şi ceruse scuze pentru starea în care se afla, povestindu-i că rareori obişnuia să bea, dar că seara trecută chiar avusese nevoie de ceva de băut.

Că băuse ceva mai mult şi că încă avea probleme la mers, era evident. Willow nu putu să nu-l compătimească, dar apoi se gândi că probabil familia lui era îngrijorată.

- Dacă vrei să-i dai un telefon soţiei, sugeră ea, arătând spre telefon, pot să te las singur.

- Nu sunt căsătorit. şi nici nu cred că voi fi vreodată, răspunse el sec.

Spre groaza ei, trăsăturile lui se contorsionară, exprimând o durere profundă. Ii fu teamă că va începe să plângă, dar bărbatul reuşi să se abţină. Părea că ultimele cuvinte îi amintiseră o mare durere, pe care-i era foarte greu s-o îndure. Cu greutate, îi povesti care era motivul profundei lui tristeţi.

Se părea că el şi prietena lui, căreia îi spunea Gypsy, tocmai petrecuseră împreună cel mai fantastic week-end. Atât de fantastic încât, descoperind că prietena cu care ea stătea în apartament era plecată, când o condusese acasă, se gândise că era cea mai bună ocazie s-o ceară în căsătorie. Dar se înşelase. Fusese distrus când Gypsy spusese nu, incapabil să accepte acest răspuns. Continuase să insiste până când avuseseră cea mai îngrozitoare ceartă.

- Imi pare foarte rău, murmură Willow cu blândeţe, văzând că oricum se simţea foarte nefericit. E evident că ai simţit nevoia să bei ceva, adăugă ea, înţelegând motivul pentru care ajunsese în acea stare.

- Am vrut să beau doar un pahar, spuse el, dar eram atât de nefericit, încât unul nu mi-a fost de-ajuns. Intre Crawley şi Combertford sunt multe baruri. Chiar şi aşa, la ora închiderii nu mă simţeam mai bine, aşa că am cumpărat o sticlă pentru acasă din ultimul bar vizitat. După câte îţi dai seama, n-am mai ajuns la Combertford. Când am descoperit că maşina a ieşit de pe şosea, mi-am dat seama nu numai că nu sunt în stare să conduc, dar şi că nu vreau ca părinţii mei să mă vadă aşa. Tatăl meu, continuă el să explice, a suferit un atac de cord acum câteva luni. Ryden mi-a spus că trebuie să nu fac nimic ce l-ar putea supăra. Oricum, nu-mi amintesc prea multe din clipa în care maşina s-a oprit. Cred că mi-am spus că pot foarte bine să dorm acolo, din moment ce nu puteam să mă duc acasă. Cred că am terminat sticla, ridică el din umeri, privind-o cu tristeţe. Probabil că mi-am pierdut cunoştinţa.

Tăcu apoi, oftând. Dar, pentru că părea să se simtă mult mai bine când vorbea despre alte persoane, Willow simţi c-ar fi mai bine să-i îndrepte gândurile în altă direcţie.

- Ryden e medicul tatălui tău? întrebă ea.

Noel clătină din cap şi se încruntă. Era clar că aspirina nu-şi făcuse încă efectul.

- Ryden e fratele meu, spuse el, cu un licăr de mândrie în privire. Acum e în Statele Unite.

Dar chiar şi aşa, Gypsy părea să fie în continuare în gândurile lui pentru că, după o scurtă pauză, continuă:

- Numai când eram în toiul certeii, Gypsy mi-a aruncat o replică dureroasă. Dacă se va căsători, nu crede c-o va face cu un „junior partener“. Abia atunci mi-am dat seama că l-am lăudat pe fratele meu prea des. N-am avut ocazia s-o prezint încă familiei, dar chiar şi aşa pare mult mai impresionată de Ry, decât de mine.

După câte se vedea, cearta fusese foarte aprinsă, iar Willow încercă din nou să-l facă să se gândească la altceva.

- Lucrezi la vreo firmă? întrebă ea.

- La Kilbane Electronics, răspunse bărbatul, iar ea îşi aminti că auzise de această firmă, care era liderul pe piaţa de electronice. I-am spus lui Gypsy că s-ar putea să nu fiu mai mult de atât, continuă el. Dar puteam foarte bine să am grijă de o soţie. Şi mi-a spus, deşi ştia foarte bine că sunt priceput la ceea ce fac, că am luat postul de director de marketing doar pentru că sunt fratele şefului.

Oh, Doamne, îşi spuse ea, dar a fost o ceartă teribilă!

- Nu cred că voia cu adevărat să spună asta, încercă ea să-l liniştească. Când sunt supăraţi, oamenii pot spune lucruri pe care nu le cred cu adevărat. Cred că acum Gypsy regretă foarte tare ce ţi-a spus aseară.

- Mi-ar plăcea să te cred, dădu el din cap. Dar încă mai aud ţipetele ei când am ieşit pe uşă, că a fost o prostie din partea mea şi c-am stricat tot farmecul relaţiei noastre. că nu mai vrea să mă mai vadă vreodată, iar când se va căsători, să-mi fie clar că nu va fi cu mai puţin de un asociat la o firmă mare.

Willow nu ştia ce să spună. Era clar că-şi pierdea timpul degeaba încercând să-l facă să se simtă mai bine. In acelaşi timp, pentru că gândurile începeau să i se limpezească, bărbatul părea să se simtă ruşinat. Dar brusc, zâmbetul, pe care tânăra nu mai spera să-l vadă, se ivi pe buzele lui:

- Doamne, probabil mă crezi cel mai patetic bărbat din lume!

- Deloc, răspunse ea.

Simţise pe propria piele că sunt probleme care te pot copleşi şi avea destul timp la dispoziţie să-i dea o mână de ajutor, dacă era posibil.

- Nu sunt aşa de obicei, se scuză el. Când am probleme, mă duc la Ryden, dar.

- Dar fratele tău nu e în ţară, zâmbi ea încurajator. Nu-ţi face probleme, oricum mă aştepta o zi plictisitoare, aşa că pot spune că mi-ai mai luat gândul de la problemele mele.

- Şi tu ai probleme în viaţa amoroasă?

Ea nu avea viaţă amoroasă. Când starea de sănătate

a doamnei Gemmill începuse să se deterioreze, timpul ei fusese ocupat în întregime cu îngrijirea ei. Nici unul dintre prietenii ei de până atunci nu însemnase mare lucru, aşa că nu-i fusese greu să refuze invitaţiile la o întâlnire, de dragul gazdei ei, care avea nevoie de toată atenţia.

Willow clătină din cap.

- Am probleme cu maşina, explică ea, apoi îi spuse ce păţise şi cum fusese ajutată de nişte necunoscuţi. Aşadar, lor le datorezi dorinţa mea de a te salva de mânia comunităţii locale, zâmbi ea.

Noel zâmbi şi el, recunoscând că n-ar fi fost în stare să opună vreo rezistenţă dacă locuitorii şi-ar fi dorit să-l linşeze.

- Unde mi-ai pus maşina? întrebă el într-un sfârşit. Nu-mi amintesc nimic, dar sper că n-ai lăsat-o parcată în faţa casei.

- Am ascuns-o în garaj, râse Willow, apoi se ridică şi-i aduse cheile. Acum pari mult mai în stare să conduci decât păreai mai devreme.

- Ti-am răpit prea mult din timp, spuse el repede, văzând gestul ca o invitaţie să plece.

- Nu, n-ai făcut-o, îl contrazise ea. Este prima mea zi de concediu, aşa că n-am de ce să mă grăbesc, încheie Willow, aşezându-se pe fotoliu, ca să-i arate că nu e grăbită.

Bărbatul se încruntă deodată, la auzul cuvântului concediu. Aruncă o privire spre ceas.

- Oh, Doamne! gemu el, ar trebui să ajung la aeroport!

- Ai o rezervare la avion? întrebă Willow. Şi tu eşti în vacanţă?

- De unde atât noroc. Mâine e o prezentare de computere la Paris, trebuie să prezint produsele noastre, iar săptămâna viitoare să am întâlniri cu unii dintre cei mai buni clienţi. Nici o problemă, spuse el după o clipă de gândire.
N-o să-mi ia chiar atât de mult să conduc până la Broadhurst Hall, să-mi văd părinţii şi să-mi fac bagajele. Din fericire, e vorba despre ziua de mâine.

Se întrerupse, iar pe figura lui se citi din nou nefericirea. Tânăra ghici că se gândea din nou la prietena lui.

- Mai ai timp de o cafea, înainte de plecare? întrebă ea repede, deşi era sigură că băuse destulă, dar voia să-i abată gândurile de la supărările lui.

Aşa cum sperase, el scutură din cap, revenindu-şi.

- Imi pare rău, zâmbi el stins. Gândul la prezentare mi-a adus aminte că la o manifestare asemănătoare am cunoscut-o pe Gypsy. Lucrează pentru o agenţie şi am văzut-o la un stand. Din clipa în care am văzut-o, nu mi-am dorit decât să stau de vorbă cu ea.

- Poate că totul se va rezolva, murmură Willow, chiar dacă îşi dădea seama că Noel nu mai avea nici o speranţă.

Dar bărbatul îşi revenise din starea în care fusese la început şi o surprinse întrebând-o ceva despre o replică a ei.

- Aşadar, unde ai de gând să-ţi petreci concediul, după ce-ţi vei lua maşina de la reparat? Parcă ai spus că

trebuie s-o iei mâine.

- Ai dreptate, trebuie să-mi iau maşina mâine, răspunse tânăra, dar concediul o să mi-l petrec în Stanton Verney.

Pentru că Noel fusese atât de deschis, nu văzu nici un motiv să nu-i explice pe scurt care erau problemele ei financiare şi că-i era imposibil să plătească o reparaţie atât de costisitoare a maşinii şi să-şi mai permită şi o vacanţă.

- Aşa că s-au cam dus planurile mele de a petrece un concediu undeva pe coastă. Cu toate că, dacă vremea continuă să fie tot aşa ploioasă, probabil că m-aş fi întors mai degrabă ruginie, decât bronzată.

Noel zâmbi la auzul replicii ei. Apoi, în timp ce învârtea pe degete legătura de chei pe care i le înmânase, rămase o vreme cu privirea la una dintre ele, care părea mai degrabă o cheie de la casă, decât de la maşină. Deodată, ridică ochii spre ea.

- Vrei să te duci neapărat pe coastă?

Fără să ştie care erau intenţiile lui, Willow răspunse:

- Nu neapărat. Simţeam doar nevoia să schimb decorul, să fac ceva deosebit ca să-mi reîncarc bateriile.

- Te duci foarte des în oraş?

- La Londra? Nici nu-mi mai aduc aminte ultima oară când am fost..

- Aşadar, ar fi ceva deosebit să-ţi faci concediul acolo, nu?

Ea dădu din cap dar, înainte să poată spune ceva, el scoase
cheia de pe inel şi i-o întinse:

- Eu şi cu Ry avem un apartament acolo, în care stăm când avem mai multă treabă în oraş. De ce nu ţi-ai petrece concediul acolo?

- N-aş putea! exclamă ea, fără să se gândească a doua oară.

- Desigur că poţi. Nu-ţi trebuie decât banii pentru benzină. Acolo o să găseşti un frigider în care, pentru că nici unul dintre noi nu se pricepe la gătit, sunt tot timpul bunătăţi aduse de la Broadhurst.

- Dar nu pot, protestă Willow. Abia mă cunoşti. abia te cunosc.

- Ai dreptate, fu el de acord. Dar m-ai salvat de la o soartă „mai rea decât moartea“, cu toate că nu mă cunoşteai. Pot să fac şi eu un bine. Dacă sătenii ar fi chemat poliţia, aş fi avut probleme, care ar fi ajuns la urechile părinţilor noştri, pe care ne străduim să-i protejăm. M-ai salvat şi de la asta.

Tânăra îşi dădea foarte bine seama care ar fi fost rezultatul găsirii lui cu maşina pe spaţiul verde al satului.

- Te rog, Willow, insistă el, lasă-mă să-ţi întorc favoarea. Apartamentul e gata să fie folosit. Ryden nu se va întoarce până la sfârşitul săptămânii viitoare, iar eu nu mă întorc în Anglia până nu termin discuţiile cu domnul Ducret, iar acest lucru nu se va întâmpla mai devreme de săptămâna viitoare. Aşa că apartamentul îţi va aparţine în întregime.

Ideea de a petrece câteva zile la Londra îi părea lui Willow foarte interesantă. Dar îşi spusese deja că singurul lucru pe care-l va face va fi să ofere ajutorul ei

unui necunoscut. Să accepte propunerea lui însemna să-l mai vadă, aşa că nu ezită decât o clipă.

- Iţi mulţumesc, dar nu se poate, spuse ea cu fermitate. Mă duc să fac acea cafea pe care ţi-am promis-o, adăugă repede, sperând ca bărbatul să uite de oferta făcută şi se îndreptă spre bucătărie.

Fu recunoscătoare că, la întoarcere, el nu mai repetă oferta. Noel nu mai stătu mult. După ce îşi bău repede cafeaua, spuse că trebuie să se grăbească, dacă vrea să prindă avionul de seară.

Când se întoarse în cameră, Willow se aruncă râzând pe fotoliu. Ca doi hoţi, scoseseră pe furiş maşina lui Noel din garaj, iar el reuşise să plece fără să fie văzut. Era mulţumită că tânărul părea să fie mult mai bine dispus. Când se aplecă să ridice o pernă care nu ştia cum ajunsese pe podea, Willow descoperi de ce bărbatul fusese mai vesel la plecare.

Diavolul! Sub pernă, care nu căzuse ci fusese pusă pe podea cu un scop, era ascunsă cheia. Langă ea, pe podea era o bucată de hârtie pe care Noel scrisese adresa din Londra, adăugând: „Te rog să primeşti. Bunătatea trebuie răsplătită.“

***

Miercuri seara, Willow ajunse să utilizeze cheia lăsată de Noel, chiar dacă primul ei gând fusese s-o trimită la Broadhurst, Comberford, la părinţii lui. Dar găsise ceva mai bun de făcut şi întârziase. Fiindcă era foarte ordonată din fire, nu voia să plece de acasă înainte de a spăla ce mai era de spălat şi a mătura. Oricum, din moment ce Noel urma să se întoarcă în Anglia abia peste două săptămâni, nu era nici o grabă

să-i trimită cheia. Aşa că marţi încă o mai avea. Dimineaţa, fusese nevoită să renunţe la alergare, pentru că era sigură că vreunul dintre membrii comitetului era deja în alertă şi veghea să vadă cine apare prin zonă şi poate oferi informaţii despre persoana care a produs dezastrul în spaţiul verde. Singură acasă, tânăra se simţea plictisită. Doamna Gemmill îi lipsea mai mult ca oricând. Când aceasta trăia, era mereu câte ceva de făcut. Se simţea enervată de faptul că reparaţia maşinii îi consumase şi ultimii bani. Aproape împotriva voinţei ei, începuse să se gândească la posibilitatea de a profita de ocazie şi a petrece două, trei zile de concediu la Londra, în apartamentul lui Noel. Se consolase totuşi la gândul că se va simţi mai bine când va primi maşina de la reparat.

Speraţele ei se dovediseră neîntemeiate şi nu se simţi mai bine nici la primirea maşinii. Se simţea neliniştită, mai ales când o voce interioară îi reproşa că şi-a promis o vacanţă. Se tot gândea la cheia lăsată de Noel. Bărbatul îşi dorise ca ea s-o folosească; dacă lucrurile n-ar fi stat aşa, nu i-ar fi scris biletul.

Marţi seara, înainte de culcare, încercase să-şi spună că se va simţi mai bine dimineaţa. La prima oră, când deschise ochii, primul gând fu că Londra era o alegere foarte bună, dacă nu-şi poate permite altceva mai bun. Şi că era foarte bine să nu fie nevoită să plătească pentru cazare. La cinci după- amiază, Willow cedase tentaţiei. Noel insistase să folosească apartamentul, nu era adevărat?

Adresa din Londra nu fu chiar atât de greu de găsit,

nu trebui să întrebe decât de două ori. După ce parcă maşina în parcarea clădirii, se îndreptă spre lift, curioasă să descopere cum arăta apartamentul.

Ajunsă în interiorul masculin şi elegant, descoperi că toate reţinerile ei dispăruseră. Era la Londra, în vacanţă şi avea de gând să se bucure de fiecare clipă.

Totul va începe de mâine. In această seară, se va instala şi se va duce la culcare devreme, ca să fie pregătită pentru o zi plină care va începe dimineaţă.

Apartamentul avea două dormitoare, iar ea îl alese pe cel care avea lângă pat o serie completă de lucrări de marketing, legate în piele. Aceasta, presupuse ea, trebuie să fie camera lui Noel, pentru că era director de marketing. Pentru că el o invitase, nu voia să violeze intimitatea fratelui lui.

După o cină frugală, conţinând proviziile pe care le adusese cu ea, strânse resturile şi pregăti totul pentru micul dejun, pe care intenţiona să-l ia foarte devreme. Făcu apoi o baie fierbinte şi se cuibări în pat. îi era cald şi bine şi era mulţumită de ideea de a avea câteva zile de vacanţă în Londra. Cu gândul că se va bucura din plin de fiecare clipă, adormi.

N-avea nici o idee cât timp reuşise să doarmă, când un zgomot brusc o trezi. Ascultă cu atenţie, dar se lăsase tăcerea. Probabil că sunt zgomote obişnuite pentru un apartament, se linişti singură. Nu era încă obişnuită. Deodată, se ridică în pat, speriată. Se auzise altceva! Era cineva în apartament!

Cuprinsă de panică, Willow îşi spuse că nu exista decât o singură explicaţie: vreun răufăcător, care ştia că

fraţii Kilbane nu sunt acasă, venise să fure!

Apoi, spre groaza ei, înainte să se gândească la ce trebuie să facă, brusc, fără nici o avertizare, uşa camerei în care dormea, fu dată la perete. Imediat, fu aprinsă şi lumina.

Uluită, Willow îl privi cu ochii ei verzi măriţi de teamă, pe bărbatul înalt, brunet, care umpluse cadrul uşii. Cu o sprânceană ridicată întrebător, el o privi cu atenţie, remarcând desigur cămaşa sumară de noapte.

Apoi, în timp ce ea era prea surprinsă ca să-şi dea seama că bărbatul era prea bine îmbrăcat pentru un hoţ, acesta termină analiza ei din priviri, oprindu-se la părul blond, răvăşit. Netulburat, întrebă:

- Pe cine găsesc dormind în patul meu? Sau, ca să fiu mai exact, cine ţi-a dat voie înăuntru, Bucle Aurite?

Capitolul 2

încă îl privea cu ochi mari, când înţelese ce spunea. Zâmbi uşurată. După cum se vedea, aceasta era casa lui, aşadar nu putea fi un intrus. Fără să fie atentă la întrebarea lui, Willow îşi spuse că nu alesese dormitorul potrivit.

- Sunt în patul tău? întrebă ea, iar vocea îi era răguşită pentru că gura i se uscase de frică.

Privirile bărbatului erau fixate pe figura ei.

- Nu, de fapt eşti în patul fratelui meu, răspunse el cu răceală, dar rămâne aceeaşi problemă. Cum ai intrat?

Willow era acum liniştită. Era evident că acest bărbat este fratele lui Noel, cu toate că acum ar fi trebuit să fie în Statele Unite. Dacă semăna câtuşi de puţin cu fratele lui mai tânăr, va înţelege despre ce este vorba. Oricum, nu se mai pune problema rămânerii acolo, iar mâine dimineaţă va pleca la prima oră.

- Trebuie să fii Ryden! spuse ea zâmbind prietenește.

Privirea lui tăioasă fu înlocuită de o grimasă, ca rezultat al
descoperirii că ea ştia cine este. Lui Willow îi fu clar că nu avea o fire atât de deschisă ca Noel.

- Imi cer scuze, dădu ea din cap. Noel mi-a spus că nu trebuie să te întorci din Statele Unite mai devreme de săptămâna viitoare.

Of, Doamne, îşi spuse ea, nu pare să reacţioneze în

nici un fel la auzul veştii că-l cunosc pe fratele lui. Poate nu explic prea bine.

- Pentru că Noel a plecat în Franţa, continuă ea repede, iar tu nu erai în ţară.

Cuvintele ei nu păreau să fie prea coerente, aşa că respiră adânc şi încercă din nou:

- Inainte să plece de acasă de la mine spre aeroport. ezită ea, apoi se îngrijoră văzând expresia furtunoasă de pe figura lui. Spunea că se duce la Broadhurst mai întâi. înainte de a se duce la aeroport. Oricum, continuă ea, am găsit cheia acestui apartament după ce Noel.

Tânăra se întrerupse, pentru că vocea bărbatului tăie aerul:

- Cât tupeu!

Uimită, Willow rămase nemişcată.

- Ce. începu ea să întrebe, dar nu putu să continue, pentru că bărbatul o întrerupse din nou cu duritate.

- Ai zece minute să-ţi strângi lucrurile, rosti el tăios, iar privirea lui dură nu lăsa loc de discuţii.

Willow îl privea, nevenindu-i să creadă ce întorsătură luaseră lucrurile şi că Ryden Kilbane părea hotărât s-o arunce în stradă la această oră târzie din noapte.

- Nu înţelegi, încercă ea să explice, Noel..

- Nu prea mult, se răsti el. E evident că eşti în oraş pentru o expoziţie, aşa după cum este clar că nu locuieşti în Londra. Dar poţi să uiţi orice idee de a pune în buzunar banii pentru cazare şi masă, în timp ce foloseşti cheia lui Noel, până la sfârşitul spectacolului. Spectacolul ia sfârşit pentru tine chiar acum, adăugă el ameninţător.

Tânăra înţelese deodată că fusese confundată cu fosta prietenă a lui Noel. Era pe punctul de a-i explica greşeala, când realiză că, într-o anumită măsură, bărbatul avea dreptate. Voise să profite de cazare şi masă. Şi chiar dacă fusese invitată de unul dintre proprietari, ezitarea ei dură cam prea mult. Descoperi repede că Ryden Kilbane nu era pregătit să-i dea destul timp pentru a reacţiona.

Cu paşi grăbiţi, se apropie de pat şi se aplecă spre ea, convins că i-a dat destul timp să reacţioneze. Willow uită că intenţionase să-i spună că, până lunea trecută, nu-l cunoscuse pe Noel Kilbane.

Fu cuprinsă de panică în clipa în care braţele puternice o prinseră, ridicând-o din pat şi trăgând-o în picioare. Total nepregătită să fie tratată astfel, tânăra n-avu timp să-şi recapete echilibrul când Ryden îi dădu brusc drumul. Incapabilă să reacţioneze, se aplecă spre el. în timpul scurt în care-l cunoscuse fusese pietrificată şi alarmată pe rând, iar acum simţea că începe să se enerveze. Ca şi cum ar fi crezut că atingerea corpului ei l-ar fi întinat în vreun fel, bărbatul o împinsese cu brutalitate. Era clar că-şi imagina că se sprijinise de el cu intenţie. Aruncând o privire dispreţuitoare spre sânii ei, vizibili sub cămaşa transparentă, îi spuse pe un ton insultător:

- Ei bine, acest director asociat n-are nici cel mai mic interes în ceea ce se oferă. Dacă n-ai bagajul făcut şi nu eşti îmbrăcată în zece minute, o să pleci aşa cum eşti acum.

Replica ei furioasă fu oprită de uşa trântită cu

putere. După ce-i dăduse instrucţiunile, Ryden Kilbane o lăsase să le îndeplinească.

Willow irosi treizeci de secunde din cele zece minute acordate şoptind câteva nume potrivite pentru acest bărbat care nu era om, ci monstru. Pentru nimic în lume n-ar mai fi petrecut măcar un singur minut cu el. Alergă să-şi ia nişte haine pe ea, apoi începu să-şi adune bagajele.

După cinci minute, mânia ei se mai domolise. Câteva lucruri i se clarificaseră, cel mai evident dintre toate fiind că, într-un fel sau altul, cei doi fraţi stătuseră de vorbă. Cuvintele despre „directorul asociat“ dovedeau acest lucru. Apoi îşi aminti că Noel spusese că Ryden este cel căruia îi încredinţează problemele lui. Acest lucru însemna că-i spusese mult mai multe decât îi spusese ei despre experienţa neplăcută avută cu Gypsy. Luându-şi peria de păr de pe noptieră, Willow avu brusc în faţa ochilor expresia de suferinţă de pe figura lui Noel, înţelegând de ce era Ryden atât de supărat. Noel era disperat şi probabil că-i spusese fratelui lui totul. Nu era de mirare că Ryden se simţise furios venind acasă şi descoperind că femeia care îl tratase atât de rău pe fratele lui, era în apartament şi-l folosea după bunul ei plac.

Era mai puţin important că făcuse o confuzie, era de înţeles, pentru că Noel n-o prezentase familiei pe prietena lui.

Oricum, era clar că Ryden avea o părere foarte bună despre fratele lui şi că oricine îl jignea pe Noel, nu trebuie să se aştepte la milă din partea lui.

Cu mişcări rapide, Willow încheie împachetatul. Dar,

pentru că nu-i plăcea să fie confundată cu altcineva, mai ales cu o persoană care părea lipsită de inimă, cum era Gypsy, se întreba dacă n-ar fi posibil să pătrundă dincolo de interiorul de granit al lui Ryden Kilbane şi să-i arate cine e cu adevărat. Nu se îndoia că, fiind atât de supărat, Noel uitase să-i vorbească fratelui lui despre ea.

Când se gândea la aceste lucruri, uşa dormitorului se deschise brusc. Fu suficient să arunce o privire spre figura întunecată a bărbatului ca să-şi dea seama că orice şansă de a-l convinge era pierdută. Acest bărbat sever n-avea intenţia s-o lase să rostească un singur cuvânt.

- Cheia! spuse el, cu mâna întinsă.

Willow căută în poşetă şi, fără să rostească un cuvânt, îi întinse cheia. Dar mânia şi neputinţa o făcură să-şi ridice bărbia mai sus când trecu pe lângă el, cu geamantanul în mână. în pragul uşii se întoarse să-l mai privească o dată. Bărbatul era deja lângă uşa dormitorului, dispreţul lui fiind atât de evident, încât nu voia s-o conducă nici până la uşă.

- E mare păcat, începu ea cu amărăciune, că în clipa în care ţi-a telefonat Noel în Statele Unite, nu ţi-a spus că.

- Nu mi-a telefonat el, eu i-am dat telefon, o întrerupse el.

Brută necivilizată! spuse ea în gând. Apoi îşi aduse aminte
că Noel vorbise despre cât de preocupat era fratele lui de soarta tatălui lor şi mânia i se mai stinse. Timpul petrecut cu doamna Gemmill o făcuse sensibilă la problemele celor în vârstă.

- I-ai dat telefon să întrebi cum se simte tatăl vostru.

Privirea mânioasă a bărbatului o făcu să se întrerupă din
nou. Din expresia lui şi pumnii încleştaţi, înţelese că Ryden Kilbane îşi pierduse de tot răbdarea.

- Afară! strigă el. Ţine-ţi gura şi ieşi afară!

Tânăra nu mai pierdu timp. Işi dădea seama că dacă mai întârzie, riscă să fie dată afară. Avea mâna pe clanţa uşii când mândria o făcu să se întoarcă.

- Plec, spuse ea cu răceală. Crede-mă, va fi plăcerea mea să nu te mai văd niciodată.

Uşa era deschisă. Tot ce mai avea de făcut era să ridice geamantanul şi să păşească afară. Dar totul merse pe dos.

Pentru început, nu i se permise secunda necesară pentru a se apleca să-şi ia geamantanul. Ryden Kilbane, nerăbdător să scape de ea şi considerând că se poate descurca singură, se întoarse şi intră în dormitor, stingând lumina de pe hol. Aflată brusc în întuneric, dezorientată, Willow se întoarse spre locul în care ar fi trebuit să fie geamantanul. Zgomotul uşii trântite o sperie, poşeta îi căzu de pe umăr şi, făcând un pas greşit, se împiedică de geamantan şi căzu la podea cu un zgomot puternic, lovindu-se de uşă. Sunetul scos fu atât de puternic, încât probabil că întregul bloc, nu numai Ryden Kilbane, fu sigur că o persoană mânioasă tocmai ieşise din apartament.

Dar Willow nu ieşise. Durerea copleşitoare din genunchiul ei drept o făcu să uite de restul lumii. Ţipătul ei de durere fusese acoperit de zgomotul uşii. Nu ţipă din nou dar, în timp ce durerea îi aducea lacrimi în ochi,

ştiu că are probleme.

Agonia se intensifică în clipa în care încercă să se ridice şi să ajungă la întrerupător. Era imposibil să stea în picioare. Trebuia să-şi muşte buzele ca să nu ţipe. Apoi se întrebă ce va face. Dacă nu va ţipa, nu va primi ajutor. Era pe punctul să-l strige pe Ryden, când îşi aminti cu claritate cât de dur şi de agresiv se purtase acesta cu ea. Apoi mai era şi faptul că nu ezitase s-o dea afară, chiar dacă era atât de târziu.

Gândurile ei deveniră confuze când o mişcare îi trimise din nou fulgere de durere de-a lungul piciorului. Ştia că Ryden Kilbane e ultimul om pe care doreşte să-l cheme în ajutor. într-un fel sau altul, trebuia să ajungă într-un loc luminat, în care să vadă ce s-a întâmplat cu genunchiul ei. De sub uşa dormitorului lui nu se zărea nici măcar o dâră de lumină, care să-i arate drumul. Cu greutate, Willow începu să se târască pe podea. După ce o dăduse atât de repede afară, acum probabil că bărbatul sforăie satisfăcut. Oh, cât de tare putea să-l urască!

Concentrându-se la ce avea de făcut, tânăra se strădui să nu se mai gândească la el. Ar trebui să ajungă în dormitorul pe care-l folosise mai devreme. Cu încăpăţânare şi hotărâre, parcurse încet fiecare centimetru. I se păru o eternitate până când reuşi să ajungă în dormitor, apoi la veioza de lângă pat. Pentru moment, era atât de epuizată, încât nu putu decât să cadă pe pat. Era transpirată, se simţea rău şi tremura toată. Era o minune că nu leşinase pe drum.

După câteva minute, revenindu-şi puţin, îşi adună toate puterile să încerce să-şi vadă genunchiul rănit Că acesta se umflase deja era evident din clipa în care nu reuşi să ridice pantalonul, aşa că fu nevoită să-l dea jos. Răsuflă un pic mai uşurată în clipa în care, examinându-şi genunchiul, descoperi că, în ciuda umflăturii, nu părea să fie rupt.

Se simţi cuprinsă de o stare de leşin şi se întinse repede în pat. Ştia c-ar fi trebuit să-l strige pe Ryden, dar se gândi că bărbatul ar fi foarte nemulţumit să fie trezit în miezul nopţii. Şi mai nemulţumit ar fi să descopere că-i e imposibil să conducă până la ea acasă în această stare.

Cele câteva ore care mai rămăseseră din noapte au fost îngrozitoare. Ştia că o compresă cu apă rece putea face minuni, dar nu se simţea în stare să se dea jos din pat.

Se învârti în toate părţile, căutând o poziţie în care să se poată odihni. Spre ziuă, fie din cauza epuizării, fie era un soi de leşin, aţipi câteva minute. Se trezi înfrigurată şi trase un colţ al cuverturii peste ea. Ştia că n-avea cum să-i fie frig în mijlocul lunii iunie. Probabil că era în stare de şoc. Alunecă din nou într-un somn neliniştit.

Douăzeci de minute mai târziu, se trezi, fără să ştie dacă din cauza durerii sau dacă nu auzise vreun zgomot în camera vecină.

Paşii lui Ryden Kilbane se auziră pe hol. Se gândi cum ar fi mai bine să-i atragă atenţia asupra ei, dar

sunetul ca un mârâit care veni din direcţia lui o făcu să-şi dea seama că observase şi singur. Nu era de mirare, din moment ce lăsase uşa dormitorului deschisă. Iar geamantanul ei era încă în hol.

Bărbatul apăru imediat în cadrul uşii, cu o expresie ucigătoare pe figură. Willow ţipă speriată la vederea lui, dar strigătul ei n-avu nici un efect. Din două mişcări, o ridică în braţe, hotărât după câte părea, să n-o mai lase jos decât în faţa uşii.

- Genunchiul meu! ţipă Willow. M-am lovit la genunchi!

Privirea lui dispreţuitoare o avertiză că n-avea de gând să asculte ce avea de spus, chiar dacă părea palidă şi obosită.

Apoi, deodată, paloarea ei şi faptul că nu purta cămaşă de noapte, ci tricoul pe care-l îmbrăcase la plecare, părură să pătrundă prin valul de agresivitate, făcându-l să se oprească.

- Mi-am scrântit genunchiul, spuse ea repede.

Spre ruşinea ei, când bărbatul îşi luă privirea de la figura ei disperată, descoperi că nu purta altceva în afară de tricou şi lenjerie intimă.

Uimirea din privirea lui era vizibilă, când îşi plimbă privirea de-a lungul picioarelor ei, descoperind genunchiul umflat. Câteva clipe, nu făcu altceva decât să privească genunchiul. Willow simţi cum creşte iritarea în ea.

- Cum ai reuşit.

Pentru prima oară, Willow fu cea care-l întrerupse.

- E numai vina ta, se răsti ea, iar comportamentul ei

era atât de neobişnuit încât se întrebă dacă nu cumva accidentul n-o afectase mai mult decât credea. Dacă ai fi fost mai puţin mulţumit de tine c-ai reuşit să scapi de mine, ai fi aşteptat să ies înainte să stingi lumina, iar eu n-aş fi căzut peste geamantan.

O privire criminală fu singura dovadă de simpatie pe care o primi. Presupunând că trebuia să fie recunoscătoare şi pentru gesturile nesemnificative, când o lăsă înapoi în pat fu mai grijuliu decât când o ridicase.

Dar în sentimentele lui nu era nimic asemănător cu simpatia, când o întrebă pe un ton acuzator:

- Cum naiba, cu un genunchi atât de umflat, ai ajuns din sufragerie până în dormitor? De ce nu m-ai trezit? întrebă el mohorât, dar la fel de suspicios.

- Ca să răspund la prima întrebare, cu greutate. Ca răspuns pentru a doua, aveam destul de îndurat fără să te mai trezesc şi pe tine să arunci flăcări pe nas şi să strigi c-am fost atât de nesăbuită să am un accident înainte să părăsesc acest apartament.

Brusc, tânăra deveni conştientă de modul în care era îmbrăcată. Ochii lui scrutători se plimbau de-a lungul picioarelor ei, analizând rana de la genunchi, iar ea făcu un gest, încercând să se acopere. Scepticismul din privirea lui era muşcător, arătând ce părere are despre încercarea ei.

- Nu pot să stau în picioare, cu atât mai puţin să merg, strigă ea pe un ton agresiv, ca răspuns la ironia din privirea lui.

- Asta ar trebui să te împiedice să mai coci vreun

plan diabolic, fu răspunsul lui caustic.

Mânia care o cuprinsese era fără margini, dar valul de durere din genunchi o împiedică să se mai gândească la asta, aducându-i lacrimi în ochi. Pentru o clipă Willow se gândi cu groază că, după ce strânsese din dinţi şi îndurase chinurile iadului ca să ajungă în dormitor, ar face un lucru de negândit să-şi piardă controlul în faţa acestei brute lipsite de simpatie.

Foarte conştientă de prezenţa lui, tânăra se strădui să reziste nevoii de a plânge. Chiar dacă reuşi să câştige bătălia, vocea ei era răguşită când întrebă:

- Există vreo aspirină în această casă?

- Doare al naibii, nu? comentă el, aruncând o privire spre ochii ei încercănaţi şi plini de lacrimi.

- Asta ar trebui să te mulţumească, răspunse ea răstit. Există sau nu?

El plecă de lângă pat, dar nu pentru a aduce aspirina, ci pentru a se opri în mijlocul camerei şi lua de pe jos pantalonii pe care ea îi lăsase să cadă acolo, după ce reuşise cu greu să-i dea jos. îi ridică şi-i puse pe un fotoliu, apoi se întoarse spre ea:

- în acest bloc există un cabinet medical, ar trebui să fii văzută de un medic înainte de a lua vreun medicament.

Lui Willow deja nu-i mai păsa de cine ar trebui văzută, dacă ar fi primit măcar un ajutor, un medicament care să facă durerea să treacă. Trecură câteva minute bune până când Ryden Kilbane părăsi camera, apoi îl auzi vorbind la telefon cu cineva. Data viitoare când îşi revăzu gazda cea neprimitoare, era

deja îmbrăcat şi bărbierit şi intra în cameră purtând, spre surpriza ei, o tavă cu o cană de ceai.

- Zahăr? întrebă el crispat.

Willow dădu din cap şi se strădui să se aşeze într-o poziţie care să-i permită să accepte ceaşca de ceai fără s-o verse peste ea. El o lăsă să se chinuie singură, iar ea îşi spuse că nu voia s-o atingă, aducându-şi aminte cu cât dispreţ pusese mâna pe braţul ei.

Tânăra simţi nevoia să-i spună din nou cine este cu adevărat, dar ezită. Spre suprinderea ei, tratamentul lui o făcuse să se comporte contradictoriu, cum nu-i era în caracter.

în timp ce-i întindea ceaşca de ceai, bărbatul o întrebă cum o cheamă, pentru că medicul va dori probabil să ştie pe cine tratează. Răspunsul ei fu amar:

- Credeam că ştii totul! Nu-mi spune că mai e ceva ce-ai trecut cu vederea!

El îi aruncă o privire grăitoare. Dar, spre surprinderea ei, deşi probabil nu din consideraţie pentru suferinţa prin care trecea, răspunse cu politeţe:

- Singurul nume pe care l-am auzit a fost Gypsy. Refuz să folosesc această poreclă caraghioasă.

Faptul că era dispus să-i spună şi în alt fel decât cum probabil îi spunea deja în minte, era o altă surpriză pentru Willow.

- Numele meu e Willow, răspunse ea. Dar poţi să-mi spui domnişoara Cavendish.

Ostilitatea dintre ei era la cele mai înalte cote. Sunetul soneriei îi anunţă că sosise medicul. Orice protest verbal pe care şi-l pusese în gând Willow, în

cazul în care gazda ei ar fi insistat să fie de faţă la examinarea medicală, fu inutil, pentru că imediat ce-l introduse pe medicul Oliphant în cameră, Ryden ieşi.

Examinarea era dureroasă, chiar dacă atingerea medicului era foarte blândă. Apoi, cu aceeaşi grijă, îi bandajă piciorul, spunându-i că totul va fi bine. Privirea lui de profesionist surprinse oboseala din privirea lui Willow.

- Aţi dormit de când s-a întâmplat accidentul?

- Un pic, răspunse ea.

- Dar nu prea mult, zâmbi medicul, apoi îi întinse o pastilă. înghiţiţi asta! Câte două pastile la fiecare patru ore o să vă împiedice să simţiţi tendinţe sinucigaşe, adăugă el, punând pastilele pe noptiera de lângă pat.

Willow îi mulţumi din toată inima, gândindu-se cu speranţă că în curând pastila îi va uşura durerea.

Doctorul închisese uşa la plecare, dar după vocile pe care le auzea, acesta îi povestea lui Ryden Kilbane care este starea rănii ei. Nu era surprinsă de faptul că, în câteva minute, aflând că genunchiul ei va fi în această stare cel puţin încă două zile, bărbatul apăru în dormitor, purtând geamantanul şi poşeta. Era totuşi nemulţumită. Chiar dacă era nevoit să-i facă serviciul de a o duce acasă, în Stanton Verney, n-avea nici un motiv să-i pună bagajele atât de departe, unde îi era imposibil să ajungă la ele.

- Dacă îmi dai geamantanul mai aproape, spuse ea scurt, o să-mi pot lua o fustă pentru călătoria spre casă.

Incruntarea lui îi arătă că nu era prea încântat să primească ordine de la ea. Dar nici n-o cuprinse

fericirea când, aplecându-se spre geamantan, bărbatul începu să caute înăuntru. De fapt, nu căutase, ci alesese primul obiect de îmbrăcăminte peste care dăduse.

-Am spus „fustă“, exclamă ea, în clipa în care prinse haina aruncată de el. Nu obişnuiesc să călătoresc în cămaşa de noapte, adăugă plină de ironie.

Sarcasmul ei îl lăsă nepăsător. Chiar dacă simţea că urmează o replică neplăcută, Willow fu total nepregătită pentru cuvintele lui:

- Nu pleci nicăieri. După cum spune medicul, genunchiul are nevoie de patruzeci şi opt de ore repaus la pat.

Ea îşi ţinu respiraţia, îngrozită. Dacă înţelesese bine, va urma să petreacă următoarele patruzeci şi opt de ore în acest apartament - cu el!

Ca şi cum ar fi vrut să-i arate că n-o crede că e îngrozită şi că rana poate fi, din punctul ei de vedere o întâmplare propice planurilor, Ryden spuse repede:

- Dacă încerci să profiţi de această ocazie, te arunc afară, cu sau fără cămaşă de noapte. Acum, ia prostia asta pe tine, am un birou la care trebuie să ajung!

- N-o să fac aşa ceva! exclamă ea supărată. Doctorul Oliphant mi-a dat un medicament. Imediat ce-şi face efectul, voi părăsi acest apartament cu sau fără ajutorul tău.

- Imediat ce medicamentul o să înceapă să-şi facă efectul, o să fii incapabilă să pleci undeva, se încruntă el. Nu ţi-a dat ceva pentru durere acum, pentru că era de părere că ai nevoie de somn, ţi-a dat.

- Un somnifer! înţelese ea.

- Crede că te va face să dormi cel puţin opt ore.

înfrântă, se lăsă păgubaşă. înţelesese deodată că, dacă
acest bărbat nu intenţionează s-o care adormită acasă, lucru pe care nu-l dorea, pentru că vorbea despre plecatul la birou, era imobilizată. Era total la mila lui şi, din ceea ce aflase deja, mila era ceva foarte rar la Ryden Kilbane!

Capitolul 3

O durere sâcâitoare de cap însoţea săgeţile de durere din genunchi când Willow se trezi, joi, după-amiază. Se simţea moleşită, avea gura uscată şi chiar dacă ştia că trebuie să fie odihnită după orele de somn, nu se simţea deloc aşa.

încetul cu încetul efectul medicamentului pe care îl luase fără să ştie ce este, începea să dispară. Dorind să scape de durere, se întinse după medicamentele lăsate de medic pe noptieră. Când privirea ei întâlni cana de apă şi paharul lăsate de Ryden pe noptieră, scurta perioadă în care nu se gândise luă sfârşit.

„Monstru necivilizat“, îşi spuse în gând, aducându-şi aminte că-i adusese telefonul lângă pat spunându-i că-l poate folosi pentru a anula orice întâlnire avea. Nu putea înţelege cum se putuse gândi măcar pentru o clipă că făcuse acest lucru din politeţe şi pentru că exista o urmă de bunătate în el.

Credea că e vina somniferului, pentru că începuse să viseze că există o urmă de bunătate în el, ascunsă după blocul de beton pe care-l are în loc de inimă. Văzuse grimasa ei de durere când se întinsese după cămaşa de noapte ce aluneca de pe pat. Venise să i-o aducă, iar ea îşi imaginase că acea bunătate îl făcuse să întrebe:

- Ai nevoie de ajutor?

Willow nu cunoştea nici un bărbat căruia i-ar fi cerut acest gen de ajutor, aşa că-i răspunsese cu calm:

- O să mă schimb după ce pleci. Dar mulţumesc oricum.

Ryden se aplecase spre ea, cu mâinile întinse, gata să-i
ofere ajutor. La auzul răspusului ei liniştit, demn, se oprise şi o privise, ochii lui cenuşii exprimând mai mult uimire decât mânie. Fusese păcălită de ceea ce credea că este bunătate în ochii lui, aşa că începuse să-i spună:

- In ceea ce ne priveşte pe Noel şi pe mine. spusese repede, văzând figura lui întunecându-se din nou, relaţia mea cu fratele tău.

- Am auzit adevărul despre acea relaţie de la Noel, o întrerupse el din nou.

- Dar nu înţelegi, nu e.

- Ba înţeleg foarte bine, ai avut destul timp noaptea trecută să-ţi concentrezi mintea lacomă asupra unui alt subiect decât cel al durerii din genunchi, continuă el, ignorând expresia ei din ce în ce mai uluită. Dacă îţi imaginezi că voi crede măcar un singur cuvând din orice poveste pe care ai de gând să mi-o vinzi, atunci cred că eşti mult mai proastă decât credeam.

Lăsând-o să se gândească la aceste cuvinte, se întorsese şi părăsise camera, plecând probabil la preţiosul lui birou. Ea rămăsese fierbând de furie şi dorindu-şi să poată folosi telefonul ca să sune pe cineva, pe oricine, care să vină s-o ia de aici. Dar nu era nimeni şi nu se simţise niciodată atât de singură, de părăsită.

Paharul de apă o scăpă de starea de uscăciune a gurii, dar după zece minute se simţi cuprinsă de plictiseală. în cele din urmă, se gândi c-ar putea încerca rezistenţa piciorului rănit.

După ceea ce părea o eternitate de la această decizie, se afla în baie, sprijinindu-se de marginea căzii. Dacă fiecare incursiune urma să fie la fel de obositoare şi de dureroasă, ar fi cazul să lase mai mult spaţiu între ele. Cu încăpăţânare, efort şi strâns din dinţi, reuşi să se spele pe faţă şi să se îndrepte apoi spre dormitor. Când ajunse în pat, era deja epuizată. Orice idee i-ar fi venit că genunchiul ei şi-ar reveni atât de repede încât să-i permită să plece înainte de întoarcerea lui Ryden, era mai mult decât fantastică.

Suspină frustrată, apoi îşi blestemă încet soarta. îşi aduse aminte în ce hal arăta părul ei şi-şi dădu seama că nu se va linişti până când nu-şi va recupera poşeta şi nu-şi va aranja părul. Nu că i-ar fi păsat vreo clipă cum va arăta în clipa când se va întoarce monstrul acela de la birou, dar putea s-o facă să se simtă mai bine. Când părul ajunse la o stare satisfăcătoare, nu văzu nici un motiv pentru care n-ar putea să-şi dea şi cu nişte pudră şi puţin ruj.

Spre surprinderea ei, Ryden Kilbane se întoarse de la serviciu mult mai devreme decât credea. Orice idee şi-ar fi făcut că era din cauza ei, fu neadecvată. Trecură mai mult de treizeci de minute până când veni s-o vadă.

Willow ajunse la concluzia că mai bine nu s-ar mai fi străduit, pentru că părea că timpul care trecuse nu reuşise decât să-i alimenteze mai mult ura pentru ea. Observă acest lucru din clipa în care intră pe uşă.

Bărbatul observă cu răceală că făcuse câteva încercări să arate mai bine şi probabil că presupuse că o făcuse pentru el.

- Văd c-ai reuşit să te dai jos din pat, observă el mohorât.

Iritarea care punea stăpânire pe ea de câte ori îi vorbea îşi
făcu imediat apariţia.

- M-aş fi dus mai departe decât la baie, dacă aş fi putut, răspunse ea repezit. Să nu crezi că-mi place mai mult decât ţie faptul că sunt prizonieră în această cameră.

- Desigur că nu-ţi place, o ironiză el. Cred că deteşti fiecare moment îngrozitor petrecut sub acelaşi acoperiş cu un director asociat.

Willow se enervă. N-avea nici o legătură cu Gypsy, sau cum o chema pe fosta prietenă a lui Noel. Dacă Ryden Kilbane n-a observat până acum că nu seamănă în nici un fel cu acea femeie, nu e treaba ei să-i arate că se înşală.

- Nu cred că eşti ultimul bărbat de pe pământ, explodă ea mânioasă. Din ce am.

- Cine spunea asta? o întrerupse el din nou. Credeam că ştim amândoi că te-ai preface că-l placi şi pe diavol în persoană, dacă ar avea un cont substanţial în bancă.

Willow era hotărâtă să nu-i mai spună nici un cuvânt acestui bărbat îngrozitor, iar el, văzând că o redusese la tăcere, plecase din cameră.

- Mulţumesc, genunchiul meu e mai bine, murmură ea revoltată după el. Foarte drăguţ din partea ta că ai întrebat, dar aproape nu mă mai doare deloc.

De ce se mai obosise să intre în cameră? Era clar că

nu era îngrijorat de starea ei. Nici n-ar fi clipit dacă i-ar fi spus că piciorul i-a căzut în timpul somnului.

Nu găsi de cuviinţă să-i mulţumească în clipa în care, probabil făcându-şi un ceai pentru el, îşi aminti de existenţa ei suficient de mult încât să-i aducă şi ei o ceaşcă. Cu toate acestea, gestul lui o impresionă un pic. Şi când, după o oră, Ryden intră aducându-i o masă completă, cu trei feluri de mâncare, Willow era deja hotărâtă să renunţe la revoltă.

După încă o oră, bărbatul intră din nou, îmbrăcat într-un costum negru, arătând extrem de bine şi o întrebă dacă are nevoie de ceva înainte de plecarea lui.

- Nu vreau nimic, mulţumesc, răspunse ea cu politeţe. Mâncarea a fost delicioasă, adăugă ea, simţind impulsul de a-l întârzia tocmai când părea grăbit.

- Eu nu. încercă el s-o întrerupă.

- Oh, ştiu că bucătarul de la Broadhurst e cel care păstrează frigiderul plin, spuse ea repede, văzându-l că se întunecă la gândul că trebuie să fi aflat acest lucru de la Noel. Ryden, uite care e problema, nu vrei să-mi dai câteva minute să-ţi explic relaţia mea cu Noel. Sinceră să fiu, m-am săturat.

Abia reuşi să rostească aceste cuvinte. Se părea că numele fratelui lui acţiona asupra lui ca o eşarfă roşie în faţa unui taur.

- Ba nu, tu să mă asculţi, mârâi el înfuriat. în graba de a te vedea plecată, se pare c-am fost prea grăbit. Şi chiar dacă n-am nici o vină, am fost dispus să accept să rămâi aici. Dar, dacă aşa stau lucrurile, va trebui să faci cum spun eu.

- Dar nu încerc decât să-ţi spun..

- Ceea ce înseamnă că, dacă nu vrei să te vezi în mijlocul străzii, o să păstrezi pentru tine orice poveste ai vrea să-mi spui despre tine şi fratele meu. Ai profitat de dragostea lui, făcându-l să creadă că e iubit, numai ca să-i arunci când a fost cazul, că esti hotărâtă să găseşti pe cineva care a ajuns deja în vârf.

Dacă Willow ar fi fost vinovată, ar fi rămas copleşită de acuzaţiile lui. Dar, pentru că nu era vinovată, era hotărâtă să se facă auzită:

- Dar Noel şi cu mine.

Se întrerupse când pe figura lui apăru o expresie de furie. Chiar dacă nu era vinovată, tânăra se înfioră când el, părând gata s-o facă bucăţi, făcu un pas spre ea. Vocea lui era liniştită, dar ameninţătoare:

- Dacă ştii ce e mai bine pentru tine, n-o să mai rosteşti niciodată numele lui Noel în faţa mea. După ceea ce i-ai făcut, nu suport să aud numele lui rostit de buzele unei nemernice. Aşa că taci şi stai departe din calea mea.

Un sfert de oră după ce uşa apartementului se trântise, Willow reuşi să-şi revină din groaza că, dacă mai rosteşte un singur cuvânt, Ryden Kilbane e capabil să comită o crimă. Furia lui o îngrozise într-adevăr. Dar după ce-şi revenise, se revolta din nou. Cum să-i explice adevărul, că ea şi cu Noel abia se cunoşteau? Era copleşită de ura pentru Ryden Kilbane, care o făcea să se simtă atât de nesigură pe ea. Ii spusese să tacă. Foarte bine, nu va mai auzi nici un cuvânt de la ea. Mai ales în ceea ce-l priveşte pe Noel. Bine, lucrurile bune se întâmplă celor care au răbdare, îşi spuse ea, în timp

ce-şi imagina figura lui în clipa în care, aflând adevărul, va veni să-şi ceară scuze. O să-l facă să regrete!

Dar imaginea pieri încetul cu încetul. Mai întâi, îi era imposibil să şi-l imagineze cerând cuiva iertare. Apoi, din moment ce n-avea voie să-i spună nici un cuvânt, cum va afla vreodată adevărul? Era sigură că nu va vorbi despre ea nimănui care i-ar putea spune adevărul. Dragostea pentru fratele lui nu-i permitea să rostească numele persoanei care-i făcuse rău acestuia.

Singura speranţă ar fi să-i spună ceva lui Noel, în clipa în care-i dă înapoi cheia de la apartament. Apoi se gândi că mai degrabă o va lăsa undeva unde fratele lui s-o poată găsi. Mai era şi altă problemă. Oare Noel, cu gândul la Gypsy, îşi va mai aduce aminte de tânăra care-l salvase de pe zona verde a satului Stanton Verney?

Gândurile despre fraţii Kilbane o părăsiră când durerea din genunchi o făcu să se urce pe pereţi. Luă două pastile, dar era prea devreme ca să-şi facă efectul şi-i era imposibil să mai îndure. Trecură câteva minute până când ajunse la baie. Voia să facă durerea să treacă, utilizând o compresă cu apă rece. Tocmai desfăcea bandajele când auzi prin uşa deschisă a băii că Ryden se întorsese acasă. Era aproape miezul nopţii.

Ştiind cât era de supărat când plecase de acasă, Willow se gândi că n-o va căuta să vadă cum se simte, ci se va duce imediat la culcare. Continuă să-şi pregătească remediul. N-avea nici o dorinţă să-l vadă.

Aplecată cu spatele spre uşă, descoperi curând că speranţa ei era neîntemeiată. Auzi paşii lui în apropiere

şi-şi dădu seama că stătea în spatele ei. încercă să-l ignore.

Numai că acest bărbat era greu de ignorat. Mai ales când mânia obişnuită îi dispăruse din voce.

- Te doare foarte tare? întrebă el.

- Cu riscul de a te face nebun de bucurie, da, veni răspunsul ei acid, fără să ridice capul.

Pentru că nu-i plăcea să stea cu el în aceeaşi cameră, scoase compresa şi legă la loc bandajul.

- Când ai luat ultimele pastile?

- Acum o jumătate de oră, mormăi ea, dorindu-şi să-l vadă la mii de kilometri distanţă.

Bărbatul nu răspunse nimic, ci rămase tăcut, privind-o cu atenţie. Degetele ei deveniră neîndemânatice.

- N-ai altceva mai bun de făcut? se răsti ea iritată.

Singurul răspuns fu tăcerea- era clar că plecase la culcare
şi vorbea singură. Când termină bandajul şi se întoarse cu greu spre uşă, sprijinindu-se pe piciorul rănit, descoperi că era încă acolo. Spre surpriza ei, piciorul rănit cedă şi în efortul de a-şi păstra echilibrul, singurul punct de sprijin de care să agăţă fu Ryden. Totuşi ea fu cea care se retrase, nu o respinse el. Cu gândul că, dacă va sta aici şi o va urmări cu privirea tot drumul cât încearcă să se târască spre cameră, va arăta foarte caraghios, îi spuse repede, pe un ton agresiv:

- Vrei să te dai din drumul meu?

El făcu un pas într-o parte, iar ea mai făcu un pas ezitant.

- Asta e o prostie, îl auzi murmurând.

Următorul lucru care se întâmplă o luă prin surprindere. Acum se chinuia să facă un pas, iar în secunda următoare era în braţele lui. Fie că-l deranja sau nu, Ryden o purta fără efort în braţe spre pat.

Ţinută aproape de el, tânăra se străduia să-şi tragă capul înapoi, să nu se atingă de pieptul lui. Când ajunse lângă pat şi se aplecă s-o lase jos, obrazul lui se lipi de pielea ei netedă. Contactul acesta intim îi făcu pe amândoi să tresară. Era clar că el îşi imagina că mişcarea ei fusese intenţionată. Willow suferise destule atacuri din partea lui ca să mai îndure cuvinte ironice, aşa că era pregătită să respingă orice atac.

- Poţi să încetezi, Kilbane, spuse ea pe un ton acuzator.

Reacţia lui fu rapidă, dându-i repede drumul pe saltea.

Involuntar, de pe buzele ei scăpă un ţipăt de durere la
contactul destul de dur cu salteaua al genunchiului rănit. Văzu mânia din ochii lui la auzul acuzaţiei că vrea să profite de această situaţie.

- Oh, Doamne, oftă el iritat şi ieşi repede din cameră.

Era clar că şi el găsea situaţia la fel de intolerabilă ca ea.

Willow nu se aşteptase să-l mai vadă în această seară dar,
după ce reuşise cu chiu cu vai să se aşeze în pat şi să se acopere, Ryden apăru cu o băutură caldă şi nişte

biscuiţi.

Primul ei impuls fu să-i spună unde pot să ducă şi ceaşca şi tava şi biscuiţii, dar mai ales el. Dar era clar că bărbatul se străduise să treacă peste toate sentimentele neplăcute şi se gândise că va dormi mai bine dacă bea ceva cald, aşa că nu spuse nimic.

- îmi pare rău că nu e decât ceai, spuse el aplecându-se să-i dea ceşca. Din nefericire, n-am nici o cutie de ciocolată fierbinte.

La aceste cuvinte, zidul de duritate pe care se străduia Willow să-l construiască, se prăbuşi. Imediat, îşi aminti cât avusese de suferit de fiecare dată când lăsase garda jos. îşi înghiţi mulţumirile călduroase care-i veniseră pe buze, şi adoptă un ton sarcastic, imitându-l pe al lui, spunând:

- Deoarece nu e stricnina, cred că mă pot mulţumi şi cu ceai.

Willow nu putea să fie mai surprinsă când, aşteptând o replică asemănătoare, descoperi că replica ei reuşise să distrugă ţinuta solemnă a lui Ryden Kilbane.

Ceea ce era mai rău, să-l vadă zâmbind, când nu-l văzuse niciodată altfel decât încruntat, o făcu şi pe ea să găsească această replică amuzantă. Nu-şi putu reţine un chicotit.

Avea încă pe buze un zâmbet pe care cineva îl descrisese o dată ca fermecător, când deveni conştientă că Ryden nu mai zâmbea. Incremeni şi ea, când văzu privirea fixată pe buzele ei. Inainte să-şi revină, el aruncă o privire spre ochii ei verzi, se ridică repede şi plecă.

Willow nu dormi foarte bine în acea noapte. In

perioadele de trezie, gândurile ei se întoarseră spre descoperirea surprinzătoare că Ryden Kilbane are simţul umorului. Işi aminti şi cum privirea lui întârziase pe buzele ei şi cum păruse incapabil să privească în altă direcţie. Nu credea cu adevărat că avea simţul umorului, poate că nu era decât rodul imaginaţiei ei.

A doua zi dimineaţa, Ryden Kilbane fu necomunicativ. Tânăra ghici că regreta foarte mult că o lăsase să-l facă să zâmbească. Cu o încruntare posomorâtă, îi aduse micul dejun, apoi plecă la serviciu.

Se simţea copleşită la gândul zilei nesfârşite care se întindea în faţa ei, dar apoi descoperi un lucru îmbucurător şi anume că genunchiul era mult mai bine. Nu c-ar fi fost în stare să bată vreun record de viteză în drumul spre baie, dar genunchiul o durea mult mai puţin.

Era încântată. Se gândi chiar să cheme un taxi care s-o ducă la gară. Era sigură că putea găsi de acolo un taxi spre Stanton
Verney. Dar tot entuziasmul ei se duse când, întorcându-se în cameră, încercă să stea dreaptă şi se prăbuşi. Mai supărată ca niciodată că trebuia să se recunoască învinsă, se târî spre pat şi luă două pastile.

Dar ideea de a ajunge acasă, în dormitorul propriu, n-o părăsi. Apoi, un bărbat plin de surprize, Ryden Kilbane apăru acasă la prânz, la fel de distant şi de morocănos.

Willow se simţi mai bine când, împreună cu tava cu mâncare, bărbatul îi aduse şi câteva reviste. Probabil că are o urmă de omenie în el, îşi spuse ea, altfel nu s-ar fi gândit să-i aducă reviste, ca să aibă ceva de făcut care

să-i ia gândul de la plictiseala şi imobilizarea la pat.

- N-ai vrea. îşi regăsi ea vocea, oprindu-l în clipa în care ajunsese la uşă. Vreau să mă duc acasă, continuă ea, chiar dacă privirea lui sceptică nu era deloc încurajatoare. îţi cer să mă duci cu maşina, adăugă repede pe un ton înţepat, chiar dacă nu aşa se cere un favor.

- Am altceva mai bun de făcut decât să te plimb de colo până colo, fu răspunsul lui nepoliticos.

Willow aruncă o privire neputincioasă spre cadrul gol al uşii, simţind nevoia să înceapă să arunce cu diverse obiecte după el. S-ar fi simţit mai bine dacă ar fi putut să încheie o conversaţie cu el pur şi simplu plecând. Dar nici nu putea să stea în picioare, dar să mai şi meargă.

Dacă Ryden nu fusese dornic să-i vorbească la prânz, când se întoarse de la serviciu seara, Willow era cea care nu voia să vorbească. Dar tăcerea ei morocănoasă nu-l afectă în nici un fel pe călăul ei, care îi întoarse imediat spatele şi ieşi, pregătit pentru a petrece seara în oraş.

Sperând ca distracţia lui de seară să fie stricată, tânăra se pomeni întrebându-se unde se duce şi, mai ales, cu cine. Probabil că-i plăceau femeile elegante, sofisticate. La urma urmei, dacă se străduieşte, şi ea poate fi o femeie foarte elegantă şi sofisticată.

Dumnezeule! îşi spuse repede, alarmată. Nu vreau să fiu femeia pe care o admiră el. Imediat începu să se gândească la ce-i spusese Noel, că fratele lui stă la Londra în fiecare săptămână de luni până vineri. In acest caz, rămăsese la Londra pentru ea?

Se simţi deprimată când sentimentele de vinovăţie

puseră stăpânire pe ea. Din cauza ei, părinţii lui Ryden, care erau probabil nerăbdători să-şi vadă fiul, aşteptaseră în zadar. Ştia că tatăl lui era bolnav şi, chiar dacă nu ştia cât de mult stătuse în Statele Unite, era sigură că, la fel ca orice bolnav, era nerăbdător să vadă persoane dragi.

Incercă să se dezvinovăţească, spunându-şi că dacă Ryden ar fi fost de acord s-o ducă acasă, ar fi putut să-şi petreacă weekendul la părinţii lui, la abia şapte kilometri de Stanton Verney.

Când auzi zgomotul cheii răsucite în broască, era într-o stare de spirit foarte proastă. Incercase să-şi recapete obişnuitul optimism amintindu-şi că are o casă frumoasă într-un sat pitoresc. Dar gândul la tatăl lui Ryden care era bolnav îi amintise de doamna Gemmill, care până de curând reprezentase o parte importantă din viaţa ei. O iubise şi-i era dor de ea.

- Ai nevoie de ceva? răsună vocea tăioasă cu care se obişnuise deja.

Ochii i se umplură de lacrimi dar, fiindu-i teamă să vorbească sau să se uite la el, ca să nu vadă cât e de tristă, rămase cu privirea fixată asupra cuverturii şi clătină din cap.

- Totul e în ordine? continuă el să întrebe, deşi cuvintele îi veneau cu greutate.

Ea dădu din cap, plecând capul mai tare şi dorindu-şi să-l vadă plecat, deşi paşii lui înaintau în încăpere. Era îngrozită la gândul că va izbucni în plâns.

încă nu găsise puterea de a-şi reveni, când el ajunse lângă pat. Nu făcu nici un efort s-o ajute să-şi recapete controlul ci dimpotrivă, îi submină hotărârea, spunându-

i cu o simpatie pe care renunţase de mult s-o mai găsească la el:

- Ai trecut prin dureri îngrozitoare, ştiu, dar încearcă să mai fii curajoasă încă puţin.

Luată prin surprindere, Willow ridică privirea spre o figură care nu mai era încruntată. Privi în ochii cenuşii care arătau o blândeţe atât de străină de tot ce văzuse până acum la el.

- Oh, Ryden, suspină ea, fără să-şi poată reţine o lacrimă care se scurse încet pe obraz.

Disperată, temându-se că va începe să plângă, făcu o mişcare bruscă, încercând să-şi ascundă faţa. Dar mişcarea ei era prea bruscă şi genunchiul încă nu-şi revenise, aşa că durerea din el îi scoase un geamăt. Ryden îi cuprinse umerii cu braţul.

- Nu plânge, spuse el cu blândeţe, ajutând-o să se aşeze într-o poziţie mai puţin dureroasă.

- N-o să plâng, promise ea, apoi, pentru a-i dovedi, se întoarse dorind să zâmbească.

Dar nu zâmbi. Faţa lui era mult mai aproape decât crezuse. Deodată, în timp ce constata că Ryden nici nu zâmbea, nici nu se încrunta, iar braţul care o cuprindea îşi accentuase strânsoarea, bărbatul se apropie mai mult şi o sărută.

Prinsă într-un moment de slăbiciune, Willow nici nu se gândi să protesteze. De fapt, când sărutul se adânci şi Ryden o cuprinse mai strâns, cu ambele braţe, nu mai avea nici un gând.

Mai fusese sărutată până atunci, dar nu fusese niciodată aşa. Pe măsură ce îmbrăţişarea devenea mai pasională, descoperi în ea noi senzaţii, pe care nu le experimentase niciodată.

Fără să-şi desprindă buzele de ale ei, bărbatul o împinse blând pe pernă. Willow uitase de mult de rana ei, când, cu degetele strecurate în părul ei blond, Ryden se aşeză pe pat. Ridică privirea, întrerupând sărutul, dar imediat o ploaie de sărutări se abătu asupra feţei ei, iar Willow, care nu cunoscuse niciodată pasiunea, descoperi cât e de uşor să cedezi tentaţiei. Se simţea mai vie decât se simţise vreodată. Il sărută şi ea, invitând şi cerând mai mult.

Nu era nevoie să ceară mai mult. Ryden era doritor să-i satisfacă orice dorinţă, iar buzele ei senzuale păreau să-l subjuge, să-l vrăjească.

Prin cearşaful subţire care o acoperea, simţi corpul lui lipindu-se de al ei. Când una dintre mâinile lui alunecă spre umărul ei, strecurându-se pe sub breteaua îngustă a cămăşii de noapte, aceeaşi sclipire de pasiune se aprinse în ochii amândurora.

Tânăra nu se miră când, copleşită de pasiunea săruturilor aprinse pe care el le depunea pe umărul ei şi pe rotunjimea ademenitoare a sânului, înţelese că acest bărbat o dorea. Părea ceva foarte firesc, pentru că şi ea îl dorea.

Dar această pasiune, această dorinţă de a se cunoaşte mai bine, se încheie brusc. Ryden simţea nevoia să ţină mai strâns corpul ei ademenitor şi se mută mai aproape. Presiunea picioarelor lui o făcu dureros de conştientă de rana de la genunchi, iar de pe buzele ei scăpă un ţipăt. Ca şi cum ar fi fost lovit, Ryden se ridică brusc.

- Genunchiul mei, spuse ea cu voce răguşită, nefiind în stare să decidă ce o supăra mai tare: durerea de la picior, sau faptul că ţipătul ei îl îndepărtase pe Ryden de ea.

încă stăpânită de sentimentele ameţitoare pe care bărbatul le stârnise în ea, îl privi, căutând ochii lui cenuşii. Spre oroarea ei, în privirea lui nu mai era nici urmă de pasiunea care-l stăpânise până acum câteva secunde, ci doar asprimea cu care era obişnuită.

Uimirea ei era fără margini când, cu vocea ironică pe care o cunoştea, bărbatul îi spuse, insultător:

- Nu te felicita prea devreme, domnişoară Cavendish!

- Să mă felicit? întrebă ea, cu ochii mari, prea confuză de ceea ce se întâmplase ca să-şi dea seama despre ce vorbea. Nu înţelegea că, amintindu-şi de rana ei, Ryden îşi amintise şi de convingerea că este fosta prietenă a fratelui lui.

- Câtă inocenţă! Cred că nu ţi-a trecut prin minte că pot fi păcălit de nişte lacrimi atât de mult, încât să uit de povestea cu fratele meu, spuse el cu dispreţ, dându-i de înţeles că era de părere că se prefăcuse. Ei bine, ascultă cu atenţie: poate ai reuşit să mă faci să te doresc, pentru câteva minute. Dar e un drum foarte

lung până la altar.

Capitolul 4

Când Willow se trezi sâmbătă dimineaţă, gândurile ei nu erau mai puţin războinice decât seara trecută. Nu era recunoscătoare lui Ryden Kilbane că plecarea lui precipitată ar fi împiedicat-o să izbucnească în plâns. Era prea mânioasă ca să mai plângă. Cine se credea? El fusese cel care începuse s-o sărute, dacă voia să respecte adevărul!

Il ura cu toate forţele ei pentru că, într-o perioadă atât de scurtă, o făcuse să treacă prin emoţii atât de diverse. O înfuria în primul rând că atingerea lui o adusese într-o asemenea stare încât uitase tot şi toate. Când fusese atât de pierdută în propria pasiune, el avusese tupeul s-o acuze că ea fusese cea care îl ademenise!

Furia faţă de el, dar şi faţă de propria slăbiciune, o făcu pe Willow să reacţioneze. Auzea paşii lui în casă, dar nu-i păsa unde este şi ce face, când se ridică şi testă din nou puterea de rezistenţă a genunchiului.

Mersul până la baie fu mai puţin dureros decât ultima oară. Şi, cu toate că simţea că este o îmbunătăţire, era conştientă că n-o să plece nicăieri în prea mare grabă.

Dorindu-şi foarte mult să facă o baie în cadă, fu nevoită să renunţe şi să se mulţumească să se spele la chiuvetă, pentru că-i era imposibil să urce în cadă.

Nu-şi văzu gazda nici când se întoarse spre camera ei şi era sigură că Ryden se străduia să nu-i stea în cale.

Pentru ea era chiar foarte bine.

Ajunsă în cameră, se îndreptă automat spre pat, dar se opri la mijlocul drumului, revoltându-se. Doctorul Oliphant spusese două zile de repaus la pat. Ei, bine, trecuseră cele două zile.

Rămase pe scaun, punându-şi halatul şi gândindu-se că, după ce se va mai odihni, se va îmbrăca. Deodată, uşa camerei se deschise şi Ryden, îmbrăcat complet, intră. Privirea lui se îndreptă întâi spre pat, unde se aştepta s-o vadă, dar o găsi repede. Amintindu-şi foarte clar de îmbrăţişarea lor din seara trecută, Willow rămase tăcută. Chiar dacă bărbatul îşi amintea şi el acelaşi lucru, în privirea ochilor lui cenuşii nu se putea citi nimic.

Tânăra se strădui să-şi revină, dar el n-o mai privi, ci se îndreptă cu tava cu micul dejun spre măsuţa din cameră. Figura lui impasibilă îi aminti acuzaţia pe care i-o aruncase şi anume că încercase să-l seducă.

Mânia ei se reaprinse, amintindu-şi cum îl îmbrăţişase. Iar când revăzu cu ochii minţii clipa în care el ieşise din cameră, fără să-i dea ocazia să spună un singur cuvânt, hotărî că a suportat destul.

- Cred că mi-a ajuns prezenţa ta, spuse ea pe un ton acid.

- La fel şi mie a ta, veni răspunsul pe acelaşi ton. Vrei să-ţi las tava aici?

- Nu mă interesează micul dejun, se răsti ea. Vreau să mă duc acasă. Şi adăugă repede înainte ca bărbatul să poată răspunde, nu văd de ce, dat fiind că şi tu te-ai săturat de mine, nu văd de ce nu m-ai duce cu maşina.

- Nici eu nu văd nici unul, răspunse el.

- Vrei să spui că mă vei duce?

- Cu plăcere, fu răspunsul lui, nelăsându-i nici o îndoială că era nerăbdător să scape de ea. Mănâncă-ţi micul dejun, ordonă el, apoi pune nişte haine pe tine.

Bărbatul era aproape de uşă când se opri, apoi se întoarse spre ea, având o expresie extrem de grăitoare. Părea că era sătul de toată această situaţie, dar întrebă:

- Poţi să te îmbraci singură, sper?

- Şi dacă aş avea ambele mâini rupte, răspunse ea.

Parcă sunt o rănită în război, îşi spuse Willow mai târziu,
când, deşi se străduia să tragă de fustă, nu putea acoperi bandajul. Se gândise întâi să renunţe de tot la el, dar apoi se gândise că mai puteau fi denivelări pe stradă pe care Ryden, chiar plecând de la ideea că şi-ar dori să le ocolească, tot n-ar putea s-o facă. Era inutil să se gândească să poarte pantofii pe care-i luase pentru fustă, cu toc înalt, aşa că luă pantofii joşi, potriviţi pentru pantaloni.

- Gata? întrebă Ryden scurt când deschise uşa, considerând că-i lăsase destul timp să se schimbe.

Willow n-avea de gând să se scuze pentru felul în

care arată, dar în clipa în care îi văzu privirea alunecând peste corpul ei, spuse repede, probabil din mândrie:

- N-am putut să-mi trec pantalonii peste genunchi.

- E încă umflat? întrebă el, traversând camera să-i ia geamantanul.

- A scăzut destul de mult umflătura, răspunse ea.

El nu mai făcu nici un comentariu şi dispăru cu geamantanul. Tânăra se întrebă cum va reuşi să se îndrepte spre lift şi apoi spre maşină. Descoperi curând că bărbatul hotărâse că nu era în stare să facă singură această călătorie. în clipa în care se ridică de pe scaun, străduindu-se să se prefacă agilă şi că nu simte nici cea mai singură durere, un braţ puternic şi cunoscut o cuprinse peste umeri, în timp ce celălalt i se strecură cu grijă pe sub genunchi. Fu ridicată repede, ca şi cum n-ar fi fost mai grea decât o pană. Cu toată teama ei că plimbarea se va dovedi dureroasă, Ryden fu foarte grijuliu şi dură foarte puţin până când o depuse cu grijă lângă o maşină luxoasă, puternică şi în mod clar foarte scumpă.

Bărbatul o sfătui să se sprijine de maşină, în timp ce deschidea portiera pasagerului. Maşina era deja descuiată, iar ea se gândi cu admiraţie, în ciuda ei, că bărbatul se gândise la toate.

Apoi uită tot, în timp ce, cu dinţii încleştaţi, încerca să găsească cea mai bună cale de a se îndoi şi a se strecura în maşină. Când se aşeză în sfârşit, închise ochii, epuizată. Nu-i păsa că Ryden putea să vadă cât de tare o durea. Curând, deschise ochii brusc, simţind că bărbatul strecura nişte pernuţe sub piciorul ei rănit.

Era uimită de grija lui, mai ales că toată ziua nu schimbaseră măcar un singur cuvânt civilizat.

Privi pe geam ca să nu trebuiască să-i mulţumească, dar deodată o maşină parcată în apropiere îi atrase atenţia.

- Maşina mea! exclamă ea, arătând spre sigura maşină din parcare care nu părea să aparţină unui milionar.

- Dă-mi cheile, ordonă el. O să plătesc pe cineva care să ţi-o aducă.

Părea că nu-şi doreşte s-o mai vadă vreodată în preajma casei lui. Mânia o cuprinse din nou pe Willow. Chiar dacă nu era acea femeie, Gypsy, intuiţia ar fi trebuit să-i spună că nu e genul de persoană care să accepte să-i fie plătite datoriile. Numai gândul că trebuie să termine mai repede cu el o făcu să-şi înghită replica şi să scotocească prin poşetă după chei şi să i le întindă fără să spună nici un cuvânt.

Trecură câteva secunde, dar Ryden nu făcu nici o mişcare.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea, întorcând capul să vadă că nu era foarte încântat.

- Pentru că se pare c-am uitat unde mi-am pus globul de cristal- poate vrei să-mi spui în ce direcţie trebuie să merg.

Replica lui sarcastică îi aduse aminte că nu-i spusese adresa. Gânduri de răzbunare trecură din nou prin mintea ei, dar se strădui să treacă peste dorinţa aceasta, numai să se vadă acasă. Se părea că, orice ar

fi aflat despre Gypsy, nu era în nici un caz adresa.

- Locuiesc în Stanton Verney, răspunse ea rece.

Privi spre fereastră, evitându-i privirea, dar îi fu clar că bărbatul nu va fi foarte încântat să descopere cât de aproape stătea de casa părinţilor lui.

- Stanton Verney este aproape de. începu ea să spună.

- Ştiu unde este, o întrerupse el, părând foarte enervat. E mult prea aproape de Comberford ca să mă simt bine.

- Fiecare avem propria cruce de purtat, comentă ea, nedându-şi seama decât după plecarea maşinii că bărbatul nu se gândea la el, ci la fratele lui.

Era clar că Ryden se temea că, datorită distanţei atât de mici, Noel va fi tentat s-o vadă din nou pe femeia care-l tratase atât de rău, dar care era femeia pe care o iubea.

Işl dădu seama că replica ei îi întărise ideea că este o persoană fără inimă, dar, pentru că urma să nu-l mai vadă, spera ea niciodată, hotărî că n-are rost să-i mai explice. Genunchiul ei simţea deja efectul călătoriei şi, amintindu-şi cum reacţionase Ryden ultima oară când rostise numele lui Noel, n-avea nici o dorinţă să atragă mânia lui şi să rişte probabil să fie aruncată din maşină undeva pe marginea drumului.

Pe măsură ce se apropiau de Stanton Verney, lui Willow îi păsa din ce în ce mai puţin că nu primea de la însoţitorul ei decât o tăcere neclintită. Curând va fi în propria casă. Abia aştepta să fie departe de Ryden Kilbane şi să închidă uşa după el.

Era în mijlocul acestor reflecţii plăcute despre clipa în care va ajunge acasă şi va scăpa de amândoi fraţii Kilbane, când Ryden îi întrerupse gândurile.

- Colega ta de apartament va fi acasă? întrebă el, luând-o prin surprindere.

Replica ei veni repede, fără să se gândească.

- N-am o colegă de apartament.

Frâna bruscă o făcu să-şi piardă echilibrul şi să se sprijine pe piciorul rănit. Durerea o făcu să nu se mai gândească la plăcerea pe care o va încerca în clipa în care îi va spune că n-are de fapt apartament.

- M-a durut! îl acuză ea, fără să dorească să-l scutească de mânia ei. Ce-am mai făcut? întrebă ea, privindu-l supărată şi mai ostilă ca niciodată.

- Credeam. sunt sigur că Noel mi-a spus că stai cu cineva.

Gândurile ei zburară din nou la doamna Gemmill, cu care
împărţise până de curând casa. Se întristă şi spuse cu o voce liniştită:

- Am locuit împreună cu o prietenă până de curând, dar acum locuiesc singură.

- Minţi! o acuză el imediat.

- Nu, nu mint! strigă Willow enervată, pentru că nu suporta să fie numită mincinoasă de nimeni.

Două secunde se priviră mânioşi, ca străbătuţi de un curent electric. Expresia lui îi spunea că preferă s-o considere mincinoasă, decât să afle că s-a înşelat. Ryden privi în altă parte, lovind cu degetele impacientat în volan.

Că abia acum catadicsise să verifice una dintre informaţiile primite de la Noel o făcu din nou să-şi piardă cumpătul. Cu toate acestea, îşi ascunse iritarea şi chiar zâmbi spre bărbatul care o privea iritat.

- Ştiu că peisajul de aici e minunat, dar, dacă nu te derajează, aş prefera mai degrabă să mă duc acasă.

- Şi cum crezi că vei reuşi să te descurci acolo fără nici o colegă de apartament care să te ajute? se întoarse bărbatul spre ea. Abia dacă poţi să te târăşti, dar să mai şi mergi.

- O să mă descurc, declară ea cu hotărâre.

- Da, sigur că da, se răsti el în culmea supărării. în afară de alte probleme, nu poţi sta mai mult de un minut în faţa aragazului, presupunând că ai ceva provizii acasă.

- Am spus că mă descurc şi mă voi descurca, întări ea cele spuse şi abia atunci îşi dădu seama că avea dreptate. Acasă nu mai avea nimic de mâncare.

Ochii ei verzi se măriră de panică. După câte se vede, urma de preocupare pe care o văzuse în ochii lui Ryden devenea din ce în ce mai puternică, părând că-l va împiedica totuşi s-o arunce în mijlocul străzii. Numai că nu putea, nu avea să permită să fie dusă înapoi în acel apartament din Londra, plin de ură.

Ryden îşi luă privirea de la ea şi, părând să se fi hotărât ce să facă în privinţa ei, porni maşina, îndreptându-se în direcţia în care plecaseră. Willow se certă singură, că a fost în stare măcar pentru o clipă să-şi închipuie că e capabil de sentimente umane.

Merseseră destul de mult când Ryden opri din nou

maşina, cu mai multă grijă pentru rana ei, de această dată. Imaginaţia lui Willow o luă razna când îl văzu traversând strada şi intrând într-o cabină telefonică. Cui îi dădea telefon? Şi de ce? Oare abia îşi amintise că trebuie să dea un telefon? Sau cumva, aşa cum ajunsese să se teamă, acel telefon avea o legătură cu ea?

încercând să-şi spună că n-are nici o legătură cu ea, Willow îl privi îndreptându-se spre maşină. Voia să-l întrebe despre telefonul dat, dar privirea lui n-o încurajă să spună nici un cuvânt. Probabil c-ar fi fost foarte încântat să-l roage să-i spună despre ce era vorba şi tocmai să fi vorbit cu prietena lui, confirmând întâlnirea din această seară.

Bărbatul porni maşina, iar ea privi pe geam. Era destul de sarcastic şi fără ca ea să-l provoace.

Tăcerea se lăsă din nou, până când se apropiară de Stanton Verney, iar Ryden porni deodată pe un drum greşit. Willow îşi dădu seama c-ar fi trebuit să-i dea indicaţii pe unde să meargă.

- Ar fi trebuit să mergi la stânga de aici, rupse ea tăcerea. Dar nu e nici o problemă, poţi să întorci peste.

- Nu mergem la Stanton Verney, o întrerupse el nemulţumit.

- Nu mergem.! începu ea să exclame, dar se întrerupse când văzu semnul rutier care arăta distanţa până la Comberford. Mergem cumva la Broadhurst Hall? întrebă ea cu voce stinsă, în timp ce încerca să-şi revină.

- Ce fată isteaţă! o ironiză el.

Willow ignoră cuvintele lui.

- Vrei să spui că ai ceva de luat de la părinţii tăi înainte să mă duci acasă? întrebă ea repede, ştiind că oraşul urma să apară în curânnd.

- Pentru numele lui Dumnezeu, scuteşte-mă, răspunse Ryden, dezgustat. Ştii al naibii de bine că îţi vei petrece week-endul la Broadhurst.

- In nici un caz! strigă ea agitată. Nu merg acolo. Nu poţi.

- Ciudat, o întrerupse el, eram sigur că vei fi încântată de idee.

- Nu sunt, se răsti Willow, furioasă pe el şi pe sarcasmul lui. Opreşte imediat această maşină, ordonă ea.

Ryden încetini şi opri imediat maşina. Curând, descoperi că nu oprise pentru că aşa ceruse ea, ci pentru că avea şi el ceva de spus înainte de a ajunge la Broadhurst. Tânăra era frustrată şi iritată că din cauza piciorului rănit nu putea face ce dorea, adică să sară din maşină.

- Refuz să merg împreună cu tine acasă la părinţii tăi.

Hotărâtă să nu cedeze nici un centimetru, Willow îl privi
fără să clipească.

- Domnişoară Cavendish, pentru că nu te duci nicăieri decât acolo unde te duc eu, n-ai decât două variante.

- N-am nevoie de nici o variantă, ştiu ce.

- Ori vii cu mine la Broadhurst, o întrerupse el, ca şi

cum n-ar fi auzit-o, ori te duc înapoi la Londra. E alegerea ta.

- Dar nu trebuie să fac nici unul dintre aceste lucruri. Am o casă destul de bună.

N-are cum să se înţeleagă cu el, îşi spuse tânăra, pentru că el continua să se poarte de parcă n-ar fi auzit-o vorbind.

- La Broadhurst, menajera noastră, doamna Stow, o să aibă grijă de tine. La fel vor face şi părinţii mei. Şi pentru că pot să mă descurc foarte bine fără ca dorinţa fizică să-şi facă apariţia, aşa cum s-a întâmplat aseară, continuă el fără menajamente, cred că Broadhurst e cea mai bună alegere pentru acest week-end.

Willow simţi că era învinsă, dar nu se putu opri să nu replice cu ironie:

- Eşti sigur că nu sugerezi că, dacă ne-am întoarce la apartament, ai putea uita ce nemernică sunt şi m-ai dori din nou?

- Recunosc, eşti frumoasă, chiar dacă ştii acest lucru şi-l foloseşti în avantajul tău, dar nu mă refeream la apetitul meu, ci la al tău, răspunse el cu obişnuita francheţe. Ai fost la fel de doritoare când, păcălit de lacrimile tale mincinoase, am lăsat atracţia fizică să mă domine - pentru un scurt timp. Dacă aş fi mers până la capăt, continuă el, a doua zi m-aş fi trezit urându-te şi pe tine, urându-mă şi pe mine.

Nu era foarte frumos din partea lui să-şi recunoască deschis sentimentele. Iraţional, Willow, chiar dacă simţea acelaşi lucru pentru el, era afectată de dispreţul pe care i-l arăta. Se simţea învinsă şi rănită. După cum

spusese Ryden, nu putea merge nicăieri dacă el n-o ducea. Brusc, în clipa în care genunchiul începu s-o doară mai tare, se simţi la fel de sătulă ca şi el de toată povestea aceasta. Chiar şi aşa, era prea mândră ca să renunţe atât de repede şi era capabilă să-i răspundă cu aceeaşi monedă:

- Să ne urâm amândoi, pare să fie nu mai mult decât meriţi. Oricum, n-o să-ţi mai dau a doua ocazie să te apropii de mine. Dar, continuă ea să-l atace, nu crezi că rişti, casa ta fiind şi a fratelui tău?

încruntarea lui îi dădu se înţeles că risca pomenind din nou numele fratelui lui, dar nu se putu abţine:

- La urma urmei, ce mă poate împiedica să-i spun că mi-am schimbat părerea şi vreau să mă mărit până la urmă cu el? Nu c-aş fi prea încântată la gândul de a te avea cumnat, încheie ea, fără să-i pese că Ryden arăta de parcă ar dori s-o strângă de gât.

Se simţi un pic speriată când ochii lui sclipiră atât de periculos, încât aproape îi simţi degetele în jurul gâtului. Cu greutate, el păru să-şi recapete controlul, cu toate că vocea lui era răguşită când se răsti la ea:

- Ştim amândoi ce fel de relaţie ai vrea să ai cu mine. Să nu crezi că, dacă Noel n-ar fi fost în siguranţă în Franţa, te-aş fi adus măcar la câţiva kilometri distanţă de el.

- Dacă aşa stau lucrurile, zâmbi ea cu ironice, înseamnă că Broahurst este locul în care mă voi odihni în această noapte.

- De parcă m-aş fi îndoit vreun moment, murmură el.

înainte ca Willow să se gândească la o replică

războinică pe
care să i-o servească, el se grăbi s-o avertizeze:

- Am aflat destule despre tine ca să ştiu că eşti conştientă ce te avantajează mai mult. Aşa că vreau să-ţi spun, domnişoară Cavendish, că dacă faci ceva sau spui ceva care să-mi supere vreunul dintre părinţi, îţi jur că te voi face să regreţi tot restul vieţii tale.

Seriozitatea cu care rostise aceste cuvinte o lăsă pe Willow fără replică. Ar fi vrut să-l întrebe cine crede că este, dacă o crede în stare să supere un cuplu în vârstă, dar se gândi că e mai bine să tacă. înfrântă pe moment, rămase tăcută. Dar asta n-o împiedică să-şi dorească din toată inima să fie de faţă în clipa în care Ryden Kilbane va descoperi cât de mult s-a înşelat.

Capitolul 5

Broadhurst Hall era o locuinţă impresionantă. Pe lângă casa propriu-zisă, mai erau terenuri întinse de grădini, cu copaci şi flori. Casa avea două etaje, era de culoare albă, cu ferestre largi.

Chiar şi aşa, oricât de frumos ar fi arătat casa, în clipa în care Ryden opri maşina, Willow îşi dori să fie mai degrabă în căsuţa ei mică. Dar, pentru că n-avea de ales, când bărbatul coborî din maşină, deschise şi ea portiera.

Să coboare din maşină se dovedi la fel de dureros ca la urcare. Dar Ryden era lângă ea şi, oricât de mândră ar fi fost şi de dornică să-i dea mâinile la o parte când se aplecă spre ea s-o ajute, durerea ascuţită o făcu să tresară şi să se sprijine de el.

-Arăţi dărâmată, remarcă el în clipa în care o prinse în braţe.

- Mulţumesc, replică ea rece, având impresia că zăreşte o urmă de zâmbet pe buzele lui când întoarse capul.

- Ţi s-a pregătit o cameră, îi spuse el în clipa în care o purtă prin uşile înalte de stejar spre un hol larg, făcând-o să înţeleagă că telefonul pe care îl dăduse nu era pentru o femeie, ci era acasă, pentru aceste aranjamente. După ce-mi voi saluta părinţii, o să te duc acolo. Cred că ai deja nevoie de nişte medicamente.

- Eşti prea drăguţ, murmură ea, dar replica nu sună atât de acid cât intenţionase ea.

Probabil că această casă liniştită are un efect asupra mea, îşi spuse tânăra clătinând in cap. Nu avu timp de

mai multe consideraţii asupra subiectului, pentru că o pereche în vârstă, formată dintr-o femeie mică, subţire, cu părul alb, având cam şaizeci de ani şi un bărbat înalt, cu vreo zece ani mai în vârstă, apăruseră de nicăieri.

- Ryden! exclamă femeia încântată, făcând câţiva paşi spre ei.

Bărbatul o urmă, cu paşi mai mici. Zâmbeau amândoi plini
de dragoste, în timp ce fiul lor o lăsă pe Willow încet pe un scaun de stejar.

Era foarte multă dragoste în familia Kilbane, observă tânăra, în timp ce era prezentată familiei. Dragostea dintre Veronica şi Clifton Kilbane era uşor de remarcat, mai ales când, după ce-i spusese lui Ryden că şederea în Statele Unite li se păruse un an, nu o lună, mama lui se retrase încet, permiţându-i soţului, a cărui vorbire înceată se datora atacului de cord pe care-l suferise, să-i spună câteva cuvinte fiului lui. Dragostea între părinţi era ceva ce Willow nu văzuse niciodată. Erau sentimente foarte puternice între tată şi fiu, ca şi între fiu şi tată. Era vizibil, când Ryden îşi îmbrăţişă tatăl la fel de afectuos cum o făcuse cu mama lui.

- Să nu ne uităm oaspetele, zâmbi Veronica Kilbane, când saluturile iniţiale luară sfârşit. Iartă-ne, Willow, îşi ceru ea scuze, dar nu ne-am mai văzut fiul de un secol. Bietul tău picior, adăugă ea cu înţelegere, văzând bandajul care se zărea la piciorul tinerei, îmi pare foarte bine că Ryden te-a convins să vii aici, continuă femeia cu sinceritate.

Willow zâmbi, cucerită deja de această femeie care nu ştia cum reuşise să producă un asemenea monstru

de fiu. Adăugă deja la lista de epitete pe care i le adresa lui Ryden în minte pe cel de „prefăcut“, când bărbatul se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

- Willow e foarte obosită, spuse el. O s-o duc sus să se odihnească, apoi mă voi întoarce să stăm de vorbă.

Zâmbetul se stinse înainte de a ajunge la scări.

- Ar trebui să încerc să merg singură, îi spuse Willow când începură urcarea, fără să zâmbească nici ea.

El ignoră cuvintele ei şi nu o puse jos până când nu erau în interiorul unei camere cu tavan înalt, înveselită de buchetul imens de flori aşezat pe pervaz.

- Doamna Stow va veni imediat să te ajute să te pregăteşti, îi spuse Ryden, după ce o pusese în centrul saltelei.

Willow se săturase de stat în pat. Se îmbrăcase cu destulă greutate în acea dimineaţă şi n-avea nici o intenţie să se dezbrace şi să se îmbrace înapoi în cămaşa de noapte înainte de miezul nopţii.

- Vrei să spui că, după ce mi-ai făcut onoarea să mă aduci în casa ta, trebuie să stau în această cameră tot timpul? întrebă ea iritată.

- Nu ţi-a luat prea mult să uiţi să zâmbeşti, nu-i aşa? răspunse el pe acelaşi ton. Genunchiul are nevoie de odihnă, spuse el mai calm, dându-şi seama că părinţii lui puteau auzi. Te-am văzut deja strâmbându-te de două sau de trei ori de durere, aşa că vei rămâe aici câteva ore. O să-i cer doamnei
Stow să-ţi aducă masa de prânz aici. Dacă eşti în stare mai pe seară să cobori, vei lua cina cu noi.

Tânăra refuză să răspundă iar el, nedorind să-şi piardă timpul, o lăsă singură. Nu ieşise nici de zece

secunde când Willow, indignată că fusese lăsată din nou singură, să se descurce cum poate, se îndreptă spre baie.

Era pe drumul de întoarcere, încercând să aleagă locul unde să se aşeze, când o femeie între două vârste, cu figură maternă, apăru în prag.

- O să vă aduc un baston, spuse ea, oferindu-i braţul, după ce pusese jos geamantanul ei. Eu sunt doamna Stow. Doriţi să vă vârâţi sub cuvertură, sau să staţi doar pe pat?

- Cred că vreau să stau pe pat, răspunse tânăra, nevoită să recunoască nevoia de a-şi odihni piciorul la orizontală.

- Păi în acest caz, zâmbi femeia, amintindu-i brusc de doamna Gemmill, să dăm întâi pantofii jos. L-am întâlnit pe Ryden venind încoace cu geamantanul. O să vă fac o cafea, apoi o să despachetez.

în câteva minute, menajera se întoarse cu o tavă pe care se afla ceaşca promisă de cafea, apoi începu să desfacă geamantanul, vorbind fără încetare. într-o jumătate de oră, Willow aflase că menajera fusese împreună cu familia de foarte mult timp, că avusese grijă de băieţi când erau mici şi, desigur, că nu există oameni mai buni pe lume decât doamna şi domnul Kilbane. Doamna Stow confirmă impresia pe care i-o lăsaseră cei trei membri ai familiei, de apropiere şi dragoste, povestindu-i cât de încântaţi fuseseră părinţii lui Ryden când le telefonase că terminase ce avea de făcut în Statele Unite mai devreme decât spera şi că se va întoarce acasă.

- Chiar când a dat telefon să anunţe că nu va ajunge

vineri, dar că azi va veni negreşit, erau la fel de încântaţi că nu va mai trece o săptămână până să-l vadă.

Când menajera părăsi camera, deprimarea care o copleşise pe Willow seara trecută îşi făcu din nou apariţia. Era vina ei că Ryden fusese nevoit să anunţe că nu va ajunge vineri. O supăra faptul că, oricât de mult îşi doriseră să-şi vadă fiul, fuseseră dezamăgiţi.

Bărbatul ştiuse şi el că vor fi foarte dezamăgiţi şi nu fusese în stare să-i dezamăgească încă o dată. De aceea, când descoperise că pasagera lui nu avea o colegă de apartament care să aibă grijă de ea, simţise că n-are ce să facă, decât să aducă o femeie pe care n-o putea suferi acasă la el.

Willow se gândi o vreme la sentimentul de responsabilitate de care dădea dovadă Ryden. Era vizibil pentru că, ştiind că accidentul se produsese din vina lui, nu putuse ceda dorinţei de a face ce-şi dorea: s-o ducă direct la ea acasă şi s-o lase acolo.

Se simţea încă deprimată când doamna Stow apăru cu masa de prânz. Dar se simţi imediat mai bine când femeia îi întinse bastonul spunându-i:

- De acum nimic n-o să vă mai oprească, domnişoară Cavendish!

- Vă rog să-mi spuneţi Willow, zâmbi ea.

După ce-şi termină masa, simţi nevoia să încerce să vadă cum se descurcă. Făcu trei tururi ale camerei, până când se obişnui cu bastonul, apoi se întoarse în pat, foarte încântată că, dacă va continua să exerseze, curând va fi în stare să se descurce singură.

Se simţea deja mult mai bine când privirile îi fură

atrase de clanţa uşii, care se mişca încet.

- Credeam că dormi, râse Veronica Kilbane, descoperind că oaspetele ei era cât se poate de trează. Ai tot ce-ţi trebuie? întrebă ea, intrând în cameră.

- Da, vă mulţumesc, răspunse Willow. Mai ales de când doamna Stow mi-a adus acest baston. Tocmai l-am încercat.

Spre deosebire de fiul ei, doamna Kilbane se dovedi fermecătoare. O întrebă pe tânără ce părere are dacă îi ţine companie o vreme, iar când răspunse că are chiar nevoie, trase un scaun aproape de pat. Din acea clipă începu să vorbească foarte vesel şi liber, singurul subiect pe care nu-l abordase fiind în ce relaţii se află Willow cu fiul ei.

Povestise tocmai despre soţul ei, căruia îi fusese interzis să mai conducă o vreme, când aruncă o privire spre ceas şi constată că timpul zburase foarte repede.

- V-am întârziat, îmi pare rău, se scuză Willow. Domnului Kilbane cred că i-a fost dor de dumneavoastră.

- Mă îndoiesc, zâmbi gazda ei. Lui Clifton îi place să afle ce se mai întâmplă în lumea afacerilor lui Ryden. Nu i-ar plăcea deloc să-l întrerup.

Willow zâmbi şi ea. în ciuda bolii domnului Kilbane şi a însănătoşirii destul de anevoioase, această casă îi lăsa impresia unei vieţi fericite. Dar acest sentiment părea să-l aibă doar când Ryden era departe.

- Dar o să-i întrerupeţi până la urmă, nu?

- Ryden nu-şi va obosi tatăl, ştiu foarte bine. Dar, mărturisi femeia, chiar dacă am grijă ca soţul meu să nu mă vadă ca o soţie îngrijorată şi cicălitoare, teama de a-

l vedea îmbolnăvindu-se atât de brusc, m-a lăsat cu o grijă destul de mare.

Willow ştia foarte bine cum te simţi când cineva la care ţii cu adevărat este bolnav. Şi, deşi dragostea pe care o avusese pentru doamna Gemmill nu era ca cea dintre soţii Kilbane, căsătoriţi de atâţia ani, îşi dădea seama cum trebuie să se simtă. Dar boala domnului Kilbane era de o altă natură şi, cu grijă, putea să-şi revină şi să trăiască până la adânci bătrâneţi în această casă liniştită şi plină de dragoste.

Când Veronica Kilbane o lăsă singură, tânăra se gândi cât era de vizibil că, deşi îşi iubea extrem de mult cei doi băieţi, Clifton, soţul ei, venea pe primul loc.

Ce minunat trebuie să fie să găseşti o astfel de dragoste împărtăşită, oftă ea, gândindu-se visătoare la cât de diferite fuseseră lucrurile cu părinţii ei. Willow ştia foarte bine ce fel de căsătorie îşi doreşte, dintre cele două tipuri la care se gândea. Dar, pentru că nu exista nici un bărbat în viaţa ei, hotărî că trebuie să fie foarte atentă când se va îndrăgosti.

Doamna Stow sosi cu o ceaşcă de ceai, dar nu stătu mai mult, ci doar o anunţă că, în această perioadă a convalescenţei domnului Kilbane, cina se lua devreme, pentru a se retrage pentru odihnă.

Willow luase o bluză nouă, dar purta încă singura fustă pe care o adusese cu ea în clipa când, aproape de ora şapte, Ryden veni s-o ia la cină.

- Imi pare rău că n-am nimic mai frumos de îmbrăcat, se scuză ea, văzându-l în costumul elegant şi regretând că nu avea nimic mai potrivit pentru cină.

- Ce porţi arată foarte bine pentru mine, răspunse el

indiferent.

Răspunsul lui îi dădu impresia că era sub demnitatea lui să se uite la ea, dar să mai şi observe cu ce e îmbrăcată. Era foarte enervată de această remarcă, aşa că se trase înapoi, când el se apropie s-o ia în braţe.

- Pot să merg, îl anunţă ea cu răceală ş se întinse spre baston.

înainte să poată pune mâna pe el, Ryden se întinsese şi-l
dăduse mai departe. Iritată, îi aruncă o privire nemulţumită. Apoi avu un şoc, auzindu-l murmurând, nota de amuzament din vocea lui fiind perceptibilă:

- O măsură de prevenire. Pari destul de supărată să începi să mă loveşti cu el.

- Ideea, observă ea înţepat, este de-a dreptul cuceritoare.

Orice urmă de agresiune dispăruse din ea, mai mult chiar,
făcu un efort să nu izbucnească în râs.

- Supa se va răci dacă nu mergem, spuse el. Poţi să-ţi practici noile abilităţi de mers cu bastonul când va fi mai mult timp la dispoziţie.

Cu aceste cuvinte, o ridică imediat în braţe, din nou cu aceeaşi uşurinţă de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Spre surprinderea ei, în timp ce-o ducea în braţe spre salon, Willow experimentă cele mai ciudate senzaţii la apropierea lui, la atingerea lui!

îi simţea corpul, căldura, la fiecare pas pe care-l făcea. Şi chiar dacă abia se mişcase tot drumul spre salon, când ajunse acolo avea impresia că alergase câţiva kilometri. Inima îi bătea cu putere şi-i era foarte

cald Se simţea într-un fel ameţită şi abia după ce Ryden o lăsă pe scaun şi se îndepărtă, realiză că nu simţise nici o clipă durere în piciorul rănit.

N-avea timp să se gândească la acest fenomen ciudat sau la emoţia care o copleşea, pentru că doamna şi domnul Kilbane o întâmpinară. Tânăra se adună suficient ca să poate răspunde, observând încă o dată ce efect ciudat avea asupra ei această casă.

Când plecă privirea spre farfuria din faţa ei, descoperi că urma să mănânce pate şi nu supă, cum spusese Ryden. îi era clar că el folosise un pretext ca s-o convingă repede. Aruncă o privire rapidă spre el, observându-i zâmbetul uşor şi simţi aceeaşi dorinţă absurdă să izbucnească în râs.

Nu râse, dar îşi întoarse privirea spre părinţii lui. Era obişnuită să converseze cu oameni mai în vârstă, aşa că în curând se înfiripă o conversaţie animată. Pentru că domnul Kilbane forma destul de greu propoziţiile, aştepta cu calm şi un zâmbet plăcut fiecare replică a acestuia. Intre timp, era conştientă de câte ori Ryden, fără să zâmbească de această dată, privise spre ea.

Ştia că era atent la orice cuvânt spus de ea şi, dacă ar fi spus ceva ce nu trebuie, ar fi intervenit imediat schimbând subiectul şi aşteptând apoi să se răfuiască amândoi în camera ei.

Această grijă a lui fu mai evidentă ca oricând în clipa în care doamna Kilbane aduse în conversaţie numele fiului mai mic, Noel, spunând că e sigură că se va descurca de minune în Franţa.

Amintirea lui Willow despre Noel era destul de ştearsă, dar îşi amintea că se putea vorbi foarte uşor cu

el, ceea ce probabil era o calitate de bază pentru cineva care lucrează în marketing. Personalitatea lui era foarte plăcută, iar ea îl primise fără nici o grijă în casa ei, cu toate că era doar un străin.

- Sunt sigură că se va descurca, fu ea de acord, gândindu-se în continuare la întâlnirea lor.

Brusc, deveni conştientă de privirea întunecată pe care i-o aruncă Ryden.

- Il cunoşti pe Noel? întrebă Veronica Kilbane.

Oh, Doamne! îşi spuse Willow. Era sigură că nimeni nu va fi deranjat de faptul că-l cunoştea pe Noel, dar privirea oţelită din ochii cenuşii ai lui Ryden îi dovedi că nu era foarte încântat că provocase această discuţie.

Trase de timp, înainte să răspundă, dar doamna Kilbane care observase privirile schimbate cu fiul ei, făcu o deducţie simplă şi răspunse în locul ei:

- Ce copilărie din partea mea! zâmbi ea. E de la sine înţeles că fii mei fiind atât de apropiaţi, l-ai cunoscut pe Noel. Locuieşti în Londra? întrebă ea.

Sperând că a scăpat de pericol, Willow povesti că locuieşte în Stanton Verney. în acea clipa, Clifton Kilbane spuse încet că această localitate e la o aruncătură de băţ. în timp ce căuta prin memorie, povesti că era zilele trecute în ziar o ştire despre scandalul din sat, în clipa în care s-a descoperit că un nebun intrase cu maşina pe zona verde.

Willow era foarte mulţumită că putuse împiedica descoperirea că fiul lui mai mic este acel „nebun“.

- Comitetul pentru prezervarea spaţiului verde e foarte dedicat misiunii lui, comentă ea.

Din fericire subiectul fu abandonat când Veronica,

aducând-şi aminte că Ryden spusese că locuieşte singură, o întrebă despre familia ei.

- Părinţii mei sunt divorţaţi şi recăsătoriţi, răspunse tânăra, apoi simţi nevoia să explice de ce nu putuse ajunge la vreunul dintre părinţi. Mama şi soţul ei locuiesc acum în Hong Kong, iar pe tata îl văd foarte rar.

- Oh, draga mea! exclamă mama lui Ryden cu simpatie, practic eşti singură pe lume!

Willow nu văzuse lucrurile aşa niciodată şi nici nu căutase simpatie. înainte să găsească un răspuns vesel, femeia continuă cu căldură:

- Ryden ne-a spus că vei sta doar pe perioada week-endului, dar insist să stai mai mult.

- Să vedem cum se va simţi, interveni Ryden, înainte să poată refuza.

Tânăra era conştientă că, în timp ce canaliza discuţia spre alte subiecte, bărbatul se gândea că intenţionat adusese vorba despre familia ei, pentru a ajunge la această invitaţie şi era foarte mânios pe ea.

Se enervă şi ea. N-a fost vina ei că discuţia a luat acest curs! Nu-şi dăduse seama că va urma o invitaţie, că ar fi reuşit să evite. Nu era vina ei că mama lui era o femeie caldă şi generoasă!

Willow vorbi foarte puţin restul mesei. Fierbea încă la gândul că Ryden era pregătit să creadă că orice comentariu nevinovat al ei avea o intenţie ascunsă.

Ura pentru el era la cote maxime când tatăl lui se ridică în picioare şi spuse că va petrece un timp în salon înainte de culcare.

Ryden, ca şi cum n-ar fi dorit să-i acorde mamei lui o altă ocazie să-şi repete invitaţia, spuse repede:

- Sunt sigur că o veţi scuza pe Willow dacă nu ni se alătură. Călătoria cu maşina a fost obositoare.

Zâmbi spre ea, chiar dacă privirea lui era dură şi continuă:

- Chiar dacă nu vrea să recunoască, sunt sigur că deja are nevoie de sedative.

Aproape copleşită de o nevoie fizică de a-l lovi, Willow fu nevoită să stea pe scaun şi să răspundă întrebărilor grijulii ale Veronicăi.

După ce domnul şi doamna Kilbane ieşiră din cameră, tânăra era deja hotărâtă într-o anumită privinţă. Ryden Kilbane o făcuse să se simtă ca o leproasă, a cărei prezenţă ar contamina camera. Ei, foarte bine, dacă aşa simte, chiar dacă va fi nevoită să ajungă în camera ei în patru labe, n-o să-i permită s-o atingă nici măcar cu un deget .

- Nu mă atinge! strigă ea în clipa în care îl văzu îndreptându-se spre ea. Să nu îndrăzneşti să mă atingi! se răsti la el, clocotind de indignare. Pot să mă descurc singură.

- Nu fi atât de.

- Dacă mă atingi cu un deget, ţip! ridică ea vocea.

îl urî şi mai tare în clipa în care, după încă un pas, se opri.

Cu greutate, se ridică de pe scaun, furia ei neavând margini, pentru că ştia că nu preocuparea pentru ea, ci teama că ţipetele ei vor fi auzite de părinţii lui îl făcuseră să se oprească.

Cât de mult îşi dori în clipele în care se târa spre scări să fi adus cu ea bastonul. Dorind cu încăpăţânare să reuşească, nu-i păsa cât de tare o durea.

Holul pe care-l străbătea cu greutate era larg, cu foarte puţină mobilă de care să se sprijine, aşa că în clipa în care ajunse la scări era deja foarte obosită şi dorea cu disperare să-şi ia medicamentele.

- Oh, Doamne! gemu ea când se sprijini de balustradă.

Scările păreau la fel de înalte ca Everestul. Chiar dacă durerea
o făcea să nu mai fie atât de furioasă, Willow era destul de încăpăţânată să-şi dorească să urce scările fără nici un ajutor.

Aceasta până când nu mai fu alegerea ei. Deodată, fără să-l fi auzit, Ryden ajunsese în spatele ei.

- Ai mai mult tupeu decât creier, comentă el cu ironie, observând imediat paloarea feţei ei şi fruntea transpirată.

- Nu vreau nimic de la tine, se încruntă ea în clipa în care-i simţi braţele cuprinzând-o.

- Nici eu de la tine, răspunse el, ridicând-o în braţe şi urcând scările cu ea.

La atingerea lui, toată furia lui Willow se evaporă, iar confuzia pe care o cunoscuse deja o cuprinse din nou. Chiar dacă nu mai făcea efort fizic, inima ei bătea cu putere. Nu se putea gândi la nimic, cu atât mai puţin să-i ceară s-o pună jos. Era scufundată într-un amestec de sentimente ciudate, din care nu putea să-şi revină. Ryden ajunse cu paşi siguri lângă dormitorul ei. Singurul sunet care veni de la Willow fu reacţia la lovitura piciorului ei în clipa în care, deschizând uşa, bărbatul o purtă înăuntru. Dar şi aşa, micul ei scâncet de durere fu aproape imperceptibil. Ryden o puse cu grijă pe pat, iar

ea îşi dădu seama că micul scâncet îl avertizase să fie atent, altfel o poate răni.

Ryden avea încă un braţ în jurul ei în clipa care tânăra deschise ochii şi-l privi în faţă. Se simţi fără suflare şi mai confuză ca niciodată, pentru că era conştientă că nu doreşte ca el să se retragă. De fapt că doreşte din toată inima să simtă ambele lui braţe în jurul ei.

Fără să-şi dea seama, cum avea o mână pe braţul lui, descoperind că privirea lui nu mai era dură, ci avea o lucire deosebită şi caldă, îl strânse tare. Câteva secunde se priviră în ochi, iar mişcarea de apropiere fu naturală. Buzele lor se atinseră încet, apoi se uniră într-un sărut fierbinte.

Inima ei bătea cu putere, ca şi cum ar fi vrut să-i sară din piept. Dorind să-l simtă mai aproape, se agăţă de el, ca un naufragiat.

Dar brusc, abrupt şi dureros, sărutul se întrerupse, iar privirea lui deveni din nou dispreţuitoare. Nu-i păsa dacă o răneşte. Furios, îi desprinse braţele din jurul lui şi-i spuse cu flăcări în priviri:

- Să te ia naiba! Cu tot cu farmecul tău diavolesc!

***

Dacă noaptea trecută Willow nu putuse să doarmă din cauza durerii provocate de rană, insomnia din această noapte fu provocată de un alt fel de durere. Inima ei era sfâşiată de o durere imensă, pe care nimic n-o putea vindeca. Era acolo din clipa în care Ryden părăsise camera, blestemând-o.

Că o jignise atât de tare, când şi el se bucurase de săruturile acelea la fel de mult ca ea, ar fi înfuriat-o în mod normal, dar acum n-o făcuse. Nu simţea nevoia să

analizeze de ce nu fusese în stare să strige după el ceva impertinent. Mai întâi, pentru că atingerea lui îi făcea inima să bată mai tare. Uluită, nu mai fusese în stare nici măcar să se înfurie.

Nu voia să creadă adevărul dar, spre nemulţumirea ei, Willow descoperi că oricât de mult ar fi încercat să nege, erau câteva adevăruri pe care nu putea să nu le vadă.

Oricât de mult ar fi încercat să-şi spună că de vină era noaptea trecută, în care nu se putuse odihni, sau orice altceva, adevărul despre ceea ce se întâmplase era evident. Nici un efort de imaginaţie nu putea ascunde adevărul.

Abia în acea zi hotărâse că, în clipa în care se va îndrăgosti, va alege persoana potrivită cu multă grijă. Dar, de fapt, dragostea fusese cea care o alesese pe ea. Se îndrăgostise de Ryden Kilbane şi nu exiasta nici o scăpare din această situaţie, aşa cum nu exista nici o îndoială că era cel mai nepotrivit bărbat posibil.

Capitolul 6

Duminică, Willow înţelese chiar mai bine în ce familie minunată se afla. Mai întâi doamna Stow, veselă ca de fiecare dată, veni cu o cană de ceai şi întrebă dacă a dormit bine şi dacă genunchiul se simte mai bine.

Willow minţi, spunând că a dormit destul de bine şi să genunchiul îşi revine încetul cu încetul.

Apoi, după plecarea doamnei Stow, înainte ca gândurile despre Ryden s-o copleşească din nou, Veronica Kilbane, încă în halat, apăru punând cam aceleaşi întrebări.

Forţată să mintă din nou, tânăra reuşi să zâmbească:

- Umflătura s-a mai retras şi pot să-mi mişc piciorul cu mai multă uşurinţă.

- Oh, foarte bine, se bucură gazda ei, acum nu trebuie să exagerezi, dar dacă simţi nevoia să ieşi după micul dejun, Ryden te poate aduce la parter, să stai cu noi în salon.

Willow zâmbi din nou ca răspuns, dar după plecarea femeii coborî din pat să testeze rezistenţa piciorului. Că nu va reuşi prea curând să bată vreun record de maraton, era clar, dar într-adevăr genunchiul era mai bine. Era măcar un lucru pozitiv în această dimineaţă mohorâtă pentru ea.

Era înapoi în pat când doamna Stow sosi cu micul dejun.

- O să mă întorc să vă ajut cu îmbrăcatul, se oferi ea, aflând din câte se vedea că urma să coboare în salon.

- Sunt sigură că mă pot descurca, îi mulţumi tânăra şi, cu un singur gând în minte, termină micul dejun mai repede decât de obicei, apoi sări din pat.

în timp ce se spăla şi se îmbrăca, n-avea nici cea mai mică idee cum se va simţi când îl va vedea din nou pe Ryden, sau cum se va purta. Starea de confuzie care o cuprindea de fiecare dată când era în braţele lui o făcuse să se hotărască. Nu-i va mai permite niciodată s-o ducă în braţe. Imediat ce îşi imagină că micul dejun fusese luat şi la parter, fu gata să coboare, neajutată de nimeni.

Descoperi că era imposibil să nu se gândească la Ryden şi la dragostea pentru el, care o copleşise. De ce se întâmplase acest lucru, de ce se îndrăgostise de el şi de unde venea această dragoste, erau întrebări la care îi era imposibil să răspundă.

în timp ce se îndrepta spre scări, nu-şi putea spune decât că această dragoste este explicaţia pentru reacţiile faţă de el pe care nu şi le putuse explica.

Probabil, realiză ea, se îndrăgostise de el din prima clipa în care îl văzuse. Se purtase de câteva ori contrar firii ei, iar explicaţia nu putea fi decât aceasta. Subconştientul ei probabil ştia dinainte ce se întâmplă- altfel de ce s-ar fi activat mecanismul de autoprotecţie? Furia faţă de el de seara trecută, când nu-l lăsase s-o ducă în braţe, fusese prea mare. Chiar dacă o făcuse să se simtă ca o paria, reacţia fusese exagerată. Subconştientul ei trebuie să fi ştiut atunci că nu-şi dorea decât să fie ţinută în braţele lui. Mecanismul de autoprotecţie intrase în funcţiune pentru o apăra şi a n-

o lăsa să descopere adevărul.

Nu era nici o bucurie în descoperirea ei, că era îndrăgostită de Ryden. Cum ar fi putut să se bucure de această descoperire, când el nu simţea pentru ea decât ură?

Ca să scape de aceste gânduri, Willow grăbi pasul cât putea de repede. Era sigură că toată lumea era la parter, dar sunetul unor paşi în urma ei o făcu să-şi dea seama că se înşelase. Ştiu imediat cine era. Dar, în timp ce inima începu să-i bată mai tare şi sângele îi fugi în obraji, continuă să meargă în direcţia în care plecase.

- Ambiţioasă? întrebă el ironic, ajungând foarte repede lângă ea.

- Ştii foarte bine! veni replica ei mânioasă.

Dar, în timp ce valul de furie o părăsi, nu se putu împiedica să se uite la el.

Oh, Doamne, îşi spuse repede, chiar îl iubesc. Imediat, orice urmă de ironie dispăru şi se încruntă, aducându-şi aminte de ambiţiile lui Gypsy. Willow oftă uşor, conştientă că sentimentele ei nu puteau fi puse pe seama imaginaţiei.

Ryden era încă lângă ea când şchiopătă spre capătul scărilor. Brusc, ştiind că o urăşte foarte mult, Willow nu mai putu suporta ura lui. Trebuia să-i spună adevărul. Trebuia să rişte să-l enerveze rostind din nou numele fratelui lui. Voia dragostea lui Ryden, nu ura lui.

- Ryden... începu ea, apoi se întrerupse.

Trebuia să formuleze cu grijă ceea ce avea de spus. Aruncă o privire spre el, dar descoperi că nu era momentul cel mai potrivit, pentru că doamna Kilbane,

care trecea pe lângă scări şi aruncase o privire spre ei, se alarmase văzând că Ryden n-o purta în braţe.

- Willow se simte independentă în această dimineaţă, spuse bărbatul către mama lui. Tocmai mă ruga s-o las să încerce să vadă dacă poate coborî scările singură.

Clipa potrivită pentru explicaţie zburase, dar ideea îi rămăsese în minte, în timp ce se străduia să coboare. Ryden era lângă ea, gata s-o prindă dacă se împiedică. Ştia totuşi că data viitoare când vor fi împreună, va găsi curajul să-i spună adevărul, chiar dacă risca.

Să-i spună adevărul n-o să-l facă pe Ryden să se îndrăgostească de ea, dar cel puţin se va simţi mai bine, dacă acesta va şti că n-are nici un motiv s-o urască.

în cele din urmă, ajunse la capătul scărilor, dar era atât de copleşită de ce avea de gând să facă, încât replica lui ironică îi trecu pe la ureche:

- Acum ştim cu toţii cât eşti de isteaţă!

- Bravo! o felicită doamna Kilbane. Dar e de-ajuns atâta independenţă, pentru moment. Sprijină-te de mine, o sfătui ea, o să te conduc până la canapea.

- Mă gândeam s-o iau la o plimbare cu maşina, spuse Ryden, înainte ca Willow să urmeze sfatul mamei lui.

Tânăra tresări, încântată. Să fie singură cu el în maşină însemna să aibă ocazia să-i vorbească.

Dar Veronica Kilbane clătină din cap. Apoi i se adresă fiului ei, cu o expresie hotărâtă:

- In acest caz, trebuie să te gândeşti din nou. Willow e prea drăguţă să-ţi spună ea, dar experienţa de ieri, când a fost nevoită să meargă cu maşina pe terenuri

accidentate cu o rană atât de dureroasă, a fost prea neplăcută ca să poată fi repetată curând. Chiar dacă maşina ta se întâmplă să aibă suspensii foarte bune. Oricum, zâmbi ea întorcându-se spre oaspetele ei zâmbind, vreau ca Willow să stea de vorbă cu mine în această dimineaţă.

Tânăra bănuia că acesta era de fapt motivul pentru care Ryden propusese această plimbare: teama că va petrece dimineaţa în salon cu părinţii lui. Dar dezamăgirea ei trecu repede, când descoperi că nu urma să fie singurul lui pasager. Ryden spuse, ridicând din umeri:

- In acest caz, zâmbise el, vom fi doar eu şi tata.

O jumătate de oră mai târziu, doamna Stow apăru în salon cu cafeaua, comentând că vremea părea să se îmbunătăţească.

Ryden plecase de ceva vreme cu tatăl lui, iar Willow discutase cu doamna Kilbane despre o mulţime de subiecte, de la broderie până la literatură. La un moment dat, gazda ei pusese ceaşca goală pe masă şi oftase, observând cât de liniştită e casa când Ryden e plecat, spre deosebire de un soi de agitaţie care părea s-o cuprindă când e acasă. Tânăra nu-şi putu reţine dorinţa de a afla mai multe despre el.

- Vă este dor de Ryden, acum că locuieşte în timpul săptămânii la Londra? întrebă ea.

- Are apartamentul din Londra de ceva timp, aşa că ne-am obişnuit. Dar, de când tatăl lui s-a îmbolnăvit, Ryden a dorit să se asigure că fie el, fie Noel sunt acasă în timpul week-edului, zâmbi ea, apoi continuă, mândră ca orice mamă să vorbească despre fiii ei. Era foarte

natural ca, în clipa în care Noel şi-a terminat studiile şi i-a fost oferită slujba de director de marketing, să-i dea lui camera în plus din apartament.

- Ryden... apartamentul din Londra îi aparţine lui Ryden? întrebă Willow, ţinându-şi respiraţia.

Crezuse că apartamentul era pe jumătate al lui Noel! N-ar fi profitat niciodată de oferta lui Noel dacă ar fi ştiut că nu este proprietar nici măcar a jumătate din apartament!

- Ce este al lui Ryden, este şi al lui Noel, zâmbi fericită doamna Kilbane. Este la fel din clipa în care s-a născut Noel. Ryden avea unsprezece ani când am rămas însărcinată a doua oară. Am petrecut multe momente de nelinişte, întrebându-mă cum se va simţi, după ce a fost atât de multă vreme singur, să aibă o soră sau un frate.

- V-aţi făcut probleme degeaba, spuse Willow, care recunoştea cât era de protector Ryden cu fratele lui mai mic.

- Chiar degeaba, fu de acord mama lui. Noel s-a născut la Crăciun şi sunt sigură că Ryden a crezut că e cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-a primit vreodată. Obişnuia să cheltuiască toţi banii de buzunar cu cadouri de cadouri, îşi aminti ea.

Femeia povesti apoi cum, când Noel începuse să meargă, se ţinea mereu după fratele lui, aşa că în curând nu mai puteau fi văzuţi unul fără altul.

- S-au certat vreodată?

- Oh, au mai avut certuri minore, ca între fraţi, dar Ryden fiind mult mai mare, găsea mereu o cale de înţelegere. Nu s-a întâmplat niciodată să treacă o zi

întreagă în care să fie supăraţi.

- Ryden e foarte protector cu fratele lui, nu-i aşa? întrebă Willow.

- Cred că e ceva firesc, dădu din cap gazda ei. Ryden e cel la care se ducea Noel ori de câte ori avea probleme, nu la mine sau la tatăl lui. Aşa că, din moment ce i-a arătat întotdeauna calea cea bună şi l-a ajutat să-şi rezolve problemele, acum e aproape instinctiv să aibă grijă de el. El.

Femeia se întrerupse în clipa în care ceasul din cameră bătu ora prânzului şi exclamă:

- Oh, Doamne, atât e ceasul? Pare un secol de când nu m-am mai bucurat de compania unei femei, adăugă ea zâmbind uşor vinovat. Dar, pentru că doamna Stow va fi supărată dacă nu mă uit peste umărul ei din când în când, ar fi mai bine să văd în ce stadiu sunt pregătirile pentru masa de prânz.

Cât timp doamna Kilbane fusese cu ea, Willow nu se lăsase copleşită de disperarea dragostei pentru Ryden. Imediat ce rămase singură, gândurile acestea ieşiră la suprafaţă.

Cât de mult şi-ar fi dorit acum ca gazda ei să se întoarcă, mai ales că începuse să aibă şi o durere de cap sâcâitoare. Obligată să fie imobilă, tânăra dorea cu disperare să discute cu cineva şi să nu se mai gândească la adevărul dureros că n-are nici un viitor cu Ryden.

Fără să aibă cu cine să vorbească şi cu gândurile despre Ryden care o lăsau pustiită, refuză să se lase copleşită şi redusă la imobilitate. Abia lăsase picioarele pe podea, gata să se ridice, când auzi sunetul paşilor

doamnei Kilbane care se întorcea.

Willow privi spre intrare când se lăsă pe spate pe canapea, dar când uşa se deschise şi un tânăr blond intră, ochii ei se măriră de surpriză.

Nu era singura suprinsă când, oprindu-se lângă intrare la vederea ei, Noel Kilbane rămase nemişcat.

- Ce.? începu el, apoi zâmbi şi închise uşa în urma lui. Să nu-mi spui că ţi-am lăsat cheia greşită? întrebă el amuzat.

- Mi-aş fi dorit, răspunse Willow cu severitate, să nu-mi fi lăsat nici o cheie.

La auzul tonului ei, zâmbetul bărbatului dispăru. Când văzu piciorul bandajat, întrebă repede:

- Ce s-a întâmplat?

Câteva minute mai târziu, singura întrerupere fiind exclamaţia de uimire a lui Noel la aflarea veştii că fratele lui s-a întors şi singurul lucru rămas nespus fiind dragostea pentru Ryden, Willow povesti totul.

- Oh, Doamne, gemu el, înţelegând cum stau lucrurile şi ce întorsătură neplăcută luase totul pentru ea, din clipa în care fusese confundată cu Gypsy. Dar de ce nu i-ai spus că nu eşti Gypsy? întrebă el nedumerit.

- Să nu crezi că n-am încercat, răspunse ea. Dar ţi-am spus, era furios.

- Nu se poate, oftă Noel. Da, l-am văzut pe Ry când e foarte supărat - la fel de bine te-ai izbi cu capul de un perete de cărămidă, decât să te înţelegi cu el.

Era evident că Noel era dezolat că, atunci când n-a dorit decât s-o răsplătească pentru serviciul făcut, n-a reuşit decât să-i provoace probleme.

- Dar te-a tratat bine când te-ai lovit?

- A acceptat responsabilitatea pentru accident,

ridică Willow din umeri. Şi chiar dacă ştiu că nu mă voia aici, când mi-a scăpat că n-am nici o colegă de apartament, a refuzat să mă ducă acasă şi m-a adus aici.

- Ceea ce înseamnă că, dacă îmi cunosc fratele bine, deşi ai avut mâncare şi apă, nu te-ai bucurat de nici un alt fel de sprijin.

Willow încercă să-şi şteargă din minte clipele în care simţise sprijinul braţelor lui Ryden şi să se concentreze pe alte probleme. Işi aduse aminte că, la un moment dat, îi adusese nişte reviste. Apoi, temându-se că, dacă aminteşte câteva dăţi, oricât de puţine ar fi fost, în care Ryden nu fusese o adevărată brută, poate dezvălui mai mult decât intenţionează, spuse simplu:

- A crezut că sunt Gypsy.

- Bine, nu va mai crede acest lucru prea mult timp, o asigură Noel. O să mă duc să-i spun şi.

Deodată, bărbatul se opri ca fulgerat. Privirea lui era îngrozită. Willow, care intenţiona să-l anunţe că fratele lui nu e acasă, ci la o plimbare cu maşina cu tatăl lor, întrebă repede:

- Ce s-a întâmplat?

- Oh, Doamne, gemu Noel, aşezându-se pe scaunul pe care stătuse mama lui. Abia acum mi-am dat seama- dacă Ryden, pentru că-şi imaginează că eşti Gypsy, a fost atât de agresiv cu tine, ce şanse sunt ca adevărata Gypsy să fie primită mai bine când o va întâlni?

- Să se întâlnească? exclamă ea. Dar. credeam că v-aţi despărţit!

- Aşa credeam şi eu, dădu el din cap. Eram sigur de asta, altfel nu m-aş fi gândit la cadourile scumpe pe

care le primise de la mine şi toate celelalte probleme, când Ryden mi-a dat telefon la Paris. Of, cred c-am sunat chiar patetic, se strâmbă el. După ce i-am povestit lui Ry totul despre modul în care mi-a respins propunerea şi după ce i-am promis că o să-i ascult sfatul, s-o uit şi să pun totul la capitolul experienţă de viaţă, am descoperit că nu e chiar aşa de uşor s-o uit. Aşa că ieri i-am dat telefon.

După câte se vedea, Noel era încă dornic să se întoarcă la Gypsy. Willow îşi dădu seama cât era de îndrăgostit de fosta lui iubită. Privind altfel poveştile de dragoste, după ce i se întâmplase şi înţelegând că e practic imposibil să scapi de o dragoste pe care n-o doreşti, tânăra întrebă din nou, cu blândeţe:

- I-ai dat telefon?

El dădu din cap, apoi recunoscu:

- Tremuram ca un băiat de şcoală, în timp ce aşteptam să-mi răspundă la telefon. Mă aşteptam la o primire foarte rece, dar Gypsy n-ar fi putut să fie mai dulce.

- Aşadar, lucrurile sunt bine din nou între voi.

- Nu, nu încă, tocmai asta e problema. Nu vor fi niciodată bine, dacă Ryden continuă să creadă aceste lucruri despre ea, spuse el, părând îngrijorat. Gypsy a fost de acord să ne vedem în această seară, dar nu pot să risc şi Ryden să afle că nu eşti tu cea pe care o iubesc, ci ea. Nu înainte de a afla adevărul despre relaţia noastră.

- Dar nu poate face nimic să împiedice.

- Oh, ba da, poate, o întrerupse Noel repede. Nu înţelegi, că nu-mi voi mai recupera niciodată relaţia cu

Gypsy, dacă Ryden descoperă cine eşti? Dacă o tratează la fel cum te-a tratat pe tine, sunt norocos dacă mai vrea să-mi vorbească vreodată, ce să mai spun despre să se vadă cu mine.

- Dar n-ar face asta, nu-i aşa? întrebă Willow cu voce scăzută, ca şi cum s-ar fi îndoit.

- Sunt atât de încurcat, încât nu mai ştiu nici eu, mărturisi Noel. Dar nu pot risca să-l las pe Ryden s-o vadă. Nu m-ar ierta niciodată.

Din punctul ei de vedere, Noel era într-adevăr atât e încurcat cât spunea că este. Dar, dacă nu vedea lucrurile clar, era din cauză că era disperat că se va întâmpla ceva care să-l împiedice să profite de această a doua şansă.

- Dar, încercă ea să fie logică, chiar dacă ştia din proprie experienţă că în problemele de dragoste logica n-are nici un loc, cum are să afle Ryden că te întâlneşti din nou cu Gypsy? Nu trebuie să.

- O să ştie, spuse Noel, foarte sigur pe el. O să-şi dea seama în serile în care voi veni acasă târziu că mă văd cu o femeie. E foarte intuitiv, mai ales când e vorba despre mine.

- Dar, insistă Willow, simţind că-şi pierde orice şansă de a-i spune adevărul lui Ryden, fratele tău nu ştie nici măcar unde locuieşte Gypsy.

- Ştie cu ce se ocupă. Nu i-ar lua foarte mult să dea telefon la agenţiile care se ocupă de acest lucru şi s-o descopere pe cea pentru care lucrează ea. Am nevoie de timp, o rugă el. De timp în care să strecor o vorbă, două pe ici pe colo, ca să corectez impresia pe care Ryden şi-a făcut-o despre Gypsy, că n-o interesează

decât banii. Il cunosc foarte bine, Willow. Pur şi simplu nu-mi pot asuma riscul să afle că-mi doresc să mă duc şi să rezolv problemele cu ea. Oh, Doamne, exclamă el, ar fi în stare s-o jignească de moarte oferindu-se s-o cumpere!

Fruntea lui se acoperise de picături de transpiraţie. Văzând în ce stare era, agonia de care era cuprins, Willow nu putu rezista.

- Vrei să-ţi acord acel timp? întrebă ea.

- Ai vrea? o privi el rugător. Ai vrea să laşi lucrurile aşa cum sunt acum, cu Ryden care crede că eşti Gypsy?

Nu putea rosti acele cuvinte, dar dădu din cap. Noel se mulţumi cu această promisiune mută. Impulsiv, se înclină spre ea, luându-i mâinile.

- Nu va dura mult, promise el recunoscător. Măcar dacă aş putea folosi această acoperire a ta până când aflu cum stau lucrurile cu adevărat cu Gypsy, până când Ryden înţelege. Din partea ta nu este o înşelătorie, n-ai avut cum să-i spui. Pentru mine e altceva. E prima oară în viaţă când îl înşel, dar Gypsy e atât de importată pentru mine.

Sunetul uşii care se deschisese îl întrerupse.

Amândoi întoarseră privirile spre uşă. Willow aproape se făcu mai mică în clipa în care îi zări pe Ryden şi pe tatăl lui stând în prag. Privirea lui Ryden era furioasă, acea privire arzătoare pe care aproape o uitase şi care se fixase pe mâinile lor unite.

- Noel! strigă Clifton Kilbane, încântat să-şi vadă fiul.

Imediat, Noel îi lăsă mâinile şi alergă spre tatăl lui. Willow,
care nu avea nici un rol în aceste efuziuni, îşi întoarse

capul în altă parte, evitând privirea arzătoare a ochilor cenuşii. în timp ce ochii ei căutau orice altceva în afară de bărbatul pe care-l iubea, îl auzi pe Ryden alăturându-se conversaţiei, furia lui fiind trecută cu vederea de dragul tatălui lui.

- Credeam că negocierile cu domnul Ducret erau programate pentru această săptămână? îl auzi întrebându-l pe fratele lui mai mic.

- Erau planificate să înceapă mâine, răspunse acesta, dar a trebuit să le anulez pentru că domnul Ducret s-a îmbolnăvit. Am lăsat adresa unde pot fi găsit în clipa în care e suficient de refăcut încât să fie disponibil pentru negocieri. Pentru că nu e chiar atât de departe şi pot ajunge acolo în câteva ore, m-am gândit să mă întorc acasă. Dacă aş fi ştiut că Gypsy - adică Willow, a avut un accident şi c-ai adus-o aici, aş fi venit mai devreme.

Dacă Ryden răspunsese ceva la această replică, Willow nu auzi, deoarece Veronica Kilbane intră în cameră şi îşi manifestă şi ea bucuria să-şi vadă fiul, apoi îl îmbrăţişă. Clifton Kilbane se apropie încet spre locul unde tânăra rămăsese singură.

- Aţi avut o plimbare plăcută? întrebă Willow, în clipa în care bărbatul se aşeză în faţa ei.

- A fost bine să mai ies, răspunse el.

In curând, se lansaseră într-o discuţie despre numeroasele nuanţe de verde pe care le produce natura în acest anotimp, pe câmpuri şi în copaci. Dar era conştientă în orice clipă de prezenţa lui Ryden lângă uşă, unde stătea de vorbă cu fratele şi cu mama lui. Era clar că discuţia nu era atât de animată, pentru că din

când în când privirile lui alunecau spre partea din cameră în care ea stătea de vorbă cu tatăl lui.

Când Veronica anunţă că masa e gata, Noel fu cel care veni s-o ajute să se ridice.

- Mă descurc singură acum, îi spuse ea când se ridică în picioare, luă bastonul şi făcu hotărâtă primul pas.

Masa de prânz fu liniştită, plăcută, iar Ryden, în ciuda stării lui de spirit mohorâte, reuşi să nu-i spună nici un cuvânt necivilizat. Dar nu era păcălită de comportarea lui civilizată. Ştia foarte bine că se comporta aşa de dragul părinţilor lui, mai ales pentru a nu-şi supăra tatăl. Acestui fapt i se datora lipsa de aciditate a comentariilor care i se adresau din când în când ei.

Că Ryden nu se putea abţine să nu-şi verse furia pe cineva, deveni curând evident dar, spre bucuria lui Willow, de această dată nu mai era ea, ci Noel. Când masa luă sfârşit şi toată lumea se pregătea să părăsească salonul, Ryden se întoarse spre fratele lui.

- Dacă n-ai nimic planificat pentru această după-amiază, miar plăcea să discutăm despre câteva probleme, la mine în birou.

- Mai lasă munca, Ryden, interveni tatăl lui.

Cât timp cei doi schimbară câteva replici, Veronica sugeră că poate lui Willow i-ar plăcea să meargă din nou în camera de zi.

- Vă supăraţi dacă mă duc în camera mea? întrebă Willow, care simţea nevoia să fie sigură şi să se gândească la această situaţie şi la faptul că fusese de acord să-l lase pe Ryden să creadă în continuare că e

femeia de care este îndrăgostit fratele lui.

- Desigur că nu, zâmbi gazda ei. Odihneşte-te bine în această după-amiază şi poate pe seară vrei o să petreci o vreme cu noi, după cină.

Tânăra deveni conştientă că Ryden terminase conversaţia cu tatăl lui şi că toată lumea asculta acum conversaţia ei cu Veronica. Când soţii Kilbane părăsiră camera, Noel fu cel care veni să-i acorde ajutorul.

- îi dau o mână de ajutor lui Willow până ajunge în cameră, apoi vin în birou, Ry.

- Vreau să încerc să urc scările singură, interveni tânăra, simţind fără să vadă că Ryden se încruntase.

- Dar abia poţi să mergi! protestă Noel.

- Willow se simte independentă astăzi, spuse Ryden cu hotărâre. Las-o să se simtă că a ajuns undeva - măcar pentru un timp.

Tânăra îşi dădea foarte bine seama că în replica lui era o ameninţare ascunsă. Fără să mai vrea să-i dea ocazia să spună şi altceva, se îndreptă spre scări.

Urcatul scărilor se dovedi dificil şi dureros. Abia când ajunse în vârful scărilor şi se sprjini epuizată de balustradă, ridică privirea şi descoperi că ambii fraţi urmăriseră urcarea ei.

- De trei ori ura pentru independenţă, strigă ea spre ei şi-l văzu pe Noel zâmbind, în timp ce Ryden îi aruncă o privire care părea că reia ideea de mai de mult şi anume că are mai mult tupeu decât creier.

Când ajunse în pat şi se întinse, răsuflă uşurată. Se recuperă destul de repede după efortul fizic, dar Ryden îi veni din nou în minte.

Işi aminti că-i spusese că, dacă Noel n-ar fi fost în

siguranţă în Franţa, n-ar fi adus-o niciodată acasă. Apoi îi veni în minte figura lui furioasă când descoperise că Noel se întorsese şi, mai mult, o ţinea de mână în salon. Câte cuvinte urâte are probabil Ryden pregătite pentru ea!

Oh, Doamne! îşi spuse ea, amintindu-şi promisiunea făcută lui Noel, n-ar avea cum să se apere. Pentru că-i promisese că-i va lăsa timp să înţeleagă cum merg lucrurile cu Gypsy.

Dacă stă să se gândească, oricum mai degrabă zboară porcul înainte să se îndrăgostească Ryden de ea, aşa că nu pierduse nimic. Nimic, în afară de o apărare de fier data viitoare când Ryden o va ataca şi o şansă să-l facă să-şi ceară scuze pentru că o judecase greşit.

Ceea ce, dacă stă să se gândească, l-ar putea face pe Ryden să creadă că i-a spus adevărul doar pentru că vrea să-şi ceară scuze pentru greşeala lui şi ca să-i pretindă ca răsplată s-o iubească!

La acest punct al raţionamentului, Willow hotărî că Noel nu era singurul debusolat. Vedea că dragostea ei pentru Ryden îi diminuase capacitatea de a gândi logic. Numai gândul că el ar putea bănui măcar o secundă că simte pentru el altceva decât ură, o făcea să stea liniştită ca un şoarece pândit de pisică.

închise ochii şi se gândi la ce se putea întâmpla în birou. îi era uşor să-şi dea seama că lui Noel îi va fi extrem de greu să-l mintă pe fratele lui. Ceea ce nu însemna decât că se va strădui pe cât posibil să nu spună nici o minciună, dar nici să-l lase să bănuiască măcar o frântură de adevăr.

Sosirea doamnei Stow cu o ceaşcă de ceai o făcu pe

Willow să-şi dea seama că aţipise.

- Cred că aveţi nevoie de asta, zâmbi menajera. V-am adus şi câţiva biscuiţi pentru că, după un prânz bogat ca acel de azi, doamna Kilbane a spus că nu mai vrea să vadă nimic de mâncare până la ora opt.

- în această seară luăm cina la opt?

Femeia dădu veselă din cap, zâmbind:

- Da, ne întoarcem la vremurile bune.

Tânăra îşi bău ceaiul, dar masa fusese prea îndestulată ca să-i mai fie foame. Gândindu-se cât mai era până la ora opt, se simţi deodată prea plictisită ca să stea degeaba. Chiar dacă n-avea nici o dorinţă să coboare, neştiind ce îşi spuseseră Ryden şi Noel şi dacă nu cumva risca să aibă vreo replică nepotrivită şi care să ducă la alte probleme. Iar viaţa ei, îşi spuse clătinând din cap, e destul de complicată şi aşa.

Ajungând în baie cu intenţia să se spele pe faţă, aruncă o privire lungă spre cada îmbietoare. Gândindu-se la câte ore plictisitoare avea de petrecut singură înainte de a coborî la parter şi încurajată de succesul ultimei urcări a scărilor, hotărî să accepte o nouă provocare. Părea că trecuseră ani de când făcuse ultima baie.

Nu peste mult timp, stătea în cadă cu apa până la bărbie. Fără să fi făcut baie două zile, când obişnuia să facă zilnic, se simţea acum minunat. Până şi durerea de genunchi părea să-i fi trecut.

Wilow savură fiecare clipă şi înfrântă în încercarea de a nu se mai gândi la Ryden, îşi lăsă gândurile să alunece spre el. Se întrebă de ce nu spusese deja că vrea s-o ducă acasă în această seară. Era o distanţă

foarte mică până la Stanton Verney, poate că planificase s-o ducă după cină. Sau poate că, fie el, fie Noel, o s-o ducă acasă în drum spre Londra, mâine dimineaţă. Oare Ryden va fi cel. Se întrerupse brusc.

Urechile ei prinseseră un zgomot care-i spunea că în dormitorul ei a intrat cineva. Probabil era doamna Stow. Venise să ia înapoi tava pe care fusese cana de ceai.

Dar nu era doamna Stow. O cuprinse agitaţia când realiză că lăsase uşa de la baie întredeschisă, iar paşii persoanei care intrase se apropiau.

Repede, se ridică în picioare, îngheţată, cu capul întors în direcţia uşii. In timp ce stătea nemişcată, incapabilă să pună acei paşi fermi în sarcina altcuiva decât a lui Ryden, îşi spuse că, fără îndoială era furios după de descoperise că Noel venise acasă, poate chiar se certaseră, iar acum venise s-o caute şi nu părea dispus să plece până nu-i spune ce are de spus.

Capitolul 1

Willow dorea să spere că Ryden are scrupule şi n-o să intre în baie s-o caute, dar uşa fu împinsă cu putere la perete, făcând-o să-şi dea seama că se înşela. Se mişcă repede dar, în clipa în care se întinse spre un prosop cu care să se acopere, rana de la picior îşi făcu dureros simţită prezenţa.

Când durerea îi cuprinse piciorul, obligând-o să cadă înapoi în apă, văzându-l pe Ryden în pragul uşii, dădu frâu furiei.

- Ieşi afară! ţipă ea. Ieşi afară de aici!

Era supărată, frustrată şi confuză. Simţea că-l urăşte pe Ryden din toată inima, cu fiecare fibră a fiinţei ei. Bărbatului părea să nu-i pese de ţipetele ei. Pregătită să se uite oriunde, dar nu la el, se întoarse cu profilul, dar îi întâlni privirea dură în oglinda mare a băii.

Sângele îi urcă repede în obraji. Putea să-l vadă foarte bine şi era sigură că şi el o vedea în întregime. Dar bărbatul n-o privi în oglindă, ci spuse:

- Cred că nu vrei să spui că fratele meu e singurul care te-a văzut goală. Hm, dar nu eşti deloc într-o formă rea, o ironiză el, ca să-i demonstreze că o vedea foarte bine.

- O să ieşi imediat! strigă ea, aproape în pragul lacrimilor, incapabilă să mai suporte. E clar că ai de spus ceva ce nu suportă amânare, o să vin imediat în camera cealaltă.

Tânăra se simţi uşurată în clipa în care văzu că începe să se mişte. Dorind să se acopere cât mai repede, se sprijini de marginile căzii, în încercarea de a

ieşi din baie. Numai că nu era chiar atât de uşor.

Işi înghiţi un strigăt de durere, când alunecă din nou în apă. Dar alarma şi agitaţia erau motivatorii ei, aşa că respiră adânc, pregătindu-se pentru o altă încercare. Abia pusese mâinile pe marginea căzii, când braţele îi fură prinse într-o strânsoare de fier. Inainte să-şi dea seama ce se întâmplă cu ea, fusese scoasă din apă.

Uimită să se găsească lângă cadă, rămase nemişcată în faţa lui, fără să scoată un sunet. Era prea copleşită ca să poată spune ceva în timp ce privirea lui se plimba pe corpul ei gol, părând să fie atrasă ca de un magnet de o picătură de apă ce se scurgea încet pe sânul ei drept.

Ochii ei uluiţi surprinseră mişcarea uşoară a unei vene care pulsa la tâmpla lui. Acea mică mişcare o scoase din amorţeală. Chiar înainte să se întindă după un prosop cu care să se acopere, Ryden îl luă, i-l aruncă şi ieşi repede din baie.

Nu era uimită să constate că tremura din toate încheieturile. Dar când agitaţia începuse să se acumuleze în Willow, teama că dacă nu se mişcă mai repede Ryden se va întoarce în baie, o făcu să acţioneze. N-avea timp să se mai îmbrace, aşa că luă un halat de baie care era agăţat pe uşă. în timp ce se îmbrăca, se întrebă de ce pulsase acea venă la tâmpla lui.

Era sigură că o astfel de mişcare necontrolată nu fusese datorată emoţiei pe care ar fi simţit-o la vederea ei. Ştia foarte bine că nu era prima femeie pe care o vedea dezbrăcată, aşa că i se părea evident că vederea

ei nu-i trezise altceva decât ură.

Un sunet din camera vecină fu tot ce-i era necesar pentru a-şi aminti că trebuie să se trezească din amorţeală. Nemulţumită şi încă udă, îşi strânse halatul în jurul corpului. Apoi îşi căută bastonul şi şchiopătă până în camera vecină.

Ura lui o copleşise, dar privirea supărată pe care i-o aruncă în clipa în care intră în cameră, o zgudui.

Era conştientă de ura lui la fiecare pas pe care-l făcea în încăpere. Brusc, când se opri în faţa oglinzii, Willow fu conştientă că va lupta din toate puterile ca el să nu-şi dea seama ce simte cu adevărat.

Nu pierdu timpul degeaba când, cu voce nepăsătoare, hotărî să treacă la atac, spunând:

- îmi imaginez că predica ta începe cam aşa: „Lasă-mi fratele în pace!“

- E firesc, replică el la fel de dur, îngustarea privirilor spunându-i că nu e impresionat de bruscheţea ei. L-ai rănit suficcient, fără să-l mai ataci şi acum.

Willow primi neîncrederea lui fără nici un comentariu, dar îşi dădu seama că rolul pe care Noel i-l încredinţase se va dovedi foarte greu de jucat.

- Noel şi cu mine am avut o problemă, spuse ea încercând să-şi recepete stăpânirea de sine. Toţi îndrăgostiţii au probleme. Spunem cu toţii cuvinte pe care nu le credem cu adevărat, se străduie ea să accepte o vină imaginară.

- Şi deseori descoperim la mânie lucruri pe care ne-am străduit să le ascundem, interveni el.

- Sunt de acord, trebui ea să recunoască, mai ales că

şi din punctul ei de vedere acest lucru era adevărat în ceea ce-o privea pe Gypsy. Dar îi promisese lui Noel că se va strădui, oricât ar fi de greu, aşa că murmură. Dar Noel.

- Noel e atât de nebun după tine, încât nu-şi mai dă seama de nimic, răsunară cuvintele lui tăioase. La cinci minute după ce te-a revăzut, l-ai făcut să creadă nu numai că ai reacţionat exagerat din cauza temperamentului tău în clipa în care i-ai spus că ai prefera pe cineva mai bine situat pentru căsătorie, dar i-ai dat şi speranţe prosteşti că ai putea să-l iubeşti din nou!

Willow n-ar fi fost deloc deranjată dacă ar fi ştiut cum se desfăşuraseră anumite conversaţii. Mai ales cele care avuseseră loc între Noel şi Gypsy, pentru că abia aşa ar fi ştiut ce-şi spuseseră cei doi fraţi în birou. Dar, în lipsa cunoaşterii adevărului, nu putea decât să improvizeze şi să încerce să nu-l dea de gol pe Noel la primele cuvinte.

- De unde ştii, se răsti ea iritată că, din clipa în care mi-am dat seama ce nesimţit eşti, nu mi-am revenit şi am recunoscut că într-adevăr ţin la Noel?

Willow îşi dădu imediat seama că spusese ceva greşit.

- E o minciună! izbucni el, părând capabil de crimă. Singurul lucru de care-ţi pasă este să prinzi în mreje orice bărbat, chiar dacă este nesimţit, dar care are un cont gras în bancă.

Această replică o lovise foarte tare. Chiar dacă ştia în inima ei că Ryden i se adresa prietenei avare a

fratelui lui, tot o durea. Adusă la capătul răbdării, chiar dacă bărbatul păşea ameninţător spre ela nu vru să cedeze.

Agresiunea ei fu adusă la suprafaţă de jignire, iar spiritul ei refuză să se lase învins. îl atacă şi ea:

- Ai fi fost mai mult decât atât, dacă ţi-aş fi permis să te apropii.

Imediat, din privirea lui dură, tânăra îşi dădu seama că Ryden interpretase greşit cuvintele ei. Imediat, cuvintele lui o izbiră cu mai multă duritate decât credea că e în stare:

- Vrei să spui că, dacă te satisfac din punct de vedere financiar, o să-l laşi pe Noel în pace?

Willow era distrusă la gândul că putea să se înşele atât de mult în judecarea caracterului ei. Că Noel fusese îngrozit la gândul că fratele lui îi va spune lui Gypsy ceva care s-o jignească de moarte, conta prea puţin pentru ea. Dar nu era Gypsy cea care primea aceste cuvinte grele, ci ea. Lovită în amorul propriu, pentru că Ryden nu fusese în stare s-o cunoască mai mult decât atât, Willow constată că s-a săturat de fraţii Kilbane.

- Singurul lucru pe care vreau să-l spun, declară ea cu răceală şi cu tot calmul de care era în stare, e să te iei pe tine şi oferta făcută şi să mă laşi în pace. Iar acest lucru se aplică şi fratelui tău, adăugă ea, prea supărată să se mai gândească la promisiunea făcută. De fapt, cel mai bine mi-ar părea dacă nu v-aş mai vredea vreodată, pe nici unul dintre voi. Nu voi coborî în această seară la cină, încheie ea cu hotărâre.

- De parcă te-aş crede, zâmbi el cu ironie. Poate că fratele meu crede ca vrăjit orice cuvânt pe care-l spui, dar eu îţi cunosc mai bine mintea diavolească.

Willow nu-şi dădea seama ce mai citise în cuvintele ei de această dată, dar trecuse de mult de momentul în care să-i pese.

- Crezi ce vrei, dar nu vin la cină în această seară.

- In nici un caz nu vei lua cina în camera ta, o întrerupse el cu răceală, în timp ce ea se gândea că n-ar fi în stare să stea la aceeaşi masă cu el. N-o să-l las pe Noel să-şi petreacă nici o secundă cu tine în această casă, pentru că sigur va veni să afle de ce nu cobori la cină.

- Nici măcar nu m-am gândit la asta! exclamă ea.

- Sigur că nu. Nici o clipă nu ţi-a venit ideea în creierul tău lacom să petreci cât mai mult timp cu Noel în camera ta.

- Aceasta e o. începu ea să protesteze, dar apoi se întrerupse, reconsiderând modul de abordare. Ce spărgător de petrecere eşti, Ryden, şopti ea cu voce scăzută. Cum poţi să-i interzici lui Noel o distracţie când ai fi făcut-o şi tu în apartamentul tău, dacă nu te-ar fi oprit genunchiul meu rănit?

- Erai dornică, îi aruncă el cu duritate.

Willow nu voia să-şi amintească aceste lucruri, pentru că ea fusese de vină ultima oară.

- Cred că e de vină atracţia ta irezistibilă pe care o exerciţi asupra femeilor, îl ironiză ea.

- E sigur că nu mi-a luat prea mult să te fac să ceri mai mult, nu ezită el să-i reamintească.

Siguranţa dragostei pe care o simţea pentru el îi

spunea foarte clar de ce îi era foarte uşor s-o facă să-l dorească, dar, retrasă deja în defensivă şi fără să-i placă această poziţie, replică:

- Nu eram eu însămi atunci.

- Acum eşti mai mult tu însăţi? o provocă el, ca să-i dovedească neîncrederea în cuvintele lui.

Tânăra abia mai ştia cine este cu adevărat, chiar dacă dragostea pentru el părea să explice anumite reacţii contradictorii pe care le avea. Nu înţelegea nici ea prea bine cine este această persoană, care-i luase locul. Chiar şi obişnuitul ei mod de a gândi fusese întors pe dos.

Nu-i plăcuse această replică a lui şi simţi nevoia să-i spună că, revenindu-şi după accident, devenea din ce în ce mai sigură pe ea şi că nu va mai fi niciodată atât de slabă încât să se lase copleşită de atingerea lui.

- Ştiu că sunt diferită, răspunse ea ridicând bărbia cu mândrie. în apartamentul tău.

Restul rămase nespus. Cuvintele pe care voia să le spună îi muriră pe buze când îl văzu apropiindu-se de ea. Fără să-i pese, îi aruncă bastonul de care se sprijinea şi o prinse strâns în braţe. Când o privi în ochi, Willow îşi dădu seama că Ryden îşi pierduse răbdarea şi nu mai voia să afle ce avea de spus.

Gâtul i se uscă şi nu putu să rostească nici măcar un cuvânt de protest. Când capul lui se plecă spre ea, tânăra ştiu că atitudinea ei mândră îl provocase să dovedească în alt mod care este adevărul.

Buzele lui îi luaseră în stăpânire gura înainte ca ea să poată face cel mai mic gest să-l oprească. Dar n-o

împiedică să nu încerce să-l împingă cu toată puterea. Cu toate că n-avea echilibru, eforturile ei o ajutară să pună ceva spaţiu între corpurile lor.

- Incetează! strigă ea, când el îi eliberă gura doar pentru a căuta pielea fină a gâtului, hotărâtă ca, din moment ce acest sărut nu însemna nimic pentru el, n-o s-o facă să-şi piardă controlul.

- Când sunt gata, mormăi el.

Ea îl împinse cu putere, nereuşind decât să-şi piardă de tot echilibrul.

- Lasă-mă să te ajut, o ironiză el, în clipa în care se sprijii de corpul lui.

Fără să-i ceară permisiunea, o luă în braţe şi o purtă spre pat.

- Vrei să. începu ea înfuriată, când simţi corpul lui acoperind-o şi fixând-o pe saltea, dar cuvintele pe care voia să le rostească: „să te dai la o parte de pe mine“ nu răsunară.

- Cu plăcere, zâmbi el, iar buzele lui le căutară din nou pe ale ei, în timp ce o mână strecurată în interiorul halatului ei, îi mângâia umărul.

- Nesimţitule! strigă ea, simţind că i se face frică în clipa în care fu cuprinsă de fiori la senzaţia lăsată de mâna lui pe piele.

- Sărută-mă, frumoaso! îi ordonă el, ridicând privirea spre ea.

- Niciodată! se răsti ea.

Dar, imediat ce ecoul strigătului se stinse, gura lui acaparatoare o atinse din nou.

Cât timp trecuse de când se străduia să nu cedeze,

nu mai ştia nici ea. Fiecare sărut, fiecare mângâiere erau din ce în ce mai greu de suportat, făcând-o să-şi amintească greu de ce nu trebuie să-i cedeze.

Curând se va opri, se gândi ea, trebuie să se oprească. Curând, se va recunoaşte învins. Dar, în timp ce se juca nemilos cu simţurile ei, Ryden trezi o dorinţă fierbinte în ea.

Oh, Doamne, îl doresc atât de mult, îşi spuse ea, incapabilă să nege focul aprins de el şi pierzând orice dorinţă de a-i rezista.

Când o sărută din nou, dar de această dată cu blândeţe, Ryden nu mai fu nevoit s-o oblige. Buzele ei se despărţiră singure, ca o invitaţie. Willow nu mai ştia unde se află, uitase totul în afară de atingerile şi mângâierile lui, era flămândă după săruturile lui arzătoare, avea nevoie de el. Când bărbatul ridică privirea, părăsindu-i buzele, nu se temu decât că n-o va săruta din nou.

Dar îi spusese: „Sărută-mă, frumoaso!“, aşa că întinse braţele spre el, aducându-l mai aproape, sărutându-l cu dăruire.

Cu blândeţe, Ryden îi întorcea sărutările. Mâna lui mângâietoare coborâse pe corpul ei până la rotunjimea ademenitoare a sânului.

- Oh, Ryden! gemu ea, simţindu-se copleşită de dorinţă.

El îi desfăcuse halatul şi depunea sărutări fierbinţi pe
pielea ei catifelată, dansând pe sâni, pe abdomen, pe coapse.

Se simţea copleşită, dornică să-l simtă mai aproape, dornică să fie a lui. Buzele lui îi mângâiau sânii, aducând-o pe culmi de dorinţă pe care nu le mai simţise niciodată.

Respira greu, ca şi cum ar fi urcat în fugă un deal, murmurând aproape inconştient:

- Oh, Ry!

Fără să-şi dea seama, folosise numele lui cum o făcea Noel. îşi dădu foarte repede seama de greşeală, pentru că deodată nu-l mai simţi lângă ea, ci ajunsese cu viteză incredibilă în celălalt colţ al camerei.

Willow rămase cu gura deschisă, incapabilă să-şi dea prea bine seama ce se întâmplase şi-l privi, cu ochi plini de pasiune.

Cu toate că faţa lui Ryden era mai roşie decât de obicei, ochii lui erau duri şi reci. Inima tinerei se strânse dureros. Nu era pasiune în acei ochi cenuşii, de fapt nu era nimic, decât expresia obişnuită. Dar nu putea crede ce-i spuneau ochii şi nu voia să creadă ce citea în privirea lui.

Dar fu nevoită să creadă pentru că, pe un ton la fel de dispreţuitor ca privirea pe care i-o aruncase, Ryden spuse:

- Nu eşti diferită de nici o femeie pe care am vrut-o şi am avut-o, draga mea- tocmai ai dovedit-o. La fel cum ai dovedit că Noel nu e singurul bărbat pentru tine.

Dragostea pentru el ar fi făcut-o să-i dea cu toată inima tot ce-i cerea, dar el murdări cu cruzime ceea ce fusese un act de dragoste:

- Ai fi a mea sau a oricărui bărbat- dacă te-ar

avantaja cu ceva.

Willow îl privi plecând fără să spună vreun cuvânt, incapabilă să reducă tot ceea ce simţise la nivel fizic. Apoi începu durerea.

O oră mai târziu, era la fel de suferindă, singura salvare fiind gândul că, dacă fusese în stare să spună acele cuvinte despre ea, atunci Ryden nu-i ghicise marele secret: că este îndrăgostită de el.

După încă o oră, tânăra începu să se enerveze. Se bucura de această mânie, o ajuta să treacă peste vidul dureros din inima ei, care se instalase din clip în care Ryden închisese uşa.

Mânia fu cea care o făcu să treacă peste hotărârea de a nu se duce la cină. Va fi acolo, cu orice preţ. Incă spumega în sinea ei când, cu zece minute înainte de ora opt, plecă din cameră. Nu credea că Ryden va veni s-o ia la masă, dar pentru că nu voia să-l mai simtă aproape niciodată, nu voia să rişte.

Respinse cu violenţă orice amintire despre îmbrăţişarea lor, despre cum o ţinuse şi cum o atinsese. Era conştientă că, în ciuda plecării lui şi a cuvintelor dispreţuitoare, o dorise.

Lista cu numele pe care i le spunea în minte fu întreruptă temporar în clipa în care ajunse aproape de salon. Uşa se deschise brusc, iar Noel ieşi, urmat foarte aproape de fratele lui, aşa cum se aştepta.

- Veneam să te luăm, spuse Noel.

- V-am luat-o înainte, răspunse ea râzând uşor.

Pentru că doamna şi domul Kilbane se apropiau, reuşi să-şi ascundă animozitatea faţă de fiul lor cel

mare:

- Bună, Ryden, spuse ea zâmbind. Curând o să urc scările câte două deodată, dacă o să continuu aşa.

Se întoarse să privească spre părinţii lui, zâmbindu-le, dar nu pierdu din vedere uimirea de pe figura lui când, cu toate că n-ar fi meritat mai puţin decât câteva lovituri de baston, ea se purta de parcă nu se întâmplase nimic.

Restul serii, Willow păstră aparenţa unui oaspete mulţumit într-o casă plăcută. Fu inclusă în toate conversaţiile şi participă cu plăcere, apoi petrecu un timp vorbind cu domnul şi cu doamna Kilbane. Când era cazul, strecură câteva replici la adresa lui Ryden sau a lui Noel, dar fără să-l favorizeze mai mult pe vreunul. Când cina luă sfârşit nimeni, nici măcar Ryden care-i arunca priviri uimite şi pline de suspiciune, n-ar fi ghicit cât era de fapt de supărată.

Era hotărâtă ca Ryden Kilbane să nu afle niciodată cât era de devastată. La un moment dat, Veronica Kilbane întrebă:

- Sper că nu te duci imediat în camera ta în această seară, Willow?

Ştiind foarte bine că Ryden se aştepta ca ea să plece repede în cameră, sperând că va petrece un timp cu Noel, răspunse zâmbind:

- Mi-ar plăcea să stau un timp, dacă nu vă deranjează.

- Draga mea, spuse gazda ei, apropiindu-se şi prinzând-o cu afecţiune de braţ, este o încântare pentru mine să am o companie feminină, în această casă dominată de bărbaţi.

Impreună, merseră spre camera de zi.

Când anume pe parcursul următoarei ore Willow scăpă de mânia ei, nu ştia prea bine. Timpul zburase repede, fusese interesantă şi n-o plictisise în nici un fel. Când bărbaţii discutau despre afaceri, Veronica găsea un subiect interesant.

La zece şi jumătate Willow constată cât de uşor şi de plăcut e să faci parte dintr-o astfel de familie- aşa că hotărî că e timpul să se ducă la culcare. Nu se pusese problema să se simtă atât de bine! Singurul motiv pentru care coborâse era mândria şi dorinţa de a nu-i da lui Ryden satisfacţia de şti că-i făcuse rău.

Onoarea ei era satisfăcută.

- Ah, uite cât e ceasul! exclamă ea după ce aruncă o privire spre ceas, deşi ştia foarte bine după ce-l privise pe cel din perete. Cred că e mai bine să mă retrag,

murmură ea, ridicându-se de pe canapea.

- Chiar trebuie să pleci? întrebă Noel. E încă devreme şi..

- Medicul i-a recomandat lui Willow să aibă o perioadă de odihnă la pat, interveni Ryden cu voce hotărâtă.

Că el spusese asta, chiar dacă medicul nu se referise decât la primele două zile de după accident, îi arătă lui Willow clar cât de dornic era s-o vadă plecată. Era tot ce-i trebuia ca să simtă din nou cât îl urăşte.

- Ryden are dreptate, zâmbi ea spre el, ca să-i arate că nu-i pasă de manevrele lui. Cu cât mă odihnesc mai devreme, cu atât îmi revin mai repede şi voi fi mai pregătită să-mi reiau stilul obişnuit de viaţă.

Tocmai le spunea noapte bună doamnei şi domnului Kilbane, când Noel se oferi s-o conducă spre camera ei.

- Te rog, nu, Noel, îl rugă ea, prinzând încruntarea lui Ryden cu coada ochiului. N-am făcut mare lucru în această după-amiază, zâmbi ea, fiind sigură că fratele lui aude, sunt sigură că trebuie să exersez mai mult.

Foarte mândră de modul în care îşi făcuse ieşirea, urcă scările şi şchiopătă pe hol spre camera ei. Mai avea câţiva paşi până la uşă, când auzi paşii cuiva care se grăbea în urma ei. Tresări, atentă.

Ştiuse că era Ryden înainte să se oprească în faţa uşii şi să ridice privirea spre el. Toată mândria ei se topi în clipa în care privi spre bărbatul pe care se străduia atât de mult să-l urască. Ar fi vrut să se poată purta la fel, să fie plăcută şi indiferentă ca în salon, dar inima care începuse să-i bată mai tare o determină să fie din

nou dură.

- O să mă scuzi, spuse ea cu mâna pe clanţă, dacă nu te invit înăuntru.

Nu vru să ia în seamă zâmbetul lui satisfăcut că reuşise să o enerveze, fără ca măcar să fi spus un cuvânt. Se strădui să ignore şi vocea lui voit blândă, dar ironică:

- Ce s-a întâmplat cu domnişoara Lapte-şi-miere care mi-a spus noapte bună acum câteva minute?

Willow îl privi lung, înfuriată. Oricât de mult l-ar fi iubit, n-avea de gând să-l lase s-o rănească din nou.

- Dacă n-ai înţeles până acum, Kilbane, chiar dacă nu dau doi bani pe tine, totuşi ţin la părinţii tăi. Chiar dacă mă crezi sau nu- ceea ce nu mă interesează deloc- m-aş preface că sunt diavolul în persoană în loc să-i rănesc pe mama sau pe tatăl tău.

Nu se aşteptase ca Ryden să fie impresionat de replica ei, de aceea nu fu dezamăgită când el nu avu nici o reacţie, chiar dacă expresia ironică de pe figura lui se şterse.

- Aşadar, spectacolul de jos a fost de dragul părinţilor mei, spuse el, gânditor. Ceea ce dovedeşte că-ţi pasă măcar un pic să nu le provoci o supărare.

Se părea că Ryden, după ce o observase cu mare atenţie de când venise la Broadhurst, găsise în curând ceva pozitiv despre ea. Fără să vrea, se simţi copleşită de căldură. Dar fusese prea dezamăgită mai devreme.

- Sunt obosită, spuse ea cu răceală. Dacă ai ceva de spus, spune. Dacă nu, lasă-mă.

- Cum mai e genunchiul? întrebă el.

- Mai bine cu fiecare oră, se răsti ea, fără să-i

mulţumească pentru preocupare. Dar asta nu înseamnă că sunt deja pregătită pentru jogging.

Declaraţia ei nu păru să-l impresioneze prea tare, dar spre surprinderea ei, îi făcu un nou compliment, adăugând:

- Ai fost foarte curajoasă în privinţa genunchiului. Dar nu cred că eşti încă pregătită să trăieşti de una singură, adăugă el, în timp ce ea se străduia să-şi liniştească bătăile inimii.

Lui Willow îi era imposibil să mai găsească o altă soluţie, decât să se ducă acasă. Dar, după ce se gândi o vreme la o replică tăioasă, începu să spună:

- Ei, asta este problema mea.

Dar Ryden, fără s-o asculte, continuă:

- Ceea ce înseamnă că, în momentul în care mă întorc la Londra, va trebui să te las la Broadhurst.

Fără să-i vină să creadă, Willow avu nevoie de câteva secunde să înţeleagă că, deoarece avusese dovada că nu va face nimic să-i rănească pe părinţii lui, chiar dacă nu-i făcea deloc plăcere, simţindu-se responsabil pentru accidentul ei, găsise de cuviinţă că nu mai are altă soluţie.

- Oh, Doamne! exclamă ea, ironia câştigând în faţa lacrimilor care ar fi vrut să curgă. Cred că nu eşti serios. Sigur nu vrei să mă laşi aici, nu-i aşa?

Suferinţa pe care doar el putea s-o stârnească în ea, se făcu din nou simţită. Sarcasmul ei era tăios:

- Nu ţi-e teamă că, dacă sunteţi plecaţi şi tu şi Noel, aş putea să-mi încerc farmecele pe tatăl tău?

- Sunt clipe, mârâi Ryden printre dinţi, încleştându-şi pumnii, când cred c-aş putea să te fac una cu

pământul!

Willow auzi uşa de la camera lui trântindu-se în clipa în care intrase şi ea înăuntru.

- Să-l ia naiba! exclamă ea furioasă, cu lacrimi în ochi.

Deja o făcuse una cu pământul, fără măcar s-o atingă.

Capitolul 8

Niciodată nu trecuse o zi de luni atât de greu, îşi spuse Willow, întinsă pe un fotoliu în grădină. N-avea de ce să se întrebe de ce timpul trece atât de greu, pentru că-i era clar: pentru că Ryden nu era aici.

încercase să se intereseze de cartea pe care o citea, dar nu reţinea nimic din ea, iar gândurile îi zburau spre bărbatul care-i cucerise inima. Chiar dacă se certa cu el, dacă era supărată sau dezamăgită, trebuia să recunoască: fără el, viaţa la Broadhurst îşi pierduse tot farmecul.

Brusc se simţi ruşinată, pentru că toată lumea se purtase foarte frumos cu ea, încercând s-o facă să se simtă bine. Când deschisese ochii în acea dimineaţă o găsise pe doamna Stow lângă pat cu ceaşca de ceai. îi spusese zâmbind:

- Cei doi muncitori au plecat spre Londra. De acum ne putem concentra asupra dumneavoastră.

La auzul veştii că Ryden plecase, deja se simţise părăsită.

Menajera îi adusese un bandaj nou pentru genunchi, pe care îl pusese în primul rând pentru a-i face plăcere.

Coborâse apoi la parter, simţind nevoia să se scuze pentru că Ryden plecase, dar ea era încă aici. Doamna Kilbane nu voia să audă nici o scuză:

- Prostii, spusese ea zâmbind. L-am rugat pe Ryden să te caute aseară şi să reînnoiască invitaţia de a petrece un timp cu noi. N-aş putea fi mai încântată că ai fost de acord să rămâi.

De acord să rămână? Gândurile lui Willow zburaseră

din nou spre Ryden. încă se gândea la cât de puţin îmbietor sunaseră cuvintele lui: „Trebuie să te las la Broadhurst“, când Veronica i se alătură în grădină.

- Clifton e în garaj şi face ceva cu nişte cârpe murdare pe sub o maşină, o informă ea, aşezându-se pe fotoliul din faţa ei. Cred că-i mai alină frustrarea pe care o simte, neavând voie să conducă o vreme.

Tânăra simţea nevoia să vorbească despre ceva care să-i ia gândul de la probleme, mai ales că ştia foarte bine cum e să fii frustrat şi să n-ai voie să te mişti. Simpatiză cu domnul Kilbane, apoi o întrebă pe gazda ei dacă era şi ea conducătoare auto.

- Ah, nu-mi aminti! râse femeia. Clifton jură că părul lui avea culoarea celui al lui Ryden în clipa în care a început să mă înveţe. De dragul tensiunii lui arteriale, am renunţat.

între cele două femei se stabilise un sentiment cald, de prietenie, iar subiectele de connversaţie veneau uşor. Dar de fiecare dată când era o clipă de pauză, gândurile lui Willow hoinăreau. Părul lui Ryden era negru ca noaptea şi nu va veni acasă până vineri. Numai că, până vineri, spera ca, într-un fel sau altul, să ajungă acasă la ea.

Era nerăbdătoare să plece înainte de venirea lui, aşa că începu să se gândească la ce posibilităţi avea. Incepuse deja să se gândească dacă doamna Stow are permis e conducere şi dacă domnul Kilbane i-ar împrumuta maşina, când sunetul unor paşi fermi o făcu să ridice privirea.

Să-l descopere pe Ryden la câţiva paşi în faţa ei, când era sigură că nu-l va mai vedea niciodată, fu ca un

şoc electric. Inima i se umplu de bucurie numai la vederea lui.

Dacă Willow era atentă doar la Ryden, era inconştientă de privirea încântată pe care i-o aruncase Veronica în clipa în care-i înapoiase cartea. Tresărirea ei la vederea lui Ryden trimisese cartea sub fotoliu. Dacă până atunci Veronica nu înţelesese prea bine care era relaţia sau care erau sentimentele dintre cei doi, se lămurise acum în privinţa tinerei femei.

- E foarte neobişnuit pentru Ryden să vină acasă luni seara, spuse ea gânditoare, apoi zâmbi şi o tachină. Oare prezenţa ta aici să fie de vină pentru această schimbare?

Lui Willow îi părea rău că vederea lui, după ce crezuse că nu-l va mai vedea vreodată o făcuse să uite complet că ultima oară când o văzuse îşi manifestase dorinţa s-o facă una cu pământul. La auzul comentariului mamei lui, bucuria ei nu cunoscu margini. Pentru câteva clipe se gândi că poate este adevărat şi se întorsese acasă pentru ea. Inima îi bătea mai tare, iar un zâmbet primitor îi apăruse pe figură, în timp ce Ryden îşi salută mama. Zâmbetul acela încă îi făcea ochii strălucitori când bărbatul se întoarse spre ea. O privi lung, întârziind pe buzele ei. Inima lui Willow aproape îi sărea din piept.

Inainte să scoată un sunet, mai ales că gâtul i se uscase imediat, Ryden o întrebă pe mama lui:

- Unde e Noel?

- Noel? exclamă doamna Kilbane.

- Nu e aici?

Femeia clătină din cap.

- Ar trebui să fie aici?

- A plecat de la birou devreme. M-am gândit.

Willow nu voia să ştie ce gândise. Fanteziile ei îngheţaseră, iar zâmbetul i se şterse de pe buze, în clipa în care îşi dădu seama de prostia ei. Işi spuse că e o idioată, dacă a fost în stare, măcar pentru câteva secunde, să-şi imagineze că Ryden venise acasă de dragul ei. Singurul lui scop părea că era acela de a vedea dacă Noel nu s-a întors la acea femeie pe care el o considera cea mai de jos.

- Nu luăm cina până la şapte şi jumătate, spuse doamna Kilbane. Poate până atunci ajunge şi Noel.

Era timpul ca Ryden să afle că zâmbetul de întâmpinare se datora doar prezenţei mamei lui.

- Poate că, spuse ea cu răceală, dacă Noel n-a spus că vine aici, are o întâlnire în altă parte.

Cina din acea seară nu fu prea plăcută pentru Willow. Era o luptă permanentă să se împace cu ideea că Ryden, chiar dacă nu voia să aibă o altfel de relaţie cu ea, refuza cu încăpăţânare s-o accepte măcar în postura de cumnată.

Poate că dragostea o făcea iraţională, sau poate că acesta era modul în care ea vedea lucrurile, dar credea că fusese în compania lui Ryden de destule ori ca să-şi dea seama că nu e aşa cum crede el c-ar fi.

Nu ştia nici ea cum reuşi să zâmbească şi să stea de vorbă în timpul mesei, dar când masa luă sfârşit, îşi dădu seama că-i va fi imposibil să facă acelaşi lucru şi în salon.

Dar, înainte să apuce să spună ce avea de gând, doamna Kilbane spuse că ea şi soţul ei intenţionează să

urmărească un serial de televiziune care s-ar putea să fie plictisitor pentru ei, aşa că se vor retrage în camera lor.

Oh, Doamne! oftă Willow. Cunoscând deja bunătatea gazdei ei, tânăra îşi dădu seama că aceasta credea că le face un bine, lăsându-i singuri.

Străduindu-se să-şi ascundă jena, spuse că speră că serialul se va dovedi plăcut şi zâmbi. Rămasă singură cu Ryden, sigură că şi el era conştient de mişcarea mamei lui, aşteptă până când uşa se închise în urma lor şi se ridică şi ea. Fără să-i spună un cuvânt, se îndreptă spre uşa salonului. Chiar dacă mergea ceva mai bine, i se păru că durează o veşnicie până când ajunse la uşă şi puse mâna pe clanţă. Trecu pe lângă el şi se îndreptă spre scări, dar descoperi că venise după ea.

- Fratele meu n-a ajuns la cină, spuse el încet, dar tonul lui blând fu un indiciu pentru ea că abia aşteaptă s-o enerveze.

- Am văzut, răspunse ea liniştită, refuzând să muşte momeala.

- Ceea ce înseamnă, lungi el cuvintele, privirea lui arătându-i că era deranjat de calmul ei, că s-ar putea să ai dreptate.

- Să am dreptate? întrebă ea la fel de calm.

Răspunsul ei păru să-l irite, dar zâmbi plăcut, explicându-i răbdător:

- S-ar putea să aibă o întâlnire în altă parte.

Tânăra ştia exact unde este Noel şi cu cine are întâlnire, aşa că zâmbi:

- în acest caz, îi urez mult succes.

Zâmbetul ei era larg, arătându-i dinţii perfecţi.

Lui Ryden nu-i plăcu zâmbetul, după cum nu-i plăcea nici faptul că refuza să se lase provocată- era vizibil din încordarea gurii lui. Simţi într-un fel că era rândul ei să întâlnească un lucru neplăcut în clipa în care, încercând să treacă pe lângă el, braţul lui o opri.

Obligată să se oprească, ridică privirea spre ochii lui cenuşii şi reci. Dacă Ryden căuta o anumită reacţie, o găsi, când îi spuse cu aroganţă:

- Se pare că, din moment ce nu ţi-a ieşit planul să pui mâna pe un director asociat, ai reuşit să-ţi distrugi şi orice şansă de a-l prinde pe directorul de marketing, o ironiză el, refuzând s-o elibereze chiar dacă ea încerca să se smucească.

Willow se străduia să rămână calmă, dar nu reuşi.

- în acest caz, se răsti ea, bucuroasă să simtă din nou ură pentru el, ar fi mai bine să mă duc acasă.

După aceste cuvinte, orice faţadă îşi compusese Ryden de persoană calmă, căzu. Era în culmea furiei în clipa în care o împinse brusc, aplecându-se şi şuierând ameninţător:

- Nu pleci nicăieri până nu spun eu!

Se întoarse apoi pe călcâie şi plecă.

***

Trează în patul ei, cu ceilalţi dormind profund şi casa liniştită, Willow îşi dădu seama că Ryden n-avea de unde să fie atât de sigur că a pierdut orice şansă cu Noel. Pentru că genunchiul îşi revenea foarte repede- văzuse şi el asta- de ce, dacă nu pentru că voia să o

ţină sub observaţie, insistase să rămână la Broadhurst?

Disperată şi plină de resentimente faţă de el, tânăra îşi dădu seama că, din moment ce această dragoste nu-i adusese decât durere, n-avea nici un motiv să mai rămână aici. Mai mult, simţea că trebuie se plece cât mai repede.

Răspunsul la întrebarea cum ar trebui să facă acest lucru veni o jumătate de oră mai târziu, când auzi zgomotul unui motor. E Noel, îşi spuse ea. In timp ce bărbatul intră în casă şi începu să urce scările, avea deja un plan.

Conştientă că amândoi fraţii vor pleca spre Londra devreme, Willow se îmbrăcă şi ascultă la uşă zgomotul de paşi a doua zi dimineaţă.

Il auzi pe Ryden trecând, dar nu pe el îl aştepta. Zece minute mai târziu, auzi un alt doilea set de paşi. Până când ajunse la uşă, Noel aproape coborâse scările.

- Noel! strigă ea cât putu de încet, în timp ce porni spre el.

Rugăciunile ei fură ascultate şi bărbatul se întoarse, întâlnind-o în capătul scărilor. Bărbatul presupuse greşit care era motivul chemării lui şi începu să se scuze:

- Am încercat să te prind sigură duminică seara, dar Ry nu m-a lăsat. Dar nu erau prea multe de spus despre ce am vorbit în birou. Ryden nu vrea să ştie nimic despre părţile bune ale lui Gypsy, spuse el cu tristeţe şi nu vrea să mă creadă că s-a pripit. Nu voiam atunci o discuţie amănunţită, pentru c-aş fi fost nevoit să-l mint şi nu-mi place, aşa că m-am cam împotmolit.

- Nu de aceea voiam să te văd, spuse Willow repede.

Cererea pe care voia să i-o facă era pe vârful limbii, când fu
deodată izbită de aerul lui dezolat. Lăsă pe mai târziu cererea ei şi-l întrebă cu blândeţe:

- Cum stau lucrurile între tine şi Gypsy?

- Nu mă întreba, oftă el. Nu pot sta mai rău, chiar dacă părea destul de bucuroasă să mă vadă. Am ieşit la cină şi... se întrerupse el pentru a-şi căuta cuvintele, apoi zâmbi uşor. Dacă mă pornesc, o să stăm aici toată ziua.

Abia când o privi, îşi dădu şi el seama că era ceva în neregulă. Uită pentru un moment de probleme lui şi întrebă:

- Voiai să-mi spui să încetăm să pretindem că eşti Gypsy?

- Da, şi asta, dădu ea din cap. Dar acum am nevoie mai degrabă de cineva care să mă ducă la Stanton Verney. Ryden a refuzat.

Că tocmai îl rugase s-o ducă acasă păru să treacă pe lângă urechile lui.

- Oh, Doamne, exclamă el, trebuie să continuăm să ne prefacem, dacă se poartă tot aşa de rău. E de partea mea, nu-i aşa? întrebă el îngrijorat. O să strice totul între mine şi Gypsy, ştiu foarte bine c-o va face.

- Sunt sigură că exagerezi, şopti ea, fără să fie sigură de ce spunea.

Noel clătină din cap, cu o expresie de om înfrânt. Dar când ridică privirea şi văzu tristeţea din ochii ei, o întrebă:

- Vrei să mergi acasă pentru că toată această poveste te face nefericită?

-Vrei să mă duci? spuse ea repede, nedorind ca el să-şi dea seama care ar putea fi motivul nefericirii ei.

în acea clipă, descoperi că Noel putea fi foarte atent. Păru să treacă repede în revistă activităţile pe care le avea programate:

- Am câteva întâlniri programate de ieri pentru această dimineaţă, dar mă pot întoarce să te iau pe la ora două. E bine?

Willow respiră uşurată şi zâmbi:

- O să fiu gata, spuse ea.

- Ştii ce, zâmbi şi Noel, eşti un înger. Nu numai pentru că mi-ai păstrat secretul. Of, de ce nu m-am îndrăgostit de tine? întrebă el, aplecându-se şi sărutând-o pe obraz.

O voce aspră, îngheţată, răsună de la capătul scărilor:

- Presupun că ai de gând să ajungi azi la birou, sau mă înşel? spuse Ryden, întrerupând cu duritate momentul de tandreţe.

Willow privi spre capătul scărilor la timp să-i vadă privirea îngheţată, apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi din casă. Ştiu în acea clipă că hotărârea ei de a pleca era cea mai bună. Pentru că, lăsând deoparte sentimentele ei sau orice o privea, după modul în care Ryden i se adresase fratelui lui, era clar că prezenţa ei la Broadhurst nu făcea decât să adâncească ruptura dintre cei doi fraţi.

Petrecu o perioadă neliniştită, până când hotărî să le spună soţilor Kilbane că se întoarce acasă. Părea îngrozitor că, după ce fuseseră nişte gazde atât de primitoare, să spună că vrea să plece.

Reacţia doamnei Kilbane dovedi încă o dată că era o femeie cu o inimă mare şi care vedea mult mai departe decât lăsa să se vadă. Willow spusese doar că genunchiul ei e mult mai bine, că trebuie să se întoarcă acasă şi că Noel o va duce, când ea exclamă:

- Noel, nu Ryden? Ah! oftă apoi încetişor.

Apoi îi povesti că soţul ei are ascuns undeva un trabuc, despre care crede că nimeni nu ştie şi că, din când în când, se duce să verifice dacă nu l-a lăsat cumva nestins.

- Când m-am dus încetişor în bibliotecă, l-am surprins pe Ryden cu un pahar de scotch şi o privire care mi-a arătat că are o problemă care îl frământă.

- Eu. el. se bâlbâi Willow, fără să ştie ce să spună.

- E în ordine, Willow, o ajută doamna Kilbane să scape din încurcătură. Nu trebuie să-mi explici. Am ghicit că ai avut o discuţie cu Ryden, după ce noi am plecat la televizor.

Tânăra era foarte dezamăgită la gândul că nu poate să spună adevărul unei persoane atât de grijulii.

- Dacă simţi că trebuie să pleci, continuă gazda ei, nu te vom convinge să stai împotriva voinţei tale. Cu toate acestea, abia aştept să te revăd după ce tu şi Ryden vă veţi fi rezolvat ceea ce nu e în regulă între voi, adăugă ea. Acum, să trecem la probleme practice.

„Problemele practice“ se dovediră rezolvate spre ora

două, când gazda ei îi aduse două pungi cu provizii proaspete, pe care insistă să le ia cu ea.

In timp ce-l aştepta pe Noel, Willow se gândi dacă mama lui Ryed bănuia ce simte pentru fiul ei. Apoi, când insistă să ia bastonul cu ea şi-o conduse până la maşină, nu mai avu nici o îndoială că, deşi se putea baza pe ea că n-o să spună nimănui, femeia ghicise adevărul. Privirea ei era plină de afecţiune când o îmbrăţişa şi o sărută, urându-i drum bun. Apoi se îndreptă şi o privi înţelegător, şoptindu-i apoi ca şi cum ar fi fost un secret:

- întoarce-te cât poţi de repede, draga mea.

Willow ştiu că nu se va mai întoarce niciodată la Broadhurst Hall şi îşi reţinu cu greu lacrimile, bucuroasă că Noel vorbi tot drumul despre Gypsy.

Când îşi dădu seama că era atât de copleşit încât nu mai ştia pe unde merge, începu să-i dea instrucţiuni pentru a ajunge la casa ei.

Noel zâmbi:

- Chiar dacă nu aveam capul atât de limpede data trecută când am fost pe aici, cred totuşi că mai pot ajunge la tine.

Avea dreptate şi ajunse cu bine la casa ei, unde se dovedi foarte atent, ajutând-o să coboare şi apoi întorcându-se după pungile cu provizii.

- Să fac o ceaşcă de ceai? întrebă el.

- Nu pentru mine, refuză Willow, dar dacă vrei să faci pentru tine.

El clătină din cap.

- Trebuie să mă întorc la serviciu.

- Ti-am întrerupt ziua, se scuză ea.

- Măcar atât puteam să fac, zâmbi Noel. De fapt, Gypsy lucrează în oraş de azi până sâmbătă, recunoscu puţin ruşinat.

- Vă vedeţi în această seară? ghici ea.

- Da, dădu el din cap, apoi păru îngrijorat. Câteodată, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să urmez exemplul lui Ryden şi să fiu calm. Se pare că le face pe femeile lui să vină alergând.

Willow n-avea nici o intenţie să audă ceva despre femeile lui Ryden. Trecuse prin destule emoţii, nu mai avea nevoie şi de gelozie.

- Sunteţi diferiţi, spuse ea. Ce merge pentru el, s-ar putea să nu meargă pentru tine.

- Probabil că ai dreptate, fu el de acord. Oricum, e în mine această dorinţă s-o văd pe Gypsy în fiecare zi. Dar n-o să am această bucurie săptămâna viitoare, oftă el. Plec în Franţa duminică noaptea.

- Domnul Ducret şi-a revenit? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

- E mult mai bine şi e hotărât să-i înfrunte pe toţi cei care vor să-l ţină în pat.

Willow cunoştea sentimentul. Schimbarea subiectului fu scurtă, pentru că, aruncând o privire spre ceas, Noel se îndreptă spre uşă. Zâmbi spre ea şi spuse:

- Tinem legătura!

Tânăra se îndoia de acest lucru. Oricum, în mintea lui nu mai era decât Gypsy. în afara ei şi a serviciului, nu mai credea că mai rămâne loc pentru altceva.

înainte de această aşa-zisă „vacanţă“, avusese o perioadă agitată, în care timpul trecea foarte repede. Acum, încă suferindă, avea impresia că orele se târăsc foarte greu.

La nouă seara, simţindu-se mai afectată de dragostea ei pentru Ryden decât de rana de la picior, se duse la culcare. Dorea să aibă o noapte liniştită şi să mai recupereze din somnul pierdut noaptea trecută, dar o oră mai târziu, nu închisese măcar o dată ochii.

Când telefonul începu să sune, îl lăsă să sune. Nu aştepta telefon de la nimeni şi i se părea inutil să se dea jos din pat doar pentru o greşeală. Dar telefonul continuă să sune şi refuză să fie ignorat, aşa că se ridică greu din pat şi coborî scările.

Telefonul suna în continuare, arătând că oricine era la celălalt capăt al firului, nu era genul care renunţă uşor.

Ca de obicei, în clipa în care ajunse cu greutate lângă telefon, acesta încetă să mai sune. Când ridică receptorul, auzi nemulţumită tonul. Şchiopătă spre bucătărie şi-şi făcu un ceai, deşi nu simţea nevoia, doar ca să scape de plictiseală.

Ziua de miercuri se dovedi însorită şi frumoasă, dar Willow era neimpresionată. Făcu o baie şi se chinui cu greu să coboare din cadă, refuzând să-şi amintească ultima baie făcută şi cum o ridicase Ryden.

Să-l ia naiba! îşi spuse în gând, în clipa în care coborî scările, deja îmbrăcată. Nu mai mergea nici să se enerveze pe el, pentru că, aşa cum gândul la el n-o părăsea niciodată, nici dragostea pentru el nu voia să

cedeze.

De această dată era aproape de telefon când sună. Ridică receptorul şi răspunse cu calm, până când recunoscu vocea lui Ryden. In prima clipă crezu că, pentru că se gândise la el, era de vină doar imaginaţia ei, dar nu era deloc imaginaţie vocea dură care răsună la celălalt capăt al firului.

- Presupun că-ţi imaginezi că m-ai păcălit? se răsti el.

Fără să înţeleagă ceva datorită şocului, rămase tăcută.

- Chiar în clipa în care eu spuneam că nu pleci nicăieri până când nu-ţi dau voie s-o faci, tu planificai totul, o acuză el.

Imediat, Willow îşi reveni din şoc şi înţelese. îi venea să plângă că singurul motiv pentru care îi dăduse telefon fusese să-i reproşeze că i-a nesocotit ordinele. încă o dată, reuşise s-o enerveze.

- Ştiai că sunt aşa de la început, răspunse ea. De ce te mai miri? Şi de unde mi-ai luat numărul, adăugă, ştiind că nu era în cartea de telefon.

- Dacă te interesează, am numărul tău mai de mult, o ironiză el.

Tânăra ar fi vrut să trântească receptorul în furcă, dar el nu terminase de vorbit iar ea, ca o proastă, tot mai voia să-i audă vocea.

- Unde ai fost aseară? întrebă el cu duritate. Ai fost cu fratele meu, răspunse în locul ei, iar vocea lui era plină de acuzaţii şi de ură.

Ura lui fu cea care o făcu să reacţioneze. Era din nou şocată de faptul că el fusese cel care insistase atât de

mult seara trecută. Nu mai putea suporta ura lui.

- Cine spune că am ieşit? întrebă ea răstit, dornică să se răzbune. Sunt clipe în viaţa unei femei când să se dea jos din pat ca să răspundă la telefon, este ultimul lucru la care se gândeşte.

Ghici mai mult decât auzi înjurătura lui, înainte ca receptorul să fie trântit în furcă. Lăsă şi ea încet receptorul jos. Acesta, îşi spuse ea, este un mod de a spune adio pentru totdeauna.

Un suspin îi scăpă de pe buze. Fără să se poată abţine, izbucni în plâns.

Capitolul 9

Până vineri, Willow ajunse să accepte că, orice s-ar întâmpla în anii următori, nici una dintre vacanţele ei nu s-ar putea dovedi la fel de dezastruoasă ca aceasta.

Recunoştea că trecuse prin nişte clipe atât de grele, încât se îndoia că îşi va reveni vreodată. Că Ryden o ura, sau ura acea persoană care credea că e ea- fără să se fi obosit să afle care e adevărul, de unde se vedea cât de puţin îi păsa cu a devărat- era mai mult decât putea suporta.

Dar, pentru că ajunsese deja la capătul disperării, singurul drum nu putea să fie decât spre mai bine. Nu era nimic bun în toată povestea cu Ryden, aşa că n-avea nici un motiv să se mai gândească. Tot ce avea de făcut era să treacă fără probleme peste week-end.

Genunchiul ei era încă sensibil, ceea ce va fi o oarecare piedică, atunci când se va duce la muncă sau va conduce spre.

Maşina ei! îşi aminti brusc. Avusese gândurile atât de ocupate de Ryden, încât nu se mai gândise la maşina ei, care era încă în Londra!

In următoarea jumătate de oră Willow încercă să se convingă că nu are nevoie de maşină şi că era sigură că nu-şi va face probleme dacă n-o să-şi mai vadă maşina niciodată.

La sfârşitul acestei încercări de a trece peste problemă, fu nevoită să recunoască anumite lucruri. Primul era că, deoarece mai avea un pic şi concediul ei lua sfârşit, avea neapărată nevoie de maşină. Stanton Verney avea un autobuz, dar era pe cale să fie

desfiinţat, aşa că maşina era esenţială. Orice ar fi încercat să facă, rezultatul era acelaşi: trebuia să ia legătura cu Ryden.

La prânz, tot nu făcuse nici o încercare să-l contacteze. Işi spuseseră adio şi nu mai dorea alte răni şi alte suferinţe, mai ales că nici nu începuse să se vindece. Işi aminti cum îi spusese că va plăti pe cineva să-i aducă maşina şi, chiar dacă ştia că e o prostie, se duse la fereastră să vadă dacă nu cumva maşina ei se materializase din senin.

Cred că o iau razna, îşi spuse în cele din urmă, apoi îi veni ideea salvatoare, la care nu se gândise, poate pentru că prezenţa lui Ryden în gândurile ei îi diminuase inteligenţa.

Curând, află numărul de telefon al firmei Kilbane Electronics.

- Pot să-i vorbesc domnului Noel Kilbane? întrebă ea în clipa în care i se răspunse.

Aşteptă la telefon, temându-se ca nu cumva din greşeală să fie chemat la telefon celălalt frate.

Palmele începuseră deja să-i transpire şi se gândea să pună receptorul jos, când descoperi că legătura fusese făcută corect. Dar norocul ei luă sfârşit aici, pentru că secretara lui Noel o anunţă că acesta nu este la birou în această după- amiază.

- Dar puteţi să-i lăsaţi un mesaj, dacă doriţi, propuse femeia. Dacă şedinţa se termină mai devreme, se mai poate întoarce la birou în această seară.

- O să-l sun acasă, spuse Willow repede, ştiind foarte bine unde putea fi Noel.

în următoarele ore stătu în cumpănă. Ryden se va

întoarce astăzi acasă şi, deoarece maşina ei era încă la Londra, era prea puţin credibil că-şi va aminti de promisiunea pe care i-o făcuse, că se va ocupa de maşina ei. La ora opt, luni dimineaţa, trebuia să fie la serviciu!

Puţin după şapte şi jumătate, Willow sună din nou la informaţii. Sperând că Noel îşi va face timp să treacă pe la apartament înainte de întâlnirea cu Gypsy, formă un nou număr de telefon.

Spre uşurarea ei, telefonul nu sună foarte mult înainte ca receptorul să fie ridicat, dar se pierdu toată în clipa în care, în locul vocii lui Noel, răsună o voce pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

- Kilbane, repetă Ryden, vocea lui asprindu-se de această dată, ca şi cum nu i-ar suporta pe cei care dau telefon şi uită de ce au făcut-o.

- Sunt Willow, se bâlbâi ea, întrebându-se ce pornire o împiedicase să pună receptorul jos în clipa în care îi recunoscuse vocea. Voiam să-i vorbesc lui Noel, fu nevoită să spună, deoarece de la celălat capăt al firului nu se auzea nici un sunet.

- Eşti nerăbdătoare să-i auzi vocea? mormăi el cu sarcasm. A plecat mai devreme de la o întâlnire ca să vină să te vadă.

- Cred. cred că e încă prins în trafic, răspunse ea. De fapt, tot uit să-l întreb pe Noel de maşina mea.

- Vrei să spui că mai aveţi şi timp de stat de vorbă când vă vedeţi?

- La revedere, Ryden, spuse Willow, fără să-şi dea seama care dintre ei pusese primul receptorul în furcă,

deşi bănui că fusese el, care se pricepea atât de bine la asta.

Fără să se fi gândit ce altă soluţie rămânea, se duse la culcare tot întrebându-se cum va reuşi să ajungă luni dimineaţa la serviciu.

Incă nu reuşise să ajungă la o soluţie a doua zi dimineaţa, când auzi zgomotul unei maşini care se oprise în faţa casei. Când răspunse la bătaia în uşă, avu cea mai mare surpriză a vieţii ei.

Nu numai că maşina ei era parcată în faţa casei, dar în spatele ei era maşina lui Ryden şi acesta, în picioare lângă ea, o privea lung.

Noel fusese cel care bătuse la uşă şi se aplecă spre ea sărutând-o pe obraz şi spunându-i afectuos:

- Bună, iubito!

Din comportamentul lui, înţelese că era încă foarte important pentru el să se prefacă a fi iubita lui, Gypsy.

- Intraţi, amândoi, îi invită ea, străduidu-se să-şi ascundă tulburarea.

In timp ce făcea acest lucru, îşi dădu seama că Noel venise la volanul maşinii ei, iar Ryden venise doar ca să-l ia înapoi pe fratele lui.

Fără nici un comentariu, Ryden trecu pe lângă ea şi intră în sufragerie. Willow, incapabilă să mai gândească, îi invită să stea jos.

- Aţi dori o cafea, după drumul atât de lung? propuse ea, dornică să se ascundă o vreme în bucătărie unde, dacă are noroc, să-şi poată reveni.

- O s-o fac eu, se oferi Noel, spre disperarea ei. Trebuie să ai grijă de piciorul tău, zâmbi el, părând

foarte familiar cu casa ei, spre supărarea vizibilă a lui Ryden, care se încruntă. Du-te şi stai jos, zâmbi el. Nu va dura foarte mult.

Pentru că n-avea ce să facă, Willow se aşeză, ştiind că Ryden nu era prea fericit să fie nevoit să rămână în compania ei.

- Cum mai e piciorul? întrebă el, după o perioadă de tăcere care păru un secol. Sper că nu te dezamăgeşte, făcându-şi simţită prezenţa în momente delicate?

De ce este dragostea atât e plină de contradicţii? se întrebă tânăra. Păruse o agonie timpul care trecuse de ultima oară când îl văzuse, iar acum el, cu o singură remarcă aducându-i aminte de momentele de intimitate din apartamentul lui, o făcea să simtă pornirea să-i dea cu ceva în cap.

- Mă descurc, răspunse ea cu răceală şi nu mai spuse nimic, pentru că tocmai atunci Noel apăru în prag.

- Ce s-a întâmplat cu frigiderul? întrebă el.

- N-am frigider, răspunse ea fără să se gândească prea mult.

Prinse mişcarea lui de surpriză la vederea faptului că Noel, un vizitator atât de frecvent, care, din cauza piciorului probabil că-i preparase des băuturi calde, nu observase că n-avea frigider.

- Dacă vrei să găseşti laptele, e pe al doilea raft deasupra chiuvetei, acolo unde e întotdeauna, zâmbi ea, apoi se întoarse spre Ryden. Nu te-ai dus la Broadhurst aseară?

- Nu, s-au făcut deja două săptămâni la rând,

răspunse el, aparent dornic să-i aducă aminte de timpul pe care-l petrecuse în apartamentul lui.

- Trebuie să ai grijă să nu devină un obicei, murmură ea, apoi se întoarse să-i zâmbească lui Noel, care tocmai intra cu tava cu cafea.

Se străduí să nu privească spre Ryden în clipa în care Noel o întrebă dacă vrea zahăr. Spre deosebire de fratele lui, Ryde ştia că nu obişnuieşte să pună zahăr nici în ceai, nici în cafea.

- Am grijă încă de siluetă, încercă ea să găsească o scăpare. La ce oră ai zborul mâine? se întoarse ea spre Noel, încercând să schimbe subiectul şi aducându-şi aminte că urma să plece la Paris.

Se relaxă în clipa în care Noel, cu regretul că n-o s-o vadă o întreagă săptămână, îi dădu toate detaliile zborului de mâine şi încheie cu un promiţător:

- Dar ştiu numărul tău de telefon.

Willow zâmbi, încercând să nu se gândească la celălalt frate, care avea şi el numărul ei de telefon. Apoi Noel, ca şi cum ar fi dorit să recupereze cele două scăpări pe care le avusese, se ridică în picioare şi spuse foarte firesc:

- Nu cred că ai nevoie de maşină zilele astea. Vrei s-o duc eu în garaj?

- Ştii unde e, zâmbi ea.

Până atunci, părea că se descurcase cât de cât, dar de la plecarea lui Noel îi era imposibil să mai găsească un subiect de conversaţie.

- îţi mulţumesc că ai aranjat ca Noel să-mi aducă maşina, fu singura ei replică, nedescurajată de privirea lui ostilă. E foarte important să o am luni, continuă ea

după o altă pauză, dorindu-şi ca Noel să se întoarcă mai repede. N-aş putea să ajung luni la serviciu fără maşină şi.

- Doamne Dumnezeule! exclamă el, făcând-o să tresară. Nu eşti în stare să te duci la serviciu, nici măcar nu poţi să mergi fără baston, continuă el, pe acelaşi ton agresiv care o irita. Cum naiba crezi că vei fi în stare să conduci, ca să nu mai vorbesc de statul în picioare la nu ştiu ce târg.

- N-o să stau în picioare la nici un târg, răspunse ea enervată, supărată că responsabilitatea lui pentru rolul pe care-l jucase în accidentul ei îi permitea să-i spună ce să facă.

- Nu? întrebă el neîncrezător. Spune-mi mai multe. Ai găsit cumva vreo slujbă mai uşoară, ceva care te ia de pe picioare, cumva?

Of, Doamne! Câteodată îi venea să-i dea palme.

- O să fac muncă de birou, răspunse ea cu răceală.

- Da, cum să nu, o ironiză el. De unde ştii tu ce înseamnă munca de birou?

- Ştiu foarte bine.

- N-o să rezişti nici măcar o zi, fu părerea lui. Cine, care nu e în toate minţile, te pune să faci asta?

- Dacă vrei să ştii, firma se numeşte Laffard Fine Porcelain, răspunse ea ridicând bărbia cu mândrie.

Nu avu timp să mai spună nimic, pentru că Noel tocmai se întorsese. Ryden se ridică imediat, gata de plecare, iar Willow se gândi imediat dacă nu spusese ceva care să-l dea de gol pe Noel. Era clar că Ryden credea că e vorba despre o slujbă temporară, pe care

urma s-o înceapă de luni, iar Gypsy putea foarte bine să-şi ia o slujbă temporară până îşi revine destul de mult ca să-şi reia vechiul serviciu. După o clipă de gândire, ajunse la concluzia că n-a făcut nici o greşeală.

- Ne vedem mai târziu, spuse Noel pentru urechile fratelui lui, sărutând-o pe obraz.

- Abia aştept, zâmbi ea.

Să închid uşa după voi amândoi, continuă în gând.

Era din nou îndrăgostită de Ryden, înainte ca zgomotul maşinii lui să se piardă.

***

Duminică, Willow intră în garaj să-şi pornească maşina. Două minute mai târziu, şchiopătă înapoi în casă. Era enervant să constate că Ryden avusese dreptate, dar ştiuse din clipa în care pusese piciorul pe pedală şi durerea îi străbătuse piciorul, că nu se va duce nicăieri cu maşina mâine. de fapt, că va mai dura o vreme până când va putea urca din nou în maşină.

Spre seară, îi dădu telefon şefului ei acasă. Bucuria din vocea lui îi arătă că nu fusese prea mulţumit de persoana adusă ca înlocuitor.

- Data viitoare când pleci în concediu, Willow, te rog să-mi dai adresa unde te duci.

- Sunt sigură că Angela a făcut tot ce-a putut, răspunse ea, abia îndrăznind să-i spună de ce îl sunase.

- Dacă era ce putea mai bine, glumi el, vesel că secretara lui preferată se va întoarce la serviciu a doua zi, atunci chiar nu ştiu cum e când e rău. Eram pe punctul să dau anunţ la radio să te caute. Ai avut un concediu plăcut? se gândi el să întrebe.

- De fapt, începu Willow.

Câteva minute mai târziu, puse receptorul în furcă, bucuroasă că se va întoarce la serviciu.

Groaza domnului Beckwith că va fi nevoit s-o mai suporte pe îngrozitoarea Angela încă o oră măcar, era amuzantă. Era gata să facă orice, numai să evite această soartă.

- O să vin personal să te iau de acasă, propusese el.

Respectând cuvântul dat, Samuel Beckwith fu la uşa ei la
opt şi jumătate a doua zi şi se învârti atât prin jurul ei, încât o făcu să râdă. Era bine să fie la serviciu dar, imediat ce îşi intră în ritm, descoperi că nu putea să ţină departe gândurile despre Ryden.

Marţi fu bucuroasă să descopere că euforia şefuluila vederea ei începuse să se mai calmeze- sau cel puţin aşa credea.

Avea tot această idee când, spre mijlocul zilei, se întinse după baston şi-i spuse că trebuie să ia nişte acte de la departamentul de vânzări şi că oricum are nevoie de mişcare.

- Mă duc eu, spusese el repede, adăugând că trebuie să stea de vorbă cu cineva de la acel departament. Oricum, am şi eu nevoie de mişcare, poate chiar mai mult decât tine.

Nu stătu nici măcar s-o întrebe ce acte erau cele necesare şi dispăru.

Ceva mai târziu, când Willow se gândea c-ar fi durat mult mai puţin dacă s-ar fi dus singură, chiar cu ajutorul bastonului, domnul Beckwith intră în birou.

- îmi pare rău că a durat atât de mult, se scuză el,

părând foarte mulţumit de el şi punând pe birou actele. John nu era acolo. apoi a sunat telefonul lui şi mi-am încercat şi eu mâna în relaţiile cu clienţii, explică el vag, făcând un semn din mână.

Pentru că ştia că, dacă ar fi fost o veste deosebită, n-ar fi putut s-o ţină pentru el, Willow îşi imagină că se amuzase cu obiceiul lui, de a se preface că este un director de departament, când era proprietarul întregii firme.

Nu numai marţi simţi că este privită apreciativ, pentru că era deja vineri când prinse o altă privire lungă în direcţia ei. Se gândi chiar că, dacă va continua cu aceste dovezi de apreciere, o să-i ceară o mărire de salariu.

între timp, analizase toate gesturile şi toate cuvintele pe care le schimbase vreodată cu Ryden, dar nu reuşise decât să devină mai confuză. îşi amintise clipele în care nu fusese agresiv cu ea şi mai ales la clipele în care o sărutase şi o mângâiase. Nu mai ştia care este adevărul.

Sâmbătă dimineaţa, se trezi cu gândul că azi nu se va mai gândi la Ryden. Făcu apoi o baie şi se simţi mai bine. Fu chiar încântată când, desfăcându-şi bandajul, descoperi că genunchiul era mai mult mai bine şi-i permitea să poarte din nou pantaloni. Putea să meargă mult mai bine şi nu mai avea nevoie să folosească bastonul. Chiar şi aşa, fu foarte grijulie când coborî scările.

La micul dejun, îşi spuse că de mâine va încerca din nou să conducă. Cu oarece noroc, va putea să-i dea un

telefon. Pentru că nu era la fel de agilă ca de obicei, curăţenia obişnuită îi luă mai mult. Dar era încă devreme, aşa că hotărî să încerce să facă şi cumpărături.

Cu coşul de cumpărături în braţe, coborî scările şi tocmai voia să deschidă uşa când ciocănitul cuiva o sperie atât de tare, încât era pe punctul să cadă pe spate. Şi nu era singura surpriză, pentru că în clipa în care deschise uşa, în pragul ei stătea singurul bărbat din lume la care nu se aştepta.

- Ai fost foarte rapidă, spuse Ryden, privind-o cu atenţie, agresivitatea lui obişnuită remarcându-se prin absenţă.

- Eu. tocmai ieşeam, spuse Willow, păstrându-şi calmul suficient de mult ca să-şi dea seama că replica lui se datora promptitudinii cu care răspunsese la uşă.

- Cum mai e genunchiul? întrebă el, fără să se mişte un pas.

- Mai bine, îi spuse ea, întrebându-se care era motivul pentru care venise. Mult, mult mai bine, continuă ea. Tocmai voiam să ies la cumpărături, continuă ea, temându-se de hotărârea care se citea în ochii lui.

- Stanton Verney e un sat destul de drăguţ, remarcă el, fără să ia în considerare afirmaţia ei că e prea ocupată pentru o pălăvrăgeală.

Pălăvrăgeală? Când mai spusese Ryden ceva care nu avea nici o importanţă? Brusc, dându-şi seama că nu era o vizită oarecare, inima ei începu să bată mai

repede. Noel i-a spus, se gândi ea. Ryden ştie! A venit să-şi ceară scuze!

- E un sat fermecător, murmură ea.

Ştia fără să-i spună că momentul scuzelor nu va fi unul foarte uşor pentru el, dar dacă la un moment dat ar fi savurat clipa, acum că acea clipă sosise, pentru că-l iubea, nu se putea opri să nu-şi dorească să-l ajute.

- Dar n-ai trecut pe aici doar ca să vorbeşti despre frumuseţea satului, sau să mă întrebi cum stau cu sănătatea, nu-i aşa, Ryden? întrebă tânăra cu blândeţe.

Pentru câteva momente, inima ei bătu cu putere, în timp ce el o privea, ca şi cum n-ar fi fost uluit doar de figura ei, ci şi de blândeţea cu care vorbise.

Apoi, de parcă se trezise dintr-un vis, îşi trecu o mână peste faţă, apoi o puse în buzunar, voit relaxat.

- Mama era foarte îngrijorată cum te-ai descurcat de când ai plecat de la Broadhurst. Am încercat s-o calmez şi s-o asigur că poţi să te descurci singură.

Willow se certă singură, aducându-şi aminte că Noel nu se întorcea din Franţa până săptămâna viitoare, aşa că, pentru că nimic nu se putuse rezolva cu Gypsy, Noel n-avea cum să-i fi spus adevărul.

Ryden continuă:

- Mama ar fi foarte mulţumită dacă ai vrea să mergi cu mine acasă, pentru cafeaua de dimineaţă.

Uimită, Willow se uită la el cu ochi mari.

- Vrei să spui că mă inviţi la tine acasă? întrebă ea.

Această invitaţie o uimise, mai ales că înainte nu fusese

vorba despre responsabilitatea pe care o simţea pentru ea, datorită accidentului.

- Da, răspunse el calm, privind-o în ochi.

Dar Willow îşi reveni repede, dându-şi seama că nu era vorba despre o invitaţie făcută de el, ci de doamna Kilbane, pe care o adusese doar pentru că ţinea foarte mult la mama lui. Iritată, tânăra se gândi că exista şi o legătură cu ea.

- Asta e teribil! exclamă ea, fără să-i pese că privirea lui devenise dură.

Trebui să-i aprecieze calmul cu care răspunse:

- Imi e teamă că nu înţeleg.

- Nu, îmi dau seama că nu prea înţelegi, veni răspunsul ei, de această dată mai încet, pentru că devenise conştientă că toată strada se uita la ei. Ştii foarte bine că ai mutat cerul şi pământul să mă ţii departe de Noel. Dar acum, pentru că este în Franţa, te-ai gândit că e în siguranţă şi de ce n-ai linişti-o pe mama ta. Pentru tine n-ar însemna decât să zâmbeşti şi să te străduieşti să înduri, doar de data asta.

- Ştii, Willow, spuse el cu voce blândă, câteodată eşti cam repezită.

- Abia acum ai descoperit? se răsti ea.

Lucru ciudat, la această replică el zâmbi.

- Descopăr din ce în ce mai multe despre tine.

Abia reuşi să-şi reţină replica tăioasă, că are multe de descoperit despre ea. Cu toate acestea, Ryden nu aşteptă prea mult să continue s-o atace:

- Nu mi se pare c-aş fi prea norocos în încercarea de a vă ţine departe unul de celălalt, nu-i aşa? Chiar dacă Noel e dincolo de ocean, nu mă îndoiesc de faptul că

firele de telefon trebuie să fi fost fierbinţi toată săptămâna asta.

- Nu e firesc să dea telefon în fiecare zi? întrebă ea supărată, nemulţumită că trebuia să mintă, dar deja mersese prea departe ca să mai poată da înapoi. Ştiu cât de nemulţumitor era răspunsul ei pentru Ryden, care privi spre ea, apoi spre proprii pantofi. Brusc, privirea lui se fixă pe ochii ei. Era clar din expresia lui că nu-i va plăcea deloc un răspuns pozitiv la întrebarea pe care i-o puse:

- Bănuiesc bine? Ţi-a dat şi ţie telefon aseară din Franţa?

Replica aceasta o irită. Fără să-i mai pese ce minciuni
spune, zâmbi ironic:

- Nu trebuie să-mi dea telefon, pentru că am numărul din Paris. îl sun eu.

Din expresia lui înţelese că urmează un răspuns la fel de dur.

- Trebuie să-mi fac acum cumpărăturile, spuse ea repede, ca să nu-i dea timp să reacţioneze. Vrei să-i transmiţi doamnnei Kilbane regretele mele, că nu pot să-i onorez invitaţia şi să-i spui că genunchiul meu e aproape vindecat?

îi veni o idee şi se întoarse în holul de la intrare, de unde ieşi cu bastonul, pe care i-l întinse.

- Mama ta îşi va da seama că mi-am revenit, dacă îi duci asta.

Willow avea nervii întinşi la maximum, dar bărbatul nu făcea nici o mişcare să se îndrepte spre maşina lui. încă uimită să-l vadă atât de aproape, nu reuşi să-şi

păstreze ţinuta mândră prea multă vreme. Nedorind să-i arate cât era de copleşită de prezenţa lui, hotărî să plece. Având coşul de cumpărături în mână, aproape se lovi de el, în graba de a ieşi din casă. Cu o mână care tremura încă, trase după ea uşa de la intrare.

Bucuria se amestecă într-un fel cu tristeţea când Ryden luă bastonul şi-l aruncă pe scaunul din spate al maşinii. îşi dădu seama că acceptase că nu va merge cu el la Broahurst.

Singurul motiv pentru care se întorcea acum spre ea, era să-şi ia rămas-bun de la ea. Rămase din nou uluită când el îi luă coşul cu blândeţe din mână şi-i spuse foarte calm:

- Te duc până la magazine.

Voia să protesteze că poate să se ducă şi singură, dar abia deschisese gura când uşa vecinei ei se deschise, iar singurele cuvinte care ieşiră din gura ei, în timp ce el îi prinsese cu fermitate braţul, fură:

- Bună dimineaţa, doamnă Mason.

Nu putea înţelege de ce Ryden se deranja s-o conducă la magazin. Pentru că lăsase cheile în contact, era uşor de înţeles că voia să facă o vizită scurtă- sperând ca invitaţia mamei lui să fie refuzată repede.

Uimirea ei crescu şi mai mult când văzu că depăşiră magazinele şi se încadrară pe drumul care ducea spre Comberford. Depăşi în acea clipă sentimentul de confuzie şi se revoltă împotriva lui.

Ştia că e inutil să-i spună să se oprească, dar nu voia nici să accepte să fie răpită fără măcar un protest.

- Doar o ceaşcă de cafea, se răsti ea, apoi mă aduci înapoi.

- Ce fată cuminte, murmură el, fără să se enerveze.

- Ce vrea să însemne asta? Dacă îţi imaginezi că, pentru că nu pot face nimic în această privinţă, am acceptat să.

- Poate că nu-ţi convine, o întrerupse el, dar ştiu destule despre tine ca să fiu sigur că, din clipa în care vei ajunge la Broadhurst, nu vei face nimic să-i superi pe părinţii mei şi îţi vei ascunde enervarea.

Cu altă ocazie, tânăra ar fi fost încântată să audă sugestia de compliment din cuvintele lui. Dar acum, datorită nevoii de autoapărare, replică iritată:

- Crezi că ştii ceva despre mine?

- După cum spuneam, zâmbi Ryden, descopăr din ce în ce mai multe despre tine. Cum a fost la slujbă, săptămâna trecută? întrebă el după o pauză.

Forţată să se gândească la altceva, tânăra îşi aduse aminte că spusese că nu va rezista nici o zi.

- Contrar părerii tale care nu-mi face prea multă cinste, îi spuse ea cu dulceaţă, domnul Beckwith, care se întâmplă să fie proprietarul de la Laffard Fine Porcelain, a fost atât de mulţumit de munca mea, încât m-a rugat să mai rămân o săptămână.

Părea că vorbeşte pentru surzi, pentru că el ridică din umeri.

- Poate că e mulţumit cu orice fel de muncitori. îţi plac slujbele temporare? întrebă el, când intrară pe drumul spre Broadhurst Hall.

- Prefer slujba mea obişnuită, răspunse ea, atentă să

nu se dea de gol.

Ryden opri maşina şi, după ce-i aruncă o privire lungă, coborî şi ocoli maşina s-o ajute să coboare.

Willow încercă să scape de strânsoarea lui puternică, în timp ce-o conducea spre casă. Părea că o escortează, de parcă ar fi crezut că va fugi înainte s-o vadă pe mama lui, iar tinerei îi fu imposibil să scape. Bărbatul era hotărât că n-o va lăsa în nici un fel să scape.

Conştientă că nu putea şti niciodată ce putea face atingerea lui pentru ea, Willow acceptă că nu poate scăpa de lângă el, aşa că, în timp ce era condusă spre salon, încercă să se concentreze asupra figurii pe care voia să i-o prezinte mamei lui.

Ryden încă o ţinea strâns când ajunse în faţa uşii salonului, oprindu-se doar cât să apese pe clanţă şi să împingă uşa. Willow fu şi ea împinsă înăuntru. Brusc, tânăra se simţi cuprinsă de ameţeală. Pentru că era cineva în salon, dar această persoană nu era doamna Kilbane!

- N-am înţeles de ce voiai să te aştept aici, începu Noel, întorcându-se spre uşă, apoi încremeni, cu ochii la ei.

- Credeam că eşti în Franţa! exclamă Willow, simţindu-se deodată înţepenită în clipa în care Ryden închise uşa după ei, abia acum dându-i drumul la braţ.

Uluită, se uită de la unul la altul, neînţelegând ce se petrecea.

Noel sări şi el în picioare, apoi, cu privirea fixată asupra lui Ryden, îi spuse:

- Vizita la Paris a fost amânată din nou, pentru că domnul Ducret a suferit o revenire a bolii. Am fost în Anglia toată această săptămână, o informă el, în timp ce ea îl privea nedumerită.

- N-ai fost plecat. începu ea să spună, rămasă aproape fără suflare.

Era conştientă de prezenţa lui Ryden în spatele ei. Işi aduse aminte că în urmă cu câteva minute îi spusese lui Ryden că vorbise cu Noel la telefon, în Franţa.

Era rândul ei să se întoarcă spre Ryden. Ar putea oare să uite cea mai neruşinată dintre minciuni. Dar fu de ajuns să-i vadă expresia ca să ştie că nu uitase nimic şi că nu era deloc încântat că fusese minţit.

- Poate vreunul dintre voi, spuse el cu un calm aparent, dar care nu-i păcălea pe nici unul, să-mi spună ce naiba se întâmplă?

Capitolul 10

Nu se auzea decât ticăitul ceasului din salon.

Era clar că descoperise ceva! Ce ştia sau ce ghicise, Willow n-avea de unde să ştie, dar era sigură că nu va fi liniştit până când nu va descoperi adevărul.

- Ei, bine? întrebă din nou Ryden, pentru că nici unul dintre ei nu scosese un cuvânt.

- Nu e vina lui Noel, spuse ea, tensionată şi îngrijorată că Noel tăcea cu încăpăţânare.

Cu curaj, înfruntă sclipirea periculoasă din ochii lui Ryden. Ar fi vrut să-i spună că o mare parte din vină era a lui. Dacă i-ar fi dat voie să spună măcar un cuvânt, când erau în apartamentul lui, toată neînţelegerea asta n-ar mai fi existat. Era totuşi uluită că Noel, dacă nu spunea nimic, putea să dorească să ducă mai departe înşelătoria.

Ryden îşi pierduse răbdarea. Se întoarse spre ea, fără să-şi dea seama că o parte din vină putea să fie a lui.

- Recunoşti aşadar că jumătate din vină este a ta?

- Willow n-are nici o vină, interveni Noel, dar fratelui lui părea să nu-i pese că o apără. Ea. începu el.

- Câte prietene ai în acelaşi timp? îl întrerupse fratele lui furios, fără să aştepte răspuns. Te-a cerut şi pe tine de soţie, aşa cum a făcut cu cealaltă prietenă, Gypsy?

Faptul că Ryden tocmai declarase că ştie că ea şi Gypsy sunt două persoane diferite trecu pe la urechile lui Willow. Ea nu mai gândea, doar simţea. Să audă că

lui Ryden nu-i păsa deloc de ea, să ştie că voia să afle adevărul indiferent dacă va răni pe cineva, o afectase foarte tare.

Dacă ea era oarbă şi surdă, acest lucru nu i se întâmpla lui Noel.

- Ştii că Willow nu e Gypsy? se bâlbâi el, fără să-i vină să creadă.

- Desigur că ştiu, răspunse Ryden, de parcă Noel ar fi spus o idioţenie. Ştiu de câteva zile.

- Ai aşteptat până astăzi fără să spui nimic? exclamă Noel, uimit. Nu seamănă deloc cu tine! Credeam c-ai să vii direct la mine, chiar în clipa când o să afli.

- Să mai aud alte minciuni? îl certă fratele lui. Voiam să fiţi amândoi de faţă, iar azi am avut prima ocazie.

Şocată, Willow simţea cum începe să-şi revină.

- Ne-ai întins o cursă, exclamă ea.

- Eu v-am întins vouă o cursă? strigă el, supărat. Dar ce credeţi că mi-aţi făcut voi mie?

- M-ai făcut să cred că Noel e la Paris, se răsti Willow, enervată şi ea. Doamna Kilbane nu m-a invitat la cafea, nu-i aşa? Erai hotărât să mă aduci aici, într-un fel sau altul. Dacă era nevoie, să mă duci pe sus la maşină- erai gata să faci orice, nu-i aşa? strigă ea, amintindu-şi că lăsase cheile în contact.

- Dacă era nevoie, da, recunoscu el, fără să încerce să nege. N-aveam de gând să vă mai dau ocazia să mai complotaţi sau să mai puneţi la punct vreo manevră.

Cuvintele lui o răniră din nou. Chiar dacă aflase că nu era femeia aceea, tot nu avea o părere mai bună despre ea. Era clar că n-o credea mai bună ca Gypsy,

iar aceasta era moartea ultimei ei speranţe că putea s-o iubească vreodată.

El îi privi din nou cu atenţie, apoi spuse pe un ton ameninţător:

- Iar acum, vreau adevărul. Vrea să ştiu de ce m-aţi păcălit şi de ce aţi simţit nevoia să minţiţi? Vreau să ştiu exact ce se întâmplă între voi doi, adăugă el, privind-o cu atenţie pe Willow.

Tânăra crezuse că ştie totul despre durerea pe care ţi-o provoacă o dragoste nepotrivită, dar descoperi să se înşelase. Chiar dacă ştia cine este cu adevărat, părea s-o urască în continuare şi s-o suspecteze că are o relaţie cu fratele lui. Durerea pe care o simţea era aproape imposibil de suportat.

Dacă ar fi fost mai sigură pe picioare, Willow ar fi fugit din cameră şi l-ar fi lăsat pe Noel singur să explice. Dar era încă de faţă când Ryden, deşi înfuriat că nu-i spuneau adevărul, dovedi că încă o credea o fiinţă nedemnă.

- Vreau să ştiu care este rolul lui Gypsy în această poveste şi dacă ea este cea cu care fratele meu vrea să se căsătorească. Sau dacă îşi închipuie c-o să stau calm şi c-o să-l las să se căsătorească acum, adăugă el ameninţător.

Că Ryden Kilbane nu ezita să-şi facă publică ura pentru ea, era devastator pentru Willow. Lacrimile începeau să-i umple ochii şi nu putea să îndure această ultimă lovitură.

Uitând că abia ieri abandonase bastonul, se grăbi spre uşă. Durerea din genunchi era nimic în comparaţie cu durerea care-i sfâşia inima. Lacrimile îi curgea pe

faţă în clipa în care se grăbea spre uşă.Vag era conştientă de nişte strigăte în urma ei şi-şi dori, în clipa în care trânti uşa după ea, să trântească şi uşa sentimentelor care o copleşeau.

Nu era decât o maşină în faţa casei, dar nu-i păsa a cui era. Nu ştia decât că trebuie să pună o distanţă cât mai mare între ea şi Broadhurst.

Fără să ştie de unde avea această informaţie, ştiu instinctiv că Ryden lăsase din nou cheile în contact. Plină de durere, urcă la volan şi puse maşina în mişcare înainte să închidă uşa.

Durerea o cuprinse din nou când îl văzu pe Ryden ieşind în fugă din casă şi strigând ceva în clipa în care trecu pe lângă el. Nu-i păsa decât că-i luase maşina şi că poate o s-o lovească.

După o milă, durerea din genunchi deveni mai acută decât cea din inimă, forţând-o să tragă pe dreapta. Scuturată de suspine, îşi lăsă capul pe volan.

N-avu timp să-şi adune gândurile, sau să se gândească la ce făcuse, când auzi zgomotul unei maşini conduse în mare viteză. Ar fi putut ignora sunetul motorului, dar scrâşnetul unor frâne bruşte îi spuseră că maşina se oprise în apropiere. Portiera maşinii în care stătea fu deschisă cu duritate.

Nu putea să ignore figura lui Ryden care, alb la faţă şi furios, încercând să depăşească o emoţie care-i modifica vocea, spuse:

- Să nu mai îndrăzneşti să-mi faci aşa ceva niciodată. Eşti rănită? Trebuie să fii, pentru că plângi, adăugă el, privind-o cu atenţie.

- Lasă-mă în pace, răspunse ea, nedorind ca nimeni

să ştie că suferă. De ce nu pleci? se răsti la el cu brutalitate, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. O să-ţi dau maşina înapoi când. poţi s-o iei acum, se răzgândi ea. O să mă duc acasă pe jos.

- Nu fi atât de stupidă! explodă Ryden. Nu pleci nicăieri. De fapt, spuse el privind-o cu duritate, nu pleci nicăieri până când nu discutăm ceva.

Din punctul ei de vedere, auzise destule, dar nu era dispusă să accepte înfrângerea.

- Cum? se prefăcu ea surprinsă, nu ţi-a spus Noel totul?

- N-am vrut să ascult nimic, începu el cu iritare, nerăbdarea lui fiind mai clară ca niciodată. Vrei să mă laşi să intru, sau trebuie să-mi fac loc cu această bară lângă care te-ai oprit? întrebă el foarte agresiv.

Nu avusese grijă unde se opreşte şi-şi dădu seama că maşina putea avea câteva zgârieturi. îşi dădu seama că nu poate pleca nicăieri până când el nu spune că poate pleca, aşa că era mai bine să termine repede.

- Acum, spuse el mai calm, după ce se aşezase pe scaunul pasagerului, vrei să-mi povesteşti cu exactitate despre ce este vorba?

Willow ştia foarte bine ce i se cerea, dar ar fi preferat ca bărbatul să fie în continuare agresiv. Pentru că numai la vederea lui cum stă liniştit lângă ea, simţise cum propria agresivitate scade.

Nu dorea să-i spună nimic, dar el părea să aibă toată răbdarea din lume. Părea că e pregătit să stea acolo până la miezul nopţii, sau până când ea hotăra să-i povestească. Willow ridică din umeri.

- Ce mai contează? N-o să mă mărit cu fratele tău,

chiar dacă m-ar cere, ceea ce n-o să se întâmple.

Respiraţia lui fu bruscă, şuierătoare, iar culoarea îi reveni în obraz.

- Contează foarte mult, răspunse el, dar tânăra privi spre afară, străduindu-se să-şi reţină lacrimile.

Ştia foarte bine de ce conta pentru el că nu se va căsători cu fratele lui.

Ceea ce nu înţelegea, era de ce acum, după ce aflase adevărul, bărbatul nu făcea nici o încercare să pornească maşina şi s-o ducă la Stanton Verney.

- Putem să plecăm acum? întrebă ea, fără lacrimi de data asta, dar simţindu-se copleşită şi învinsă.

- Poate că nu m-ai auzit, răspunse el. Nu vom pleca de aici până nu vom vorbi despre anumite lucruri.

Willow îi aruncă o privire nemulţumită.

- Spune ce vrei să spui, declară ea, cu ochii în podea. Dar, ca să ştii, nu mă interesează nici măcar un sigur cuvânt pe care vrei să mi-l spui.

- Sunt momente, Willow Cavendish, când ţi-aş rupe cu plăcere gâtul ăsta frumos.

- N-ai decât să-ţi termini treaba, ridică ea din umeri, fără să-i mai pese. Era sigură că, orice mai avea de adăugat, o va face să se prăbuşească total.

- Vorbeşti de parcă te-aş fi făcut să suferi, observă el încet.

Tânăra tresări speriată. In graba de a părea relaxată, se
dăduse de gol. Mândria o făcu să spună:

- Nu contează. Nu ştiu ce fel de femeie crezi că sunt, dar să aflu că există o persoană care are despre mine o părere atât de proastă, încât n-ar fi de acord să mă căsătoresc cu fratele lui, a fost o lovitură pentru mine.

- Oh, Doamne! exclamă el uimit, de asta te-ai aprins atât de tare?

- Nu, desigur că nu, negă ea cu furie.

Era prea târziu, pentru că dezvăluise deja prea mult. Brusc, nu mai ştiu pe ce lume era, pentru că braţul lui Ryden coborî pe umărul ei, o trase mai aproape şi-i depuse pe obraz un sărut mai uşor ca o pană.

Ii împinse imediat cu violenţă.

- Acum crezi c-ai reuşit să-ţi speli păcatele? se răsti ea, încă agitată, deşi el îşi retrăsese braţul. Vreau să mă duc acasă. Am foarte multe lucruri de făcut azi. Şi.

- Willow Cavendish, spuse el încruntat, întrerupând-o. Am îndurat zile. nu, săptămâni, se corectă singur, fără să ştiu ce mi se întâmplă. Aşa că să nu crezi că, doar pentru că eşti îngrijorată ce poate descoperi o conversaţie între noi, poţi s-o eviţi.

- Nu te înţeleg, murmură ea.

Jumătate din ea era paralizată de frică, îngrozită că-şi dăduse seama că era agitată în groaza ei că va dovedi în vreun fel că nu era vorba despre orice alt bărbat, ci despre el. Cealaltă jumătate nu putea nega că nu e intrigată de ceea ce auzea, mai ales că, crezându-l întotdeauna foarte sigur de el, îi era aproape imposibil să-şi imagineze că vreme de câteva săptămâni nu ştiuse ce se întâmplă.

- Sunt prea multe lucuri pe care nu le înţeleg, mărturisi el. Pentru început, după ce mi-am format o părere despre femeia care îl supărase atât de mult pe fratele meu, să te întâlnesc pe tine a însemnat să descopăr pe cineva care nu se potrivea în nici o privinţă cu această imagine.

- în apartament, am încercat de mai multe ori să-ţi spun, se auzi Willow spunând.

- M-am întrebat cum stau lucrurile spuse el. Dumnezeule, cum ai suportat nemernicia mea, nu pot înţelege nici acum.

Ryden părea mai prietenos şi mai înţelegător decât crezuse că poate că poate fi vreodată. Tânăra reuşi chiar să zâmbească.

- Erau clipe, mărturisi ea, când aş fi vrut să-ţi dau cu ceva în cap, dacă aş fi fost capabilă să fac asta fără să-mi pierd echilibrul.

- Erai atât de curajoasă, iar eu nu făceam decât să te agresez, spuse el încet.

Lui Willow nu-i venea să creadă că Ryden putea fi atât de drăguţ. Ii venea să zâmbească şi să se lase cucerită de drăgălăşenia lui, dar îşi reveni. Dacă va continua să gândească aşa, curând va rămâne fără nici o apărare.

- Asta era? întrebă ea cu veselie, fără să fie impresionată de mirarea de pe figura lui. Acesta era mica discuţie pe care voiai s-o purtăm? Trebuie să iau nişte roşii înainte de a se închide magazinele.

Imediat, el o întrerupse, iar vechea agresivitate luă locul blândeţei.

- Ţi-a spus cineva că, fără îndoială, eşti cea mai frustrantă femeie din lume? întrebă el. O să-ţi dau de veste când conversaţia va lua sfârşit.

Pentru ea, era clar că Ryden voia să aibă acestă discuţie cu orice preţ. Ca să nu-l mai provoace, rămase tăcută.

- După cum spuneam, continuă el după câteva

minute de pauză, te-am întâlnit şi după imaginea mea despre cum trebuia să fii, am tras concluzia firească şi mi-am spus să eşti un actor desăvârşit. Numai când am privit cu atenţie anumite momente au părut să se lege într-un mod clar. Am constatat că logodnica lui Noel, Gypsy, e mult difertă de Willow Cavendish.

Mai hotărâtă ca întotdeauna, ea rămase tăcută. Inima ei bătu mai tare când îşi dădu seama că Ryden era destul de impresionat de ea încât să caute să pună cap la cap fragmente de informatiei. Chiar dacă şi-ar fi dorit ca utimele întâmplări să fi omorât tot ce simţea pentru el, dragostea ei era neclintită. Mai mult chiar, era mai îndrăgostită de el ca niciodată.

- Dar. spuse el, apoi făcu o pauză.

Ea, curioasă, ridică privirea spre el. Ochii lui cenuşii îi capturară privirea, refuzând să o lase să privească în jos.

- Marţi, a fost ziua în care totul a devenit clar.

Ea nu comenta nici acum, sigură că nu vrea să audă că are de spus, dar nu avea unde să se ducă. El o privi cu atenţie, apoi spuse relaxat:

- Marţi am dat telefon la Laffard Fine Porcelain, ridică el din umeri.

Câteva secunde, ea n-avu nici o reacţie, dar la un moment dat revolta o cuprinse.

- Ai dat telefon la firma mea? Adică ai avut tupeu să dai telefon şi să întrebi de mine? Marţea trecută! Acum făcu imediat legătura între ceea ce afla de la el şi reacţia şefului ei. îi venea să se ascundă în pământ la gândul că la serviciu lumea toată ştia despre ea şi Noel.

Spre marea ei umilinţă, descoperi că Ryden nu se

oprise aici.

- Mi s-a prezentat ca Samuel Beckwith, spuse el cu răceală. Mi-am amintit despre el acum câteva minute, când mi-ai spus că e mulţumit de munca ta.

Tânăra se îmbujoră la gândul că făcuse acestă plimbare cu el, iar el ştiuse foarte bine că ea minte, că minţise de la început.

- Cum îndrăzneşti? strigă ea. Cum îndrăzneşti să-mi suni şeful şi să-i ceri informaţii despre mine?

- Patronul tău a fost foarte dornic să ofere informaţii despre tine. Din câte îmi amintesc, eu n-a trebui să întreb nimic.

- De parcă te şi cred! Trebuie să-l fi întrebat ceva.

Işi muşcă buzele, întrebându-se cât de mult rău fusese făcut. Cu coada ochiului, îl văzu străduindu-se să nu râdă.

- Ai dreptate, recunoscu el. Am dat telefon să comand ceva pentru firmă. Se pare că la recepţie avem nevoie de o schimbare. Oricum, bărbatul care mi-a răspuns era foarte plăcut şi competent. După prezentarea materialelor, m-a întrebat de unde ştiu despre această firmă.

Tânăra înţelese cum şeful ei privise cu ochi buni posibilitatea de a lucra cu o firmă mare ca Kibane Electronics.

- I-ai spus că ai auzit de această firmă de la mine? întrebă ea, deşi ştia deja răspunsul.

- I-am spus că o cunosc pe o domnişoara Cavendish, despre care cred că are o slujbă temporară în firma aceasta.

Oh, Doamne, îşi spuse ea, cum o să-mi privesc şeful

în ochi?

- Am fost surprins când am aflat că nu e numai cea mai de preţ secretară, dar şi că fusese în această firmă de la terminarea liceului.

- Da, cred că a fost puţin surprinzător, murmură ea.

- La început nu mi-a fost uşor să cred, pentru că ştiam foarte bine cu ce te ocupi.

- Dar şeful meu te-a convins?

- Oh, da, el a fost cel care m-a făcut să cred. Mi-am dat seama că despre tine era vorba când a început să spună cât de greu i-ar fi fără tine, mâna lui dreaptă. Şi cum, spre groaza lui, l-ai anunţat că ai suferit un accident şi te-ai lovit la picior.

- Da, a avut grijă de mine toată perioada.

Simţise nevoia să spună ceva, cu toate că privirea lui arăta ca şi cum ar fi ştiut deja aceste lucruri.

- Da, i-a părut bine că poate să te ajute, comentă el. Şi mi-a mai spus multe altele.

- Ţi-a vorbit despre doamna Gemmill, nu-i aşa?

- Da, mi-a vorbit, dădu el din cap, plin de curiozitate. Mi-a spus că, după ce terminai treaba, alergai acasă ca să ai grijă de o femeie în vârstă.

Lui Willow îi făcea bine să vorbească despre fosta ei gazdă, aşa că-i povesti tot ce se întâmplase şi cât de mult îi lipsea.

- înţeleg că, după moartea ei, ai găsit acea căsuţă în care stai.

- Da, am fost norocoasă. Pentru că abia dacă e destul loc pentru o singură persoană, n-a fost foarte căutată.

- De aceea n-ai o colegă de apartament, înţeleg.

- A, da! N-a fost acesta primul lucru care nu se potrivea în povestea mea?

- Cred că da, cu toate că nu i-am acordat prea mare atenţie atunci. Aveam alte preocupări, zâmbi el .

- Da, nu mă menajai, spuse ea repede. Aproape uitase cum se desfăşurau toate discuţiile lor.

Spre uimirea ei, Ryden clătină din cap, căpătând o culoare aprinsă.

- Of, Willow, Willow, ai cea mai mică idee.?

Se întrerupse, iar ea nu ştiu despre ce vorbea. Pentru că experimentase cu el toată gama de sentimente, de la iubire la ură şi de la tandreţe la duritate, începu să se revolte din nou.

- Sunt sigură că am cea mai potrivită idee! Acum ai venit după mine pur şi simplu pentru că planurile tale de a mă pune faţă în faţă cu Noel au fost deranjate de plecarea mea.

- Am venit după tine, răspunse el crispat, pentru că mi-a fost teamă că te vei sinucide înainte să.

- Inainte s-o faci tu pentru mine, îl întrerupse ea, dar apoi cuvintele lui îi ajunseră la urechi. Iţi era teamă? întrebă ea, speriată.

El dădu din cap, dar păru să nu ştie de unde să înceapă sau ce să spună în continuare. Aceasta era o nouă surpriză pentru ea, pentru că nu-l mai văzuse niciodată rămas fără cuvinte.

Orice ar fi aşteptat de la el, rămase mai mult decât surprinsă când, ajuns probabil pe o culme a frustrării, el exclamă:

- Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, mă înnebuneşti!

De această dată, agresivitatea din ea, gata oricând să
izbucnească, n-o mai făcu. In timp ce se uita la el cu uimire, îşi dădu seama că undeva în inima lui era o altă emoţie, ascunsă sub exteriorul dur. Era prea nesigură pe ea ca să recunoască în vreun fel acea emoţie, aşa că hotărî să-l întrebe:

- Nu înţeleg, cum fac asta? spuse ea cu voce răguşită, datorată gâtului uscat.

Agitată, încercă să-şi fixeze privirea într-un punct, din dorinţa de a se relaxa, dar primul lucru care îi atrase atenţia fură mâinile lui care, deşi se odihneau pe volan, tremurau.

Nu aruncase decât o privire speriată spre figura lui încordată, când el, nerăbdător, spuse:

- Ştii foarte bine că eram hotărât împotriva ta. a lui Gypsy, se corectă el repede, dar n-am cunoscut-o niciodată.

- Asta am aflat şi eu.

- Ceea ce nu ştii, este lupta pe care am dus-o să nu-mi placă, să nu admir făptura blondă, cu ochi verzi, care stătea neajutorată în apartamentul meu.

- Ai început să mă placi. să mă admiri? întrebă ea, tresărind. M-ai fi putut păcăli foarte bine. Din câte îmi aduc aminte.

- Cred că tot timpul m-am purtat ca un urs cu o durere de cap, îi completă el propoziţia. Dar cum aş fi putut să fiu? continuă el. Nu-l mai ştiam pe Noel atât de dezorientat şi de disperat ca în clipa în care mi-a spus că acea femeie l-a refuzat.

- Aşa că, în clipa în care am spus că Noel mi-a lăsat

cheia apartamentului, ai hotărât că sunt Gypsy şi m-ai urât?

Ryden dădu din cap. Inima ei tresări, dar când începuse să se simtă copleşită de tristeţe, el continuă:

- Chiar a doua zi dimineaţă, am descoperit că nu te uram atât de tare cum credeam.

- Ai descoperit că am avut un accident, spuse ea, fără să-şi mai dea seama ce se întâmplă.

- Am fost furios, recunoscu el. Eram sigur că meritai această suferinţă pentru ce-i făcusei lui Noel, dar chiar în clipa în care mi-ai spus c-ar trebui să mă mulţumească accidentul, am descoperit că suferinţa ta nu mă mulţumea în nici un fel.

- Oh, murmură ea, copleşită.

- Aşa era, zâmbi el trist. Peste puţin timp, începusem să te doresc. încercam cu disperare să lupt împotriva atracţiei fizice, pentru că ştiam ce dezastru ar fi fost pentru Noel, să-i fur singura femeie pe care o iubea.

- Probabil că n-aveai de ce să-ţi faci probleme, se strădui ea să spună, nu era decât atracţie fizică.

- Aşa mi-am spus şi eu, recunoscu el, dar nu mi-a luat mult să descopăr că nu era aşa.

- Nu! strigă Willow, alarmată. Nu spune asta! Dacă vrei să fie doar o pedeapsă pentru.

Se întrerupse, prea zguduită pentru a putea continua. Oh, Doamne, îşi spuse ea, încremenind sub privirea lui scrutătoare, Noel avea dreptate când spunea că e foarte intuitiv. Nu trebuise să termine ce avea de spus, pentru că el îşi dăduse imediat seama ce voia să spună.

- Iţi este frică, spuse el încet, cu voce blândă, că,

dacă îţi spun ce am descoperit, în cazul în care se dovedeşte neadevărat, ar fi o pedeapsă pentru tine? In cazul în care nu cred cu adevărat ce spun, cu toată mintea şi inima mea?

Willow întoarse repede capul spre fereastră, privind afară, încercând să găsească în ea puterea să reziste. Fără să se întoarcă, aruncă peste umăr:

- Vreau să mă duc acasă.

Nu întoarse capul să vadă dacă Ryden urmase cererea ei. Timp de cinci secunde, care părură o eternitate, rămase nemişcată, apoi tresări. Brusc, pe umerii ei coborâse o mână blândă, iar vocea lui îi şopti uşor, mai aproape de ureche decât ar fi crezut:

- Iţi este frică.

Clătină repede din cap.

- Nu îmi este, negă ea. Nu.

Vocea ei era din nou răguşită.

- In acest caz, întrebă el, de ce tu, care n-ai fugit niciodată de ceva în viaţa ta, ai părăsit casa în fugă, din cauza durerii pe care ţi-am provocat-o? De ce vrei să mergi acasă?

Crezând că a spus deja prea multe şi sperând că nu va insista, tânăra clătină din cap, arătând în acest fel că nu mai vrea să spună nici un cuvânt.

Mâinile lui îşi întăriră strânsoarea şi o întoarseră încet spre el. Nu voia să-i întâlnească privirea, dar când el îi ridică uşor bărbia, nu putu decât să-l privească în ochi.

Ţinând-o sub vraja privirii lui, o întrebă cu blândeţe:

- Oare să fie, draga mea Willow, o emoţie

asemănătoare cu cea care m-a cuprins în ziua în care te-am găsit în salon, ţinându-te de mână cu fratele meu, cea care te stăpâneşte, aşa cum sper?

Oh, cineva să mă ajute, se rugă ea, dorind să plângă. Ar fi vrut să stea, ar fi vrut să fugă, şi era mai speriată decât fusese vreodată în viaţa ei. Instinctul o avertiza că e prea periculos.

- Ce. începu ea să spună, dar trebui să-şi dreagă vocea. Despre ce emoţie vorbeşti? reuşi să întrebe în cele din urmă.

îşi dori să nu fi pus această întrebare, când văzu figura lui devenind serioasă. Se temea că urmează să-şi primească pedeapsa.

Era atât de sigură de acest lucru, încât rămase foarte uimită când el spuse:

- Emoţia de la baza geloziei care aproape m-a distrus în clipa în care v-am văzut, era dragostea.

- Vrei să spui că erai. gelos pe Noel? reuşi să spună ea în cele din urmă, cu toate că dorise să întrebe dacă o iubea.

- Nu ştiu cum m-am abţinut să nu-l lovesc, mărturisi el, privind-o în ochi.

- Tatăl tău era acolo, îi reaminti ea, deşi n-avea nici o legătură.

- Nu vrei să mă scuteşti de suferinţă? întrebă el, dar ea nu ştia la ce se referea, ci rămase privindu-l nedumerită. Singurul motiv pentru care nu vreau ca fratele meu să fie soţul tău, este pentru că vreau să fiu eu.

- Oh! exclamă ea, întrebându-se dacă n-are trebui

să vadă dacă nu visează.

Clipi de două ori, fixându-l cu privirea. Părea că e foarte agitat şi că are nevoie de răspunsul ei.

- Cred că, spuse ea, cred că vreau. adică mi-ar plăcea foarte mult să fiu soţia ta. Dar.

- Dar nimic, murmură el, respirând uşurat. Am stat prea mult pe ghimpi, acum lasă-mă să te ţin în braţe. Oh, Doamne, adăugă el strângând-o cu putere, nu vreau să mai trec vreodată prin aşa ceva.

După un timp, se retrase şi o privi cu atenţie.

- Chiar vrei să fii soţia mea? Am auzit bine?

- Da, suspină ea.

- Şi aşa îngrozitor cum am fost, tot mă iubeşti un pic? insistă el.

- Tu mă iubeşti?

- Incertitudinea asta e foarte greu de suportat, nu-i aşa? zâmbi el cu blândeţe. Da, draga mea suferindă, te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât simt că-mi pierd minţile.

- Oh, Ryden, oftă şi ea. Te iubesc atât de mult!

Il cuprinse în braţe, trăgându-l mai aproape de inima ei.

Intâi cu blândeţe şi tandreţe, Ryden o sărută pe faţă, pe gât, pe buze. Pe faţa ei ridicată spre el plouau multe săruturi pasionate. Când îi luă în stăpânire buzele, din ce în ce mai înflăcărat, fiecare sărut aducându-i mai aproape şi vindecându-i de singurătatea din suflete.

- Dacă visez, şopti ea încet, nu mă trezi.

- Ai trecut prin acelaşi iad ca mine, iubita mea? întrebă el.

- Te iubeam, dar eram sigură că mă urăşti, spuse ea

cu simplitate.

Ryden îi sărută ochii şi, ca pe un copil, o legănă uşor.

- N-o să mai fiu niciodată rău cu tine, draga mea, promise el.

- Ai fost cam brută, încercă ea să-l tachineze.

- Nu-mi aminti, gemu el, apoi mărturisi. Mi-am dat seama, chiar fără să fiu conştient ce simt pentru tine, că ţi-a scăpat din greşeală că n-ai colegă de apartament.

- Ai fost furios pe mine atunci, îşi aminti ea.

- Eram furios pe mine însumi, răspunse el, apoi râse cu autoironie. Eram furios să descopăr că nu te pot lăsa acasă la tine, să-ţi vezi de viaţa ta.

- Să nu ne mai gândim decât la viitor. Mergem să-i spunem lui Noel? Cred că e îngrijorat.

- Să mai aştepte. Acum vreau se fiu lângă soţia mea. Nu mă vei părăsi niciodată, spune-mi?

Ea zâmbi, privindu-l cu dragoste.

- Niciodată.

Era singurul loc din lume unde voia să fie: în braţele lui.

Sfârşit